

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 8 / Sayı 114 / 30 Kasım 1990 / 2.50

PKK'NİN 12. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ EYLEMLERLE KUTLANDI

Partiya Karkerên Kurdistan 13. savaş yılına girdi

Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncüsü **PKK (Partiya Karkerên Kurdistan)**, **27 Kasım 1990**'da 12. kuruluş yıldönümünü kutlayarak, zafer dolu 12 mücadele yılını geride bıraktı.

PKK, onlarca yıla sığabilecek gelişmeleri 12 yıl gibi kısa sayılabilecek zamana sığdırdı, Kürdistan halkını ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi için geri dönülmeyecek ve sonuçtan emin bir mücadele aşamasına vardırdı.

Kürdistan halkının başaşağı giden kölelik tarihini tersine çeviren PKK oldu. Bugün susan, ulusal değerlerinin talanına, inkara ilgisiz kalan bir halk yerine, ulusal benliği, kültürünü, dili, bağımsız, demokratik ve özgür bir toplum için savaşan halkı yaratan, savaşıyla Kürt toplumunu kendine güvenen ve dünyada saygınlık uyandıran bir konuma getiren PKK'dir.

Kürdistan'da Kürtlük adına güdülen egemen politika otonomicilik ve kültürel özerklik politikasıydı. Bağımsızlık için savaş PKK ile birlikte Kürdistan'da egemen politika haline geldi.

Kürdistan'da çağdışı feodal-aşiretçi, mezhepçi yapıya alternatif olarak güdülen "demokrasi" mücadelesi, egemen sömürgeci burjuvazinin gölgesinde verilen burjuva demokratizmiydi. Tüm emekçi toplum kesimlerini biraraya getiren, çağdaş ilişkilere ve uyuma dönüşen, özgürlük ve bağımsızlıkla bütün düşünülen demokrasi bilinci PKK'nin mücadelesiyle edinildi ve bugün ayaklanan milyonlar, bu demokrasi bilinciyle doludurlar.

PKK, bu gelişmeleri özgün çizgisine dayanarak sağladı. Bu özgünlük PKK'nin sosyalist ideoloji, bağımsızlık inancı, sağlam devrimci örgütlülüğü ve militan mücadelesinde ifadesini bulmaktadır. PKK, direniş, atılım, inanç, sağlamlık ve kahramanlık demektir.

Tarihte hiç bir halk bu kadar kısa sürede, kölelik tarihinde bu denli gelişme yaratamadı, hiç bir halk bu kadar sürede bu denli şehit vermedi. PKK, şehitlerin partisidir; PKK Kürdistan ve Türkiye tarihinde hiç bir zaman unutulmayacak zindan direnişlerine damgasını vurdu. PKK, özgün devrimci çizgisiyle 15 Ağustos Ulusal Kurtuluş Atılımı'nı yarattı. PKK, ERNK'de ifadesini bulan, milyonları kucaklayan ve eyleme kaldıran ulusal kurtuluşçu cephe gücünü ve ARGK'de ifadesini bulan gerilla ordusunu yaratan güçtür.

Günümüzde sosyalizm adına bir çok cephede büyük tahribatlar yaşanırken, Kürdistan'da PKK öncülüğündeki ulusal bağımsızlık mücadelesinde sosyalizm evrensel değerleri açılmaktadır. Emperyalist güçler, dünya genelinde ulusal kurtuluş devrimlerine şiddetle inkarcılık ve tasfiyeciliği dayatırken, Kürdistan'da PKK öncülüğünde ulusal kurtuluşçuluk evrensel bir değer ve örnek olarak yükselmektedir.

PKK, sosyalizm değerlerine bağlılığın, her türlü tasfiyecilik, sosyal-şovenizm ve burjuva milliyetçiliğine karşı militan mücadeleciliğin adıdır ve PKK'nin bu mücadeledeki deneyleri evrensel bir örnek oluşturmaktadır.

Halk gerçekliğimiz ve bağımsızlık mücadelemiz karşısında tüm politikaları ve halkımıza karşı yürüttüğü emperyalist güçlerce destekli özel savaşı iflas eden Türk sömürgeciliği, Kürdistan üzerindeki egemenliğini sürdürebilmek için bütün devlet olanaklarını seferber etmektedir. PKK'yi imha ve tasfiye planları boşa çıkan Türk devleti, bir yandan şiddete diğer yandan da emperyalist güçlerin desteği ile devreye sokacağı yeni tasfiye planlarına güvenmektedir.

Ancak nafile! Emekçi halkımız, ulusal kurtuluş mücadelesini PKK'nin aydınlık yolunda ayaklanmalara vardırdı. Halkımız, zafere her zamankinden daha yakın. Bunu öncümüz PKK'ye duyulan güvenle söylüyoruz.

PKK, halkımızın kurtuluşunu 1990'lı yıllara sığdırmayı sloganlaştırmıştır. PKK'nin 13. zafer yılına girmesinin gururunu taşıyan tüm yurtsever halkımızı kutlarken, yurtseverleri PKK'ye ulusal ayaklanma için destek verme, birleşme ve fedakarlık seferberliğine katılmaya çağırıyoruz.

- Yaşasın Başkan APO'nun ışıklı yolu!
- Yaşasın şehitlerin, zindan direnişlerinin, 15 Ağustos Atılımı'nın, Mart 1990 halk ayaklanmalarının öncüsü PKK!

Berxwedan

Açlık grevini ziyaret eden Ortaokul öğrencileri / Ekim 1990 - Nusaybin

Zerenîk: Düşman Konvoyu imha edildi
Licê: Koçtepe'de büyük çarpışma, düşmandan en az 20 ölü
Şirnex: ARGK, ilçe merkezinde korucu başlarının karargahını roketledi, Cizîra Botan-Şirnex karayolunda barikat kurdu. Kömür ocağı bir daha basıldı
Cizîra Botan: İlçe merkezinde askeri araca bombalı saldırı
Girgê Amo: İlçe merkezinde bir polis vuruldu
Kerboran-Hezex: Hezex ilçe tugayına, Vasıkıl Karakolu'na roketli saldırı. Dîlan köyü yolunda düşmana büyük kayıplar verdirildi
Qilaban-Berwarî-Girgê Amo: 4 korucu öldürüldü
Mehsert ve Aydın: Devrimcilerin kanına giren bir ajan cezalandırıldı, bir hain vuruldu

Haberleri 3-4. sayfalarda

Dicle-Fırat Havzası 3. Bölge ARGK Komutanlığı'nın askeri bildirisi

Amasya Özel Tip Cezaevinde açlık grevi 34. gününde, Ceyhan Özel Tip Cezaevi açlık grevine başladı

Lice ve Pazarcık'taki çarpışmalarda 4 ARGK savaşçısı şehit oldu

Haberleri 3-4 sayfalarda

Dönem Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanmasını zorunlu kılmıştır

Dünyanın yeni bir sürece girdiğine herkes hemfikir. Varşova Paktı'nda ifadesini bulan reel sosyalizm cephesi tarihe karıştı. Varlığı bu cepheye karşı verilecek mücadeleye bağlı olan NATO şimdiye kadarki işlevini yitirdi. Sistemler arasındaki yumuşama yerini tam anlamıyla bütünleşmeye, sözün daha yalın izahıyla reel sosyalizm ülkelerinin emperyalist-kapitalist devlere teslim olmasına bıraktı. Bu dönüşümün tüm dünyada büyük etkileri oldu. Sürecin "galibi" sayılan emperyalist ülkeler, çıkarlarının ifadesi olan devletler arası ilişkileri sistemleştirip, bunları uyulması zorunlu yasa olarak tüm dünya halklarına dayatıyorlar.

Yazısı 12. sayfada

Avrupa'da yaygın kitle eylemleri

- PKK kuruluş yıldönümü kutlamaları
- Açlık grevleri, protesto eylemleri, basın toplantıları, şenlik ve toplantılar

Haberleri 7,8,9,10. sayfalarda

Paris AGİK Konferans'ında Zenginler yoksullara karşı birleşti

*

ABD savaş fitilini ateşledi: BM Güvenlik Konseyi ABD'nin Körfez'e askeri müdahale planını onayladı

Yazısı 15. sayfada

Özel savaş örgütü, NATO'nun kanlı terör örgütüdür

Herşey, Kasım ayı başlarında İtalya'da Venedikli cesur (!) savcı **Felica Casson**'un, 1982'de bir bombalı saldırı sonucu öldürülen üç jandarmanın olayını soruşturken izine rastladığı **Gladio** örgütünü keşfetmesiyle açığa çıktı.

Örgütün diğer NATO ülkelerinde de olduğu ve terör olaylarına karıştığının ortaya çıktığının Brüksel'deki NATO karargahında açıklanmasıyla ortalık karışmaya başladı.

Süper NATO denilen örgütün sırrı neydi? CIA'nın bir kolu, maddi finansesi ÇIA'dan. Özel silah depoları var, eğitilmiş elemanlardan oluşuyor. Elemanları hep asker ve sağcı kişiler, yani antikomünistlik örgüte girebilmenin koşulu. Örgüt her türlü denetimin dışında, adeta yasa üstü.

Emperyalist ülke sözcülerinin açıklamalarına göre örgüt komünist yayılmayı önlemek için kurulmuş. Fikir, II. Dünya Savaşı sonrası dönemin, yani soğuk savaş döneminin ürünü. Doktrinin fikir babası emperyalist-kapitalist sistemin yeni patronu ABD.

Devamı 13. sayfada

TC'nin suç günlüğünden

★ Dêrik'te Yakup Aktaş adlı bir yurtsever işkencede katledildi. Sömürgeciler Dêrik'te abluka uyguladı
★ **Cizîra Botan'da özel tim tahriki**
★ Gerilla kılığında korucu çapulculuğu
★ **Wan'da özel tim operasyonu**
★ Korucular Êlih'te bir kız çocuğuna önce tecavüz ettiler, sonra öldürdüler
★ **Hasta çocuğunu doktora götürme izni için rüşvet**
★ İtirafçılar milli güvenlik dersinde

Yazısı 5 ve 6. sayfalarda

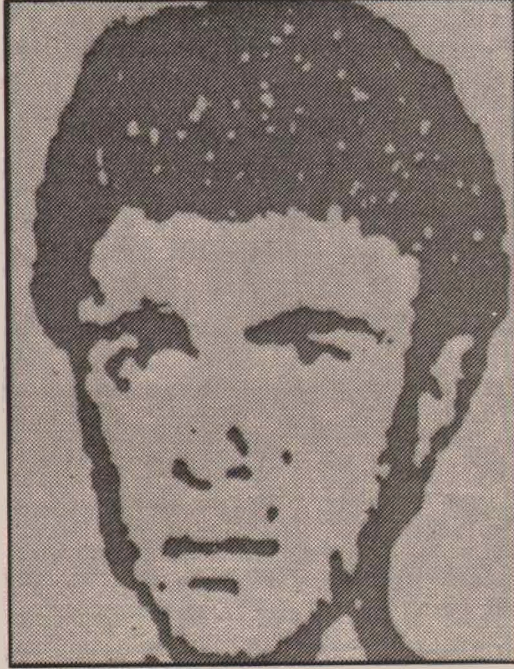

Direniş kahramanlarımız

Zağrosları sırtlayan gencecik bir beden:

Hasan KAYA

O, ölüme alnını açan bir kahraman, o, yaşama susayan bir kardelendi

Ercan yoldaş, 1974 yılında Kars'ın Digor ilçesine bağlı Arpalı köyünde orta halli kalabalık bir ailenin en büyük çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde okuduktan sonra ailesinin geçimine yardımcı olmak için küçük yaşta üretime katılmaya başladı. Üretim faaliyetindeyken en ağır işlere büyük bir dirençle koşar, yaşının çok üstünde olan kişilerin yapamayacağı işleri yapmaya çalışırdı. Bu ondaki sorumluluk duygusu ve zorlukların üzerine gitmedeki özelliğinden kaynaklanıyordu. Canlı ve atılgan yapısı, sevecenliği, şirinliğiyle, bulunduğu her ortamla hemen kaynaşır, öne çıkar ve dikkatleri üstüne çekerdi. Nerede canlı bir ortam varsa orada belirir, somurtkanlık ve miskinliği asla sevmezdi. Aile içinde olduğu gibi çevresinde de yaşamı canlı ve renkli tutmaya çalışır, hiçbir zaman karamsarlığa ve durgunluğa yer vermezdi. Bu hayat dolu özelliklerine, dürüstlüğü ve sadeliği de eklenince, **Ercan** yoldaş çevre gençliği arasında adeta doğal bir önder olarak ilgi görüp kabul ediliyordu.

Onun kişilik olarak güçlü özelliklere kavuşmasında, yakını olan militan devrimci **Mahir CAN** yoldaşın etkisi büyüktür. Sadece Ercan yoldaş değil, genelde yöre insanları o yiğit devrimcilerin sömürgeciliğe karşı açmış oldukları isyan bayrağından iliklerine kadar etkilenmişlerdi. **Mahir CAN** yoldaşın 1978'lerde sosyal-şovenlerin kurşunlarına hedef olmasıyla yere dökülen kan, **Ercan** yoldaş gibi çocukların, çekirdekten yetişme bir militan olarak o topraklarda çiçek gibi filizlenmesi için yeterliydi. Sömürgeciliğin baskıları arttıkça mücadele durmuyor, aksine devrimcilerin direnişleriyle daha da yükseliyor, dalga dalga yayılıyordu. **Ercan** yoldaşın, sömürgeciliğin baskı ve imha politikalarına tanıklığı bu olaylarla başlıyordu. O dönemlerde yaşça küçük olmasına rağmen kavrama kabiliyeti sayesinde uygulanan baskıları algılıyor ve daha sonra sömürgeciliğe karşı savaşmak için bunları içinde biriktiriyor kine dönüştürüyordu.

12 Eylül faşizminin iktidara gelişiyle birlikte tüm köy halkının yanısıra **Ercan** yoldaşın ailesi de günlerce işkence görür ve sömürgecilerin köy halkına yönelik bu baskısı daha sonra da sistemli bir şekilde devam eder. Ancak köy halkı her türlü baskıya rağmen teslimiyeti kabul etmez, devrimcilere olan bağlılığına gölge düşürmez. İşte **Ercan** yoldaş böylesi ortamda, ilerde sömürgeciliğe dönecek bir namlu olarak çelikleşiyordu. Bu çelikleşmede ise, Mahir CAN yoldaşın özelliklerini kendisine örnek almayı amaç ediniyordu.

Ercan yoldaş şöyle diyordu yanındakilerine: *"Ben O yiğide, o şehide hayranım! Mahir ağabey gibi kahramanca şahadete kavuşmak ne güzel!"* Bu onun daha o zamanlar devrimci bir öze sahip olduğunun ve devrim uğruna, devrim şehitlerinin bayrağını dalgalandırmak uğruna seve seve ölüme atılacağının göstergesiydi. Mahir CAN yoldaştan kalan bayrağı PKK ruhuyla yükseltmeyi kendi kendisine karar kılmıştı. Baskı ve işkencelerden sonuç almayan sömürgecilerin çevredeki işbirlikçi köyleri silahlandırıp **Ercan** yoldaşın köyüne saldırtması sonucu, **Şemiştan Can** adlı yurtsever köylüsünün şehit edilmesi, onu daha da etkiledi. İçine biriken kini boşaltma isteminin ateşiyle yanıp tutuştuğunu ruh haliyle belli ediyordu.

9–10 yaşlarındayken ailesinin maddi yönden zayıf konuma düşmesi onu en çok rahatsız eden bir durum oldu. Gerçek kurtuluşun hiç bir zaman sömürgecilik baskısı altında olmayacağını daha o yaşlarda görüyordu. Ama hem ailesine maddi yardımda bulunmak, hem de köyün üzerinde her gün uygulanan sömürgeci baskılardan uzaklaşmak amacıyla, binlerce Kürdistanlı gibi o da küçük yaşta Türk metropollerine çalışmaya gitti. Tam üç yıl gibi uzun bir süre bu alanlarda ağır ve zor işlerde çalışarak ailesine yardımcı olmak istedi. Ama hiç bir zaman anavatan toprağından kopmadı. Bu nedenle garın yanından geçerken hareket etmekte olan trenlerin seslerinden son derece etkilenerek, bu duygularını şöyle dile getiriyordu. *"Bu ses yine insanın niyetini bozuyor, adeta diyorki; hemen yarın sabah biletini kes ülkeye git."* İşte ondaki yurt özlemi... Yurt sevgisi... O anavatan toprağını her zaman her yerde kendisinde yaşattı. Metropolde çalıştığı sürede düşüncesi, ruhu vatandaydı. Bu kişilik özelliğinden dolayıdır ki, hiç bir zaman çirkef yaşama kendisini kaptırmadı; onurlu ve özgür bir yaşamı aradı.

1988 atılımı her Kürdistanlı yurtsever genç insanı etkilediği gibi **Ercan** yoldaşı da derinden etkiledi. Mücadelenin gerçekliği kendisindeki yurtseverlik duygusunu harekete geçirince büyük özlemini duyduğu köyüne döndü. Artık sömürgecilerin baskısı karşısında ülkesini terk etmeyecek, aksine yıllardır onlara duyduğu öfke ve kini, devrimci saflarda fiilen yerini alarak ve kahramanca çarpışarak konuşturacaktı. O mücadeledeki bu kararlılığıyla yurt sevgisi ve kişilik özelliğiyle, yaşıtları **Hogirler, İhsanlar, Ferikler** neslinin kopmaz bir halkasıydı. Onların çağrılarına cevap olarak savaşa hazırlanıyordu.

Bu yüzden köyünde iken oldukça coşkulu bir şekilde gerillaya katılmanın arayışı içine girer. Geliştirilen eylemlilik yöre halkını yeniden etkileyince, artık **Ercan** yoldaş kendisi gibi yurtsever olan arkadaşlarıyla bir çıkış yapmanın tartışmasını yürütür. İçinde yer aldığı gençlik grubuna köylerine inen gerillalarla ilişkiyi sıkı tutmanın gerçekliğini hep vurgular. Nihayet gerillalar kendisiyle ilişkiye geçince hemen onlara katılarak yola düşer, mücadeleye katılımı öyle içten ve coşkuludur ki daha ilk adımda gayet ciddi bir şekilde haydi vuralım der. Gerilla birliğine katıldığı gibi her işe koşarak çalışkanlığını ve fedakarlığını sürekli gösterir, son derece yorgun düşmesine rağmen bunu hiç yansıtmaz, özellikle canlı ve şen yapısıyla birliğin yaşamını

İsyan edesim geliyor
Karanlıklardaki halkımın
Zulüm dolu bu yaşamına
Ne bir haykırış
Ne de ani bir ses
Çınlatmıyor kulak zarlarını
Sağır sultanların
İsyan edilecek günlerin
Zamanı mı değil
Bekleyedurmuş öylesine
Gelecekteki yankılarını
Tutuşacak kıvılcımlar
Bir yangına dönüşecek
Dört köşesinde yurdumun
Her yanı bir nümayiş
Her günü bir bayram
Sevinç çığlıkları
Bağımsızlık haykırışları
Saracak genç çocukların
Tümden bedenlerini
Yakın gelecektedir
Özlemi duyulan bu günlerin
Belki yarın
Belki yarınlardan da önce
Parçalanırsa üzerlerinde
Karanlıkların sisli bulutları
Yepyeni bir gelecek
Yepyeni bir yaşam
Başlangıcındayız o zaman
Seyredeceğiz
Güneşin doğuşunu
Özgürce seve seve
Bağımsızlığı ülkemizde

bir anda renklendirirdi.

Ercan yoldaş parti ortamında bu üstün özelliklerini PKK'nin devrimci proleter kişiliğiyle birleştirmek için yoğun çaba içine girdi. Devrimin yüksek sorumluluğunu her an bilinçte tutarak, parti'ye yararlı olmak, mücadeleye daha fazla katılım göstermek ve ilerde büyük bir komutan olmak için kişiliğinin yetersizliklerine üstün bir yönelim gösterdi. Bu çabalarının sonucu olarak kısa sürede parti kişiliğine ulaşma yolunda büyük adımlar attı. Sahip olduğu yüksek sorumluluk anlayışı ve değerlere bağlılık özelliğiyle, kendisine verilen her göreve büyük bir titizlikle sarılıyor, hata yapmadan işini başarıyla yerine getirmek için bütün çaba ve yeteneklerini sergilemekten kaçınmıyordu. Savaş konusundaki inanç ve kararlılığı kendisini silaha karşı tutumunda çarpıcı bir biçimde gösteriyordu. Elindeki silahından büyük bir mutluluk duyuyor, ona büyük değer vererek özenle bakımını yapıp koruyordu.

1988-1989 Benevok Direniş Şehitleri Eğitim Devresi'nden başarıyla çıkan **Ercan** yoldaş, kış ortalarında, Botan l. Savaş Bölgesine faaliyet yürütmek için giden grupta yer aldı. Grupla birlikte **Ercan** yoldaş, Zağrosların amansız kış koşullarında kar fırtınaları ve dondurucu soğukla boğuşa boğuşa yol alıp hedefine ulaşmaya çalışır. İrade gücüyle zorluklara karşı gösterdiği direngenliği sonucu üstün özelliklere sahip olduğunu bir kez daha kanıtlar. Büyük çabalara rağmen soğuktan, grup üyelerinin bir çoğunun yanısıra **Ercan** yoldaşın da ayağı yanmaya başlar. Fakat o bu durumda bile, arkadaşlarını zor durumda bırakmamak için kendisine yapılmak istenen hiç bir yardımı kabul etmez ve henüz körpe bünyesine rağmen kararlılıkla yoluna devam eder. Ayağının soğuktan yanmasına rağmen hiç bir zayıflık, kararsızlık ve moralsizlik göstermez, aksine ayakları iyice yanmış ve zor durumda olan arkadaşlarına yardımcı olmak ve moral vermek için yoğun çaba sarfeder. Yine o fedakarlık ve çalışkanlık özelliğiyle, kar, fırtına, soğuk, düşman tehlikeleri ortamında günlük yaşamın yükünü omuzlamak ve sakat kalmış arkadaşlarına hizmet etmek için o işten bu işe koşar, öylesi acı ve yalnızlık koşullarında ortamın moral atmosferini yükseltmek, arkadaşlarını neşelendirmek için, o küçük yaşında tertemiz kalbi ve duygularıyla her türlü çareye baş vurur, türküler söyler, fıkralar anlatır, espriler yapar... ve adeta her anın neşe kaynağı olur.

Ercan yoldaş ayağının yanmış olmasına rağmen, özel bakım ve dinlenmeye girmeden, fiziki acı çekerek de olsa kaldığı yerden yolculuğuna devam eder. Zorluklar ve ölüm tehlikeleriyle geçen uzun bir yolculuktan sonra çalışma alanı olarak Botan 1. Savaş Bölgesi-Çukurca'ya ulaşır. Burada 1989 yılı faaliyetlerine aktif olarak katılır. Savaşın geliştirilmesi için cesaretini konuşturur ve gecesini gündüzüne katarak çalışır. Alanda savaşın geliştirilmesi ve beklenen gelişmelerin önemli ölçüde yaratılmasından büyük bir mutluluk ve coşku duyar. Saflara katılımların artması içini sevinçle doldurur. Cesareti, yeteneği ve enerjik çalışması sayesinde kısa sürede manga komutanlığı görevine getirilir. Bunun coşkusu, sevinci ve azimli çalışması içindeyken henüz mücadelesine doymadan üç yoldaşıyla birlikte şehit düşer, **Ercan** yoldaş, PKK direnişçiliğinin layık bir temsilcisi olmasını bildi. O, halk savaşımının kahraman bir savaşçısı olarak anılacak ve yaşatılacaktır.

Mücadele arkadaşları

PKK'NİN 12. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ EYLEMLERLE KUTLANDI

Licê (Lice)

Koçtepe köyü yakınlarında meydana gelen büyük çarpışmada 2 ARGK gerillası şehit düştü, aynı çarpışmada düşmanın kayıpları 20'nin üstünde

6 ya da 7 Kasım günü ilçenin Koçtepe köyü civarında ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında meydana gelen çarpışmada biri Farqînli (Silvan), diğeri Lice'nin Sisî (Yolçatı) köyünden 2 kahraman ARGK gerillası şehit düştü. Çarpışma alanının yakınında bulunan bir çoban da askerler tarafından kurşunlanarak katledildi.

Bölgeden yurtseverlerin bildirdiğine göre düşmanın iki aracı tamamen imha edildi ve aralarında subaylarının da olduğu en az 20 düşman askeri öldürüldü veya ağır yaralandı.

Çarpışmanın şekli konusunda gazetemize kesin bilgi ulaşmamasına rağmen, bölgeden aldığımız haberlere göre, gerillalar düşman konvoyuna saldırdılar.

Bunun dışında Lice'nin bir çok yerinde Kasım ayı içinde bir dizi çarpışma meydana geldi. Bunlardan biri Derxûn köyü civarında oldu. Bu çarpışmanın detayları öğrenilemedi. Herzan (Kayacık) köyü karakolunun askerlerinden 12'sinin silahları gerillalar tarafından alındı. Askerler direnmediklerinden öldürülmediler. Kokulupınar köyü yakınlarında bulunan sömürgecilere ait odun deposu yakıldı, sömürgeciler yangını erkenden farkettiklerinden, zarar çok büyümeden söndürebildiler. Gerillalar, 22 Kasım günü Derxûn köyünde toplantı yaptılar. Toplantının ardından köyü basan sömürgeciler, 13 yurtseveri gözaltına aldılar. Bu yurtseverler daha sonra serbest bırakıldı. 9-10 Kasım günleri Sisî (Yolçatı) ve Çinazor köylerini basan sömürgeciler, bazı yurtseverleri dövdüler ve hakaret ettiler. Şaklatan köyünden **Mahmut Bektaş** adlı yurtsever de "bölücülük" propagandası yaptığı gerekçesiyle 15 Kasım tarihinden beri gözaltında tutuluyor.

Dêrsim

ARGK bölge müfrezesi, DABK ile ortak eylem yaptı

Ovacık'ta pusuya düşürülen iki düşman cemsesinde bulunan askerlerden 10'u öldürüldü

Bölgedeki ARGK gerilla kaynaklarından iletilen bilgiye göre ARGK gerillaları ile DABK (TİKKO-Doğu Anadolu Bölge Komutanlığı)'a bağlı savaşçılar, Ovacık'ın Merxo mıntıkasında iki araçlık düşman konvoyunu pusu kurdular. Kasım ayının ilk haftasında gerçekleştirilen ortak pusu eyleminde iki düşman aracı tümüyle tahrip edilirken, araçlarda bulunan askerlerden en az 10'u öldürüldü. Sömürgeci düşman çarpışma yerinde çok sayıda yaralı da bıraktı.

Bu çarpışmadan iki gün sonra ortak müfreze Ovacık'ın Kozluca köyünde düşman askerleriyle karşılaşır. Buradaki çarpışmada gerillalar, düşmana iki ölü ve iki de yaralı verdirerek, kuşatmayı yararlar. Çarpışmada bir DABK savaşçısı da şehit düşer.

Sömürgecilerle daha sonraki operasyonlarında meydana gelen bir çarpışmada ise 4 DABK savaşçısı şehit düştü. Bu çarpışmada düşmanın kayıpları konusunda bilgi edinilemedi.

ARGK bölge müfrezesinin, DABK savaşçılarıyla yaptığı ortak dayanışma ve eylem, bölgesel düzeyde oldu. Bunun sadece bu eylemle sınırlı kalıp kalmayacağı önemli oranda DABK'çıların bundan sonraki tutumuna bağlı olacak.

ARGK'nin ittifak ve dayanışma anlayışı, ERNK'nin stratejik ve taktik ittifak ve dayanışma anlayışından kaynaklanmaktadır. ARGK, siyasal savaşı silahlı mücadele aracıyla veren Kürdistan halkının silahlı devrimci ulusal kurtuluş ordusudur. ARGK, Türk sömürgeciliğine yönelme konumunda olan, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesine saygılı her Türkiyeli devrimci güçle bölgesel düzeyde dayanışma ve ortak eylemlere girer. Bunda yanlış ve yeni bir şey yoktur. Bu tür dayanışmalardan zarar edecek Türk sömürgeciliği ve mesleği devrimci güçler arasındaki sorunları derinleştirmek olan sol maskeli şoven güçlerdir. İstediğimiz ve dileğimiz, Türk sömürgeciliğinin karşısına silahlı çıkabilecek kadar cesur davranan güçlerin, dayanışma anlayışında da istikrarlı davranmaları ve içinde bulunduğumuz dönemin dayanışma ile ittifakları zorunlu kıldığının bilinciyle hareket etmeleridir. İlkelerin bir yana bırakılması hiç bir şekilde söz konusu olmamakla birlikte, pratikte atılacak önyargısız adımlar, daha büyük dayanışmaların yolunu açabilir. Bu önemli oranda Türk sol güçlerinden hangisi söz konusu olursa olsun Kürdistan'daki savaş gerçekliğini kabul etmesinden geçer.

Şirnex (Şırnak)

Çetebaşlarının karargahına roketli gerilla saldırısı

ARGK gerillaları, 19 Kasım akşamı saat 19.00 sıralarında Nazım ve Nazmi Tatar adlı çetebaşlarının karargah olarak kullandıkları evlerine roketlerin kullanıldığı saldırıda bulunuldu. Can kaybının olup olmadığının öğrenilemediği bu saldırıda, bina büyük ölçüde yıkılırken, büyük maddi hasar meydana geldi.

Saldırıdan sonra ilçenin giriş-çıkışlarını tutan sömürgeciler, tanıdıkları tüm yurtseverlerin evlerine arama bahanesiyle baskın düzenlediler. Bu operasyonda **Süleyman Erenler** (TKİ sendika teşkilatlandırma sekreteri), **Osman Cihan** (TKİ'de işçi), **İsmail Acar, Nezker Acar, Tahir Sapmaz, Tahir Sevim, Abdulhakim İke, Abdullah Kabak** (Belediye işçisi), **Tahir Kabak, Halit Demir, Hüseyin İke, Abdullillah İke, Sekvan Altürk** ve daha adını tespit edemediğimiz toplam 20 yurtsever gözaltına alındı. Bunlardan çoğunluğu halen tutukludur.

Gerillalar Şirnex-Cizîra Botan karayolunu kesti

12 Kasım akşamı karayolunu Tahmes rampası mevkiinde kesen ulusal kurtuluş gerillalarımız, durdurdukları araç sürücülerine ve yolculara propaganda yaptılar. Gerillalar yol kesim noktasının yakınına pusu atarak düşmanın gelmesini beklediler. Bir saatten fazla süren eylemden sonra gerillalar herhangi bir çarpışmaya girmeden uzaklaştılar.

Sömürgecilerin Kömür ocağındaki talan araçları imha edildi

Kömür ocağına giden yolları tutan ARGK gerillaları, ocaktaki kepçeler ve dozerden oluşan dört aracı yakarak imha ettiler.

Askerler ve Tatarlar, tek geçimleri topladıkları kömür parçalarını satmak olan çoğu çocuk ve yaşlılardan oluşan köylülerin kömür almalarını önleyip, hayvanlarını öldürürken, ocağı sömürgeci komutanlarla birlikte Nazmi ve Nazım Tatar kardeşler yıllardır talan ediyorlar. Ocağın girişinde barikat kuran sömürgeci komutanlar ve Tatarlar, her kömür alan araçtan mutlaka haraç alıyorlar. İş araçları ve tartıcıları da Tatarların adamları. Ocaktan Tatarların araçlarıyla alınan kömür daha Şırnak'ın içinde bir kat fazlası fiyatla satılmaktadır.

Tatar çetebaşları il merkezinde büyük bir koruma altında tutulmaktadırlar. Bu hain grubu düşmanla o kadar bütünleşmiş ve uşaklığını o kadar ileri düzeye ulaştırmıştır ki, düşman subayları için halkın namusuna bile el atmaktan çekinmemektedirler.

Qilaban (Uludere)

Gerilla mayınına çarpan korucululardan biri öldü

18 Kasım günü Sêgirkan (Şenoba) taburu yakınlarına döşenen mayına çarpan Mala Bayrê (Babatlar) çetelerinden biri öldü, biri de ağır yaralandı.

Kesin olmamakla birlikte Elk (Beytüşşebap)'in Kaşûrî mıntıkasında bir ARGK gerillası, düşmana karşı mayın döşerken, mayının patlaması sonucu şehit düştü.

Cizîra Botan (Cizre)

Askeri araçta patlama, bir astsubay ve iki asker yaralandı

24 Kasım günü ilçe merkezinin Dörtyol mevkiinde, saat 14.00'te bir tamirhanenin önünde bulunan düşman askeri aracında bir bomba patladı. Patlama sonucu bir astsubay, iki asker ve aracın yakınında bulunan iki çocuk yaralandılar. Düşman askerlerinin ağır yaralandığı, olayı gören yurtseverler tarafından belirtildi.

Düşman açıklamasında gerillaların el bombası atması sonucu patlama meydana geldiğini ileri sürmesine rağmen bu iddia doğrulanmadı.

Girgê Amo (Silopi)

İlçe merkezinde bir polis, Kortik köyünde de bir korucu öldürüldü

24-25 Kasım gecesi ilçe merkezinde bir polis evinin kapısı önünde gerillalar tarafından vurularak öldürüldü. Öldürülen polisin silahı da gerillalar tarafından alındı.

Gerillalar ajanlık ve koruculuk yapan Kortik (Çardaklı) köyü muhtarının evini roketlediler. Bu saldırıda muhtarın koruculuk yapan 22 yaşındaki Şıxo adındaki oğlu öldü.

Girgê Amo'da bir çok eylem olduğu gazetemize ulaştırıldıysa da, bunları kesinleştiremediğimizden veremiyoruz.

Nusaybin – Tinatê'de silah bırakan köy korucuları

Kerboran-Hezex

ARGK'nin saldırı ve pusularında çok sayıda düşman askeri öldürüldü

Bölgede muhabirlerimiz, yurtseverler ve gerilla kaynaklarından aldığımız bilgilere göre Kasım ayının son haftası içinde şu eylemler gerçekleştirildi:

Kerboran (Dargeçit)'ın Vasikil (Kısmetli) köyü karakoluna yapılan roketli gerilla saldırısı sonucu, bina tahrip edilirken, çok sayıda düşman askeri de safdışı edildi.

Yine Kerboran'ın Dilan (Ulaş) köyü -Çilo da olabilir- yolunda kurulan gerilla pususuna düşman operasyon birliği düştü, 7 düşman askeri vuruldu, bunlardan kaçının öldüğü tespit edilemedi.

25 ya da 26 Kasım gecesi Nisêbîn-Cizîra Botan karayoluna yakın, Hezex (İdil) ilçe sınırları içindeki Tilêber taburu civarında bir çatışma meydana geldi ve 4 asker yaralandı.

Cizîra Botan-Hezex karayolu üzerinde, Hezex'e yakın bir noktada arama yapan düşman güçlerine yapılan saldırıda bir polis ve iki er vuruldu.

Kerboran'ın Ezdinar (Baysun) köyü karayolu ve Hezex ilçe taburuna karşı da roketli gerilla saldırılarının gerçekleştirildiği iletilmesine rağmen bu iki saldırı hakkında kesin doğrulayıcı bilgi edinilemedi.

Nisêbîn (Nusaybin)

Korucular silah bırakıyor

8 Kasım 1990 günü Nisêbîn'in Tinatê (Kutlubey) köyünün 5 korucusu, silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler. Korucular ayrıca gazetecilerin sorularını cevaplayıp, fotoğraf da çektirdiler.

Kasım ayının ilk haftası içinde Şirvan'ın Gundê Dizan (Özyurt) köyünün 14 korucusundan 7'si silahını bıraktı. Firyar (Elmadalı) köyünde de bir korucu silah bıraktı.

Bu tür silah bırakmaların Kürdistan'ın çeşitli alanlarında yoğunlaştığı gelen haberler arasındadır.

Berwarî (Pervari)

Gerillalar Osyan köyü trafosunu tahrip ettiler, mayın döşediler, mayına çarpan korucululardan ikisi öldü

24 Kasım günü gerillalar Osyan (Doğanköy)'a elektrik veren trafoyu imha ettiler. Elektrik ve telefon direklerini de deviren ARGK gerillaları direklerin etrafına tahrip gücü oldukça yüksek mayın yerleştirdiler.

Askerlerin nezaretinde direkleri dikmeye çalışan çetelerden mayına çarpanlar oldu. Mayının infilak etmesi üzerine 2 korucu öldü, en az 9'u da yaralandı. Yaralı korucuların bir kısmının kol ve bacaklarının koptuğu söyleniyor. Halktan çok kişi Siirt'te hastaneye kaldırılan yaralı korucuların ibret verici durumunu gördü.

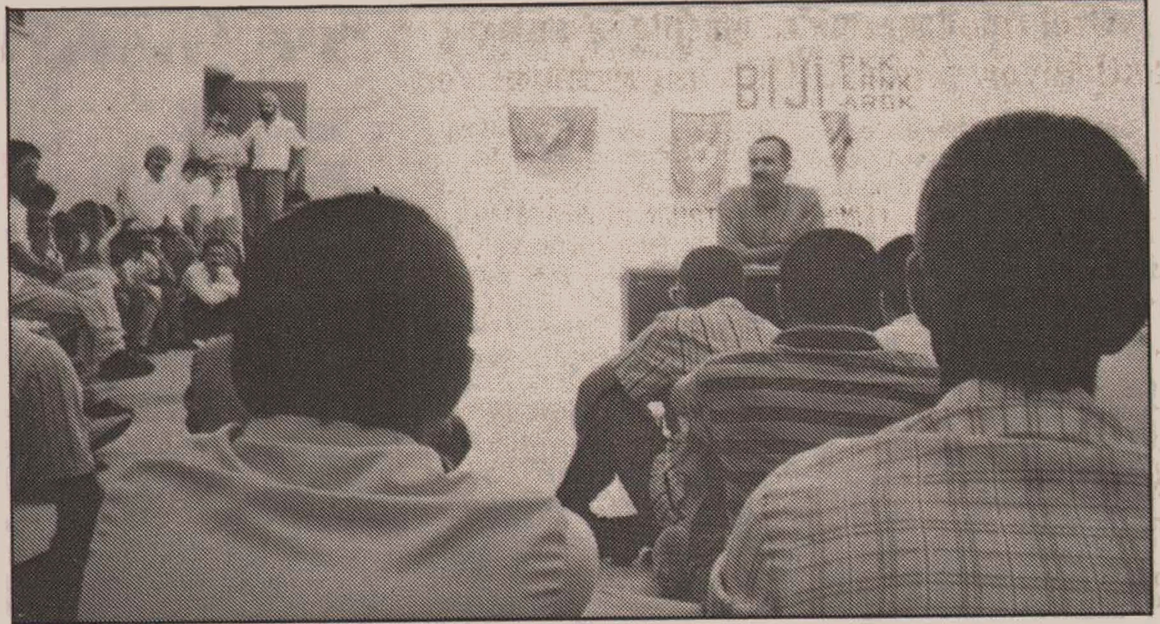
Dicle-Fırat Havzası 3. Bölge ARGK Komutanlığı'nın askeri açıklaması

1- 7.11.1990 tarihinde 3. Bölge Komutanlığı'na bağlı savaşçılar, Batman şehir merkezinde eski hain Hamo'nun evine baskın düzenlediler ve evi tarayarak büyük ölçüde tahrip ettiler, hainin kendisi ise evde bulunmadı.

2- 12.11.1990 tarihinde 3. Bölgeye bağlı savaşçılarımız Bismil şehir merkezinde düşmana pusu kurdular. Pusuya düşen polis otosu taranarak, 1 polis öldürüldü, 3'ü yaralandı.

3- 13.11.1990 tarihinde Mêrdîn'e bağlı Kabala köyü yakınlarında bulunan DSİ kurumlarına ait şantiye, 3. Bölgeye bağlı **Serok APO Birliği** savaşçıları tarafından basılmış, şantiyede bulunan bir adet taksi, bir adet işçi taşıma aracı, bir adet komprasör ve bir adet yer kazma makinası imha edilmiş, diğer eşya ve araçlar da ateşe verilmiştir. Şantiyede bulunan 75 işçiye yönelik 1 saat propaganda yapıldıktan sonra, şehitlerin anısına saygı duruşunda bulunulmuş, daha sonra sloganlar eşliğinde ayrılmıştır. Bu sırada 2 işçi ARGK saflarına katılmış, birlik kayıp vermeden üslerine çekilmiştir.

4- 14.11.1990 tarihinde akşam 19.00 sıralarında, yine 3. Bölgeye bağlı aynı birlik, Binebine (Bülbül) köyüne baskın düzenlemiş, korucular teslim ol çağrısı yapılmış, 5 korucu esir alınmış, silahların toplanması sırasında zorluk çıkaran çetelerle çatışmaya girilmiş, 1'i muhtar olmak üzere 4 korucu öldürülerek cezalandırılmış, 4 korucu da yaralanmıştır. Kayıp vermeden üslerine ulaşan gerillalarımız, korucular ait 6 adet G-3 silahını da kamulaştırmışlardır.

Ceyhan Cezaevi / 1990

Mêrdîn-Mehsert

Xirabê Kevir direniş kahramanlarının intikamı alındı

Kasım ayının son haftasında Mêrdîn-Mehsert (Ömerli) ilçesi Xirabê Kevir (Öztaş) köyü yakınlarında, ARGK gerillaları, düşmanın azılı işbirlikçisi ve eli ni devrimcilerin kanına bulayan hain Şêxmus Poyraz'ı ölümle cezalandırdı. Cezalandırılan ajan, arabasının içinde araçla birlikte tümüyle yandı.

Bu azılı hainin ihbarı üzerine 4 Ocak 1990 günü, 1990 atılımını güçlü karşılamak amacıyla yapılan Mêrdîn Eyalet Komitesi toplantısından çıkıp kendi faaliyet bölgeleri olan III. ve IV. Bölgelere hareket eden **Mahmut GÜDEN** (Davut), **Halil TUNÇ** (Bozan), **Ekrem ÖZBEK** (Delîl) ve **Adnan Yılmaz** (Avareş) adlı ARGK komutan ve savaşçıları, Xirabê Kevir köyünde düşman kuşatması içine düşmüş ve girdikleri kahramanca çarpışma sonunda şehit olmuşlardı.

Şêxmus Poyraz, o tarihten sonra düşmanın gölgesinde sürekli gizlenmişti. Hainin cezalandırılması, bir kez daha gösteriyor ki, Kürdistan halkına ve onun öncü güçlerine karşı işlenen hiç bir suç cezasız kalmayacaktır.

Pazarcık

Sömürgecilerin kuşattığı iki ARGK gerillası şehit düştü

28 Kasım günü Pazarcık'ın Bölükçam köyü Kawar mezrası yakınlarında düşman iki ARGK gerillasını kuşattı. Sayı olarak çok üstün düşman güçlerine karşı son mermilerine kadar direnen ve düşmana ölüm kusan iki kahraman ARGK gerillası şehit düştü. Çarpışmadaki düşman kayıpları öğrenilemedi.

Türk sömürgecileri çarpışmada 4 gerillanın öldürüldüğünü ileri sürdüler, ancak bölgeden aldığımız emin haberlerde katledilen diğer iki kişinin çarpışmanın yakınında olduğu köyden bekçi olan baba **Mustafa Koçören** ve 20 yaşındaki oğlu **Veysel Koçören** olduğu, bunların sabah erken muhtemelen oduna gittikleri ve çarpışma alanına yakın düştükleri, askerlerin bilerek ve keyfi bir şekilde önce oğulu ve sonrada oğlunun yarasını sarmaya çalışan babanın kafasına birer mermi sıktıktan sonra cesetleri iki gerillanın cesedinin yanına bıraktılar.. Olaydan sonra köyün muhtarına cesetleri alması için haber veren sömürgeciler, gerçeği söylememeleri için köylüleri tehdit ettiler.

Şehit iki savaşçı, bu olaydan bir iki gün önce Kurtdere köyü civarında meydana gelen çarpışmada bağlı bulundukları gruptan ayrı düşmüşlerdi.

Amed (Diyarbakır)

İşçiler açlık grevi yaptı

Yol-İş Sendikası'na bağlı Köy Hizmetleri'nde çalışan 30 bin mevsimlik işçinin Maliye Bakanlığı tarafından kadro verilmeyerek işine son verilmesi üzerine, bunlardan 67 işçi Amed'de 15-17 Kasım günlerini kapsayan üç günlük açlık grevi yaparak, sömürgeci bakanlık karar ve uygulamalarını protesto ettiler.

İşçiler basına açlık grevleriyle ilgili yaptıkları açıklamada: "Bizler köy hizmetlerinde çalışan mevsimlik işçiler olarak insan onuruna yakışır bir ücret alamazken, sezon sonu işten çıkarılarak açlık ve sefalete mahkum edilmekteyiz. Bölge politikacıları kendi çıkarları uğruna kendi yakınlarını kayırarak işe alıp, bizlerin iki ay önceden işten çıkarılmamıza neden oldular. Açlık grevi yaparak sesimizi duyurmaya çalıştık" dediler.

Êlih (Batman)

Kimliği belirsiz iki ceset bulundu

Elih'te öldürülmüş iki erkek cesedi bulundu. Cesetlerin kimlik tespiti yapılmamakla birlikte, yurtseverler, cesetlerin birinin şehirde her türlü ahlaksızlığı meslek edinen ve polise de hizmet eden birine ait olduğunu söylediler.

Şehirde bir çok kaynaktan aldığımız başka bir haberde ise, Batman'a bağlı, adını henüz tespit edemediğimiz bir köyde gerillalar 7 korucuyu esir aldılar, bunların silahlarını alıp, koruculuğu terkedeceklerine dair söz aldıktan sonra serbest bıraktılar.

Aydın

2 PKK kadrosunun şehit edilmelerinde payı olan işkenceci gardiyan, ARGK intikam timi tarafından vuruldu

9 ya da 10 Kasım tarihinde vurulan Aydın E-Tipi Cezaevi'nde görevli gardiyan **Yolcu Yıldırım**, 1988 Ağustos'unda açlık grevi eyleminde şehit edilen **Mehmet YALÇINKAYA** ve **Hüseyin Hüsnü EROĞLU** adlı PKK kadrolarının ölüm olayında yer almıştı. Faşist ve kontr-gerilla karakterli bu gardiyan tutsaklara yaptığı işkenceyle tanınıyordu.

Gardiyanın ölüp ölmediği bilinmiyor. Olaya Türk burjuva gazeteleri, küçük bir haber olarak, gardiyanın evinin önünde vurulduğu ve Aydın Devlet Hastanesi'nde ameliyata alındığını yazmakla yetindiler, ancak eylemin intikam amaçlı ve ARGK tarafından gerçekleştirildiğini yazmadılar.

Amasya

E-Tipi Cezaevi'ndeki siyasi tutukluların açlık grevi kitlesel bir şekilde 34. gününe girdi

Cezaevinde 29 Ekim'de 200 civarında siyasi tutuklu ve hükümlünün başlattığı açlık grevi, tutsakların isteklerinin yerine getirilmesiyle 1 Aralık günü sonuçlandığına dair açıklamalar yapılmasına rağmen, cezaevi yönetiminin baskı ve yasaklar uygulamasına devam etmesi yüzünden, direniş eyleminin halen sürdüğü öğrenildi.

Amasya E-Tipi Cezaevi'nde kalan siyasi tutuklulara özel baskı uygulanıyor. Öyle ki bu cezaevindeki durum, Türk burjuva gazetelerine bile "Amasya 'ceza'evinde açlık kol geziyor" vb. başlıklarla yansıdı.

Tutsak yakınları, avukatları, İHD ve Çağdaş Hukukçular Derneği yetkilileri, açlık grevi süresince cezaevinin durumunu şöyle anlattılar:

"Yönetim gerginliği sürekli artırıyor, gardiyanlar defalarca açlık grevi yapan tutuklu ve hükümlülere saldırdılar, gündüz üç defa sayım yapılmasına rağmen, gece 12'den sonra da sayım gerekçesiyle tutsaklar uyandırılıyor, arama gerekçesiyle soyulmaya zorlanıyorlar, mahkemeye giderken tutsakların tüm evrakları alınıyor, bunu yapan gardiyanlar 'Müdür bize tam yetki verdi' diyorlar, işkence konusunda doktorun tespit yapması önleniyor, tutukluların vücudundaki işkence izlerine rağmen, cezaevi müdürü **Şükrü Öztürk**, *'O izleri biz yapmadık, kendileri kafalarını duvara vurmuşlar' şeklinde artık emniyetlerde bile yapılmayan açıklamalar yapıyor. Tutsakların tüm kitapları alınmış, koğuşlardaki elektrik tesisatı sökülmüş, teypler ve ocaklar alınmış, açlık grevindeki tüm tutsaklar 4 gün boyunca hücreye atılmış vb".*

Cezaevi yönetimi tutsakların 32 maddelik isteklerini kabul etmemekte direniyor. Tutsakların istekleri son baskılardan önceki duruma dönülmesini hedefleyen talepler. Bu nedenle genelde cezaevlerinde olan açlık grevlerinin bitmiş olmasına rağmen, Amasya cezaevi yönetiminin üstten yönlendirmeli bir şekilde tutuklular üzerinde özel bir baskı ve yasak sistemi kurması, siyasi tutuklulara yönelik provokasyonun yeni bir örneği olarak değerlendiriliyor.

Öte yandan Ekim-Kasım açlık grevlerinin sonuçlanması ardından cezaevi yönetimlerinin tutuklulara verdiği sözleri yerine getirmediği, tutsaklar üzerinde baskının ve kısıtlamaların sürdüğü, bu yüzden de Amed (Diyarbakır) Özel Tip Cezaevi başta olmak üzere, tüm özel tip cezaevlerinde kalan siyasi tutsakların tekrar açlık grevi eylemini değerlendirdikleri gazetemize bildirildi.

Antep cezaevindeki açlık grevinin bitip bitmediğini kesin olarak öğrenememekle birlikte, bu cezaevinde tutuklular üzerinde baskının arttığı, cezaevi yönetiminin siyasi tutukluları sürgünle tehdit ettiği ve bu yüzden de durumun epey gergin olduğu öğrenildi.

Kamuoyuna

İktidarın cezaevlerine yönelik baskı politikası sürekli bir biçimde gündemde tutularak, biz devrimci tutukluların gerek siyasi kişiliği ve onuru gerekse de fiziki yapısı üzerinde bozucu tahribatlar açmak ve güçsüz düşürülmek istenmektedir.

Bugün de Amasya, Buca ve Bayrampaşa Cezaevlerinde bir saldırı ve bu saldırıya karşı devrimci tutukluların açlık grevi biçiminde sürdürdükleri direnişleri bulunmaktadır.

Amasya Cezaevi'ne 29 Ekim'de açık görüş yerine vahşi işkenceler yapılmış ve bütün haklar gasp edilmiştir. Cezaevi koşulları; baskının, işkencenin ve hiç bir insani yanı bulunmayan uygulamaların sıralandığı bir düzeydedir. Bu baskı ve uygulamalar karşısında gasp edilen hakları yeniden almak amacıyla devrimci tutuklular bir ayı aşkındır açlık grevi içindedirler ve sağlık durumları ölüm sınırına gelerek oldukça kötüleşmiştir. Keza Buca ve Bayrampaşa Cezaevleri'nde de koşulların düzeltilmesine yönelik bir süredir devam ettirilen açlık grevleri yapılmaktadır.

Devrimci tutukluları yok etmeye yönelik bu saldırının yüzlercesi yıllardır yaşanmakta ve buna her an bir yenisi eklenmektedir. Ancak bütün bu kişiliksizleştirme saldırılarına ve faşist baskılara karşı biz devrimci tutuklular, canımızı siper pahasına açlık grevlerine, ölüm oruçlarına ve çeşitli direnişlere başvurarak insan olmanın onurunu ayaklar altında çiğnetmedik. Çünkü insanlığımızı elden almaya yöneltilen operasyonlara karşı insanlığımızı ve devrimci kişiliğimizi korumanın başka bir seçeneği yoktu. Bugün de durum bizim açımızdan böyledir. Açlık grevleri, iktidarın demagojiyle açıkladığı gibi bizim keyfi olarak başvurduğumuz bir eylem değil, insanlık onuru ve kişiliğimizi korumanın başka bir olanağı bulunmadığından başvurduğumuz bir tutumdur.

Bundan hareketle, biz Ceyhan Cezaevi'nde bulunan devrimci tutuklular olarak sürdürülen açlık grevlerinde arkadaşlarımızın yanında olduğumuzu belirtiyor, tüm kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bu amaçla **30.11.1990** tarihinden itibaren destek amaçlı açlık grevine başlıyoruz.

Ceyhan Cezaevindeki tutuklular adına
H. Aydiç, H. Akbaba, N. Şeker, H. Aydın, E. Ertik, F. Işık, R. Kılavuz, M. Cibran, İ. Dilcan, M. Şah Yıldırım, F. Işıksal, H. Çapartaş, T. Alpşar, M. Selim Çürükkaya, H. Gevher.

Özel tim Pazarcık'ta masum insanları katlediyor, sonra ARGK'nin üzerine atıyor

16 Kasım günü Türkiye radyo ve televizyonları, Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin açıklamasına dayanarak, "Üç teröristin (ARGK gerillaları kastedilerek), Pazarcık ilçesine bağlı Akdemir köyü sağlık evine baskın düzenlediğini, ebe **Zöhre Onaylı** ve eşi **İsmail Onaylı**'yı otomatik silahlarla taradıkları, olay sırasında İsmail Onaylı'nın öldüğünü, Zöhre Onaylı'nın ise yaralandığı"nı haber olarak verdiler. Ertesi gün Türk burjuva gazeteleri de çarşaf çarşaf haberi verdiler.

Bu haberden sonra olayı araştırmaya başladık. Şimdiye kadar ARGK gerillalarının bu olayla herhangi bir bağlantısını saptayamadık. Ancak henüz gerillalardan da olayla ilişkilerini doğrulayan ya da yalanlayan herhangi bir açıklama alamadık.

Hayatını kaybeden İsmail Onaylı ve aile çevresi yurtsever, uzun yıllardır PKK'nın mücadelesini destekliyor ya da en azından sempatiyle bakıyorlardı. 1990 yılı içinde aile bireylerinden tutuklanan olmuş, ölen İsmail Onaylı'nın kendisi de sorgudan geçmiş. Bu bağlamda ARGK gerillalarının bu aileye yönelmesi için ortada hiç bir gerekçe bulamıyoruz.

Ancak özel timin bu tür eylemleri yapması için çok nedeni var. Özel timin, gerillaları beslediği, ilaç verdiği ve son bir çatışmada yaralı düşen bir ARGK gerillasını tedavi ettiği varsayımını ileri sürerek ya da bu varsayımdan hareket ederek, bu aileye yönelmesi en büyük ihtimal. Çünkü, olayı belli yönleriyle görenler, saldırganların kravatlı olduklarını ve gayet rahat hareket ettiklerini söylüyorlar. Özel tim bu eylemiyle, hem bir yurtseveri ortadan kaldırmayı, hem yurtseverleri sindirmeyi ve hem de cinayetini PKK'ye maledererek, PKK'yi karalamayı hedefliyor. Bu, yıllardır Kürdistan'da tekrarlanan özel harp taktiği ve bu taktiğin bir eylemidir. Eylemin Pazarcık'ta gerçekleştirilmiş olmasının başka bir anlamı da var: Son bir yıldır bu bölgede ARGK faaliyetleri isabetli bir yoğunluk kazandı ve bölgeden ARGK'ye hem katılım ve hem de destek çok fazla. Özel tim, bu tür karanlık cinayetlerle bu gelişmenin önüne geçmeyi hedefliyor.

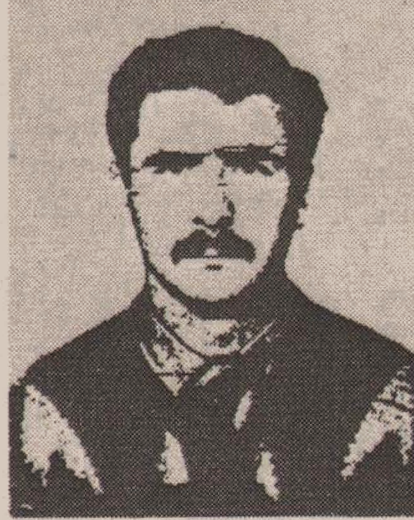
Öte yandan PKK, dönem dönem bazı bölgelerde cüzi düzeyde de olsa ARGK saflarında gelişebilecek bu tür yanlış olayları şiddetle mahkum ediyor. Çünkü, istisna da olsa, bazılarının ulusal kurtuluş saflarında ulusal kurtuluş taktiğine zıt yanlış eylemler dayatarak ya da yaparak düşmanın eline propaganda malzemesi verdiği biliniyor. PKK, her dönemde böylesi yanlış eylemlere ve sahiplerine karşı müdahale etmiş ve onları mahkum etmiştir.

Katledilen İsmail Olaylı'nın ailesi dahil tüm yurtseveleri, düşmanın bu tür komplolarına karşı uyanık ve duyarlı olmaya çağırıyoruz.

TC'nin suç günlüğünden

Bir insanlık suçu daha:

Dêrik'te Yakup Aktaş adındaki bir yurtsever işkencede öldürüldü

18 Kasım (Pazar) günü gözaltına alınan 1966 doğumlu ve Dêrik'in Harami (Zeytinpınar) mahallesinde bakkallık yapan **Yakup Aktaş** adlı yurtsever, Mardin Alay Komutanlığındaki sorgulama merkezine götürüldü ve 25 Kasım günü Dêrik'teki amcası Süleyman Aktaş'a yeğeninin ölüm haberi verildi.

26 Kasım günü Yakup Aktaş'ın cenazesi Mardin Devlet Hastanesi morgundan ailesine teslim edildi.

İlçede tanınan ve çok sevilen yurtseverin ölümü halkta büyük tepkiye yolaçtı. Kitle cenazeyi Kızıltepe yönünde beklerken, sömürgeciler sıkı denetim altında başka bir yoldan cenazeyi mezarlığa götürüp gömdüler. Bu esnada sömürgeciler ilçeyi adeta işgal etti. İlçenin bütün giriş çıkışlarını tuttular, giriş ve çıkışları yasakladılar. Havadan da helikopterler gün boyu Dêrik üzerinden uçtu. Halk dükkanlarını kapatarak sömürgeci kuşatmayı protesto etti. Sömürgeciler Yakup Aktaş'ın ölüm gerekçesini kalp krizi olarak gösterdiler. Ancak amcası, Yakup'un sağ ve sol el bileklerinde, kollarında ve sırtında morluklar ve çiziklerin olduğunu, kafasının arkasının ezildiğini, kan aktığını, alnı ve kaşlarının yara bere içinde olduğunu söyledi.

İnsan Hakları Derneği, SP, HEP yetkililerinden oluşan heyet ancak 27 Kasım günü ilçeye girebildi.

Heyet yayınladığı 29 Kasım 1990 tarihli bildiride özetle şunları vurguladı:

"Daha geçenlerde, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nda Türkiye'yi temsilen yeni bir Avrupa için Paris Şartı'nı onaylayan Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın daha imzasının mürekkebi kurumadan ve Türkiye'nin de altında imzası bulunduğu, 'İşkenceye, İnsanlıkdışı ve Onur Kırıcı Davranışlara Karşı Avrupa Sözleşmesi'nin onaya açılışının üçüncü yıldönümü gününde Yakup Aktaş'ın Mardin'de işkence tezgahlarında can verişi ibret verici ve acıdır.

"Yakup artık hayata döndürülemez, ama yeni Yakupların işkence tezgahlarında can vermemesi için herkese sorumluluklar düşüyor..

Mezar açılıp yeniden otopsi yapılmalı,

Yakup Aktaş'ı katledenler ortaya çıkarılmalı ve hesap sorulup insanlık adına cezalandırılmalıdır.

Bu olayın sonuna kadar takipçisi olan bizler, insanım diyen herkesi, demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya ve göreve çağırıyoruz."

Çadırlarda yaşayan sürgün edilmiş köylüler...

Dêrik'te netleşmeyen iki olay

17 Kasım günü Dêrik ilçe merkezinde Faysal ve Cano isimli iki kişi öldürülerek, gündüz saat 11.00'de cesetleri Haramiye yakınlarında yol üstüne asıldı. Cesetlerin üzerine de bunların ERNK saflarına sızmış iki ajan oldukları, görevlerinin gerillaları yanlış istihbaratlarla düşmanın pususuna düşecek eylemlere çekmek olduğu ve suçlarını itiraf ettiklerini belirten yaftalar asıldı.

Gerilla kaynaklarından aldığımız haberlere göre, olayı gerçekleştiren halk milisleri acele etmişler ve daha hafif bir cezayla yapacakları bir uygulamayı oldukça riskli bir uygulamaya dönüştürmüşler. Aynı gerilla kaynağı, Cano'nun bilinçli bir şekilde ve doğrudan düşmanla ilişkiye girmediğini, daha çok Faysal'a alet olduğunu, ailesiyle konuşulacağını, sahip çıkılacağını, olayın soruşturulacağını, olayın sorumlularının da araştırılacağını ve yeni bir açıklama yapılacağını söylediler.

Gerillalar, Mardin bölgesinin topyekün bir ayaklanmaya gittiğini, düşmanın da bu durumu sezinlediğini, bu yüzden terör, tutuklama ve komplolara giriştiğini, amacın kitleler içinde kaos yaratmak olduğunu, kitleleri ve ayaklanma öncüsü güçler olan gerillaları ve ERNK örgütlerini bu tür sorunlarla uğraştırmak olduğunu, bu son olayda da böylesi bir komplonun olup olmadığını araştırdıklarını, tüm güçlerini ve yurtseverleri bu tür komplolara ve kitlenin kavramada zorluk çekeceği eylemlerden kaçınmaya çağırdıklarını belirttiler.

İkinci olay da Adana'da oldu. 23 ya da 24 Kasım günü Adana'da öldürülen Kenan Bilen adlı Dêrikli bir köylünün cenazesi 30 Kasım günü memleketine getirildi. Bazı yurtseverler, bu kişinin 21 Mart 1987'de Dêrik-Haramiye köyü yakınında bir sığınağın yerini düşmana gösterek **M. Uğur KELEKÇİLER, Süleyman ERDEM** ve **Yasin** adlı ARGK savaşçılarının ölümüne neden olan ihbarı yapan kişi olduğunu ve bu tarihten beri Türkiye'ye kaçarak gizlendiğini, devrimciler tarafından cezalandırıldığını söylediler. Gazetemiz baskıya girerken haberi aldığımızdan bu yönünü netleştiremedik

Cizîra Botan'da özel tim, asker tahriki

Cizîra Botan (Cizre): Açlık grevlerinden sonra halkı sindirmek için özel tim ve askerler ilçede sürekli arama operasyonları yapıyor ve halkı tahrik ediyorlar.

20 Kasım akşamı ilçenin en işlek caddesi olan Belediye Caddesinin iki başını tutan özel timler ve askerler, kimlik kontrolü adı altında halka işkence yaptılar. Caddede bulunan 40 kadar yurtsevere yat-kalk talimi yaptıran özel timler, bununla da yetinmediler, küfür vb. hakaretler yaptılar.

Baskıyı gören esnaf dükkanlarını kapattı. Öte yandan özel timlerin keyfi baskı ve operasyonlarından yılan bir çok kahve sahibi esnaf, kahvehanelerini kapattı. Özel timler halkı tahrik etmek için her yola başvuruyorlar. Bunlardan en yaygın başvuruları, jiplerdeki teyplerin sesini sonuna kadar açarak mehter marşı çalmak.

Öte yandan ilçeden muhabirimiz, Cizre ve çevresine her gün yeni tankların nakledilerek yerleştirildiğini de iletti.

Gerilla kılığına gir, koyun gaspet

Xizxêr (Şirvan): Kasım ayının ilk haftasında Bervîr (Yamaçlı) köyünün korucuları Firyar (Elmadalı) köyünün çobanlarının yolunu keserek, "Biz, 50 kişilik gerilla grubuyuz, bu hayvanlara el koyacağız" deyip, çok sayıda koyunu gaspediyorlar. Çeteler, köyden Siyamend adlı kişinin de kendileriyle birlikte olduğunu söylerler, amaç adı geçen ve aralarında çelişki olan köylüyü de tutuklatmaktır.

Çobanlar köye haber verirler. Sömürgeciler, gerillaları yakalama hevesiyle 3 helikopteri olay yerine gönderirler. Olayı yapanların korucular olduğu tespit edilir. Alay komutanı, "Yapılan zararın masrafını onlardan çıkarırım" demekle yetinir. Şimdiye kadar köylülere verilen zarar karşılanmış değil.

Sömürgecilerde kırmızı, sarı, yeşil düşmanlığı

Êlih (Batman): 4 Kasım günü onlarca araçtan oluşan düğün konvoyu **Farqîn (Silvan)**'den gelin almaya gitti. İstisnasız tüm araçların önüne sarı, yeşil ve kırmızı puşiler bağlanmıştı.

Polis ve özel tim için bu suçtu. Ancak düğünün sahibi ve davetli kitle "suçu" daha da büyüttü. Kocaman salon yine aynı renkli balonlarla süslenmiş, üstelik Kürtçe türkü ve marş söylüyorlardı.

Polis müdahale etmek istedi, yuhalandı. Düğünü dağıtamayacağını anlayınca bu defa önüne geçen davetlilere, ***"Bu düzenlemeyi kim yaptı, neden üç renk birden asılmış, bari renklerden birini çıkarın"*** soru ve taleplerle dolu konuşmayı yapar. Düğüne katılanların cevabı daha gür ve net olur. ***"İş, renkleri çoktan aştı, isterseniz bir dokunun, burada büyük bir patlama yaşanır"*** demeleri üzerine polisler boylarının ölçüsünü alarak geri dönerler.

Kürdü tutuklamak için her gerekçe geçerli

Erxeni (Ergani): Köyün adı Han. Ergani'ye bağlı. Diyarbakır Pirinçlik karakolunun sorumluluk alanında. Karakolun astsubayı askerleriyle birlikte Han köyünü basar. Köy muhtarı Mahmut Talay'ın evi aranır. Muhtarın evde bulunmadığı bir sırada yapılan aramada astsubay, evin kızı Mekiye'yi tokatlar, askerler de, "Sizi buradan sürgün edeceğiz" tehditlerini savururlar, bununla da kalmaz, evdeki pirinç, yağ, şeker vd. yiyecek malzemelerinin tümünü birbirine karıştırırlar.

Muhtar bir dilekçeyle durumu Ergani Cumhuriyet Savcılığına yansıtma "yanlışlığını" yapar. Dananın kuyruğu bundan sonra kopar. Astsubay daha bir hafta geçmeden muhtarın evini bir daha basar. Bu aramada, ahırda orta yerde bırakılmış, şarjörsüz ve kayışsız bir kalaşnikof bulunur. Bu, muhtarın tutuklanması için yeterli ve artan bir gerekçe olur.

Muhtarın kardeşi, silahın evin bağımsız bir bölümünde olduğunu, olayın bir komplo olduğunu, komplonun da astsubay tarafından düzenlendiğini, silahın eksik parçalarının karakolda tamamlandığını, Ahmet Demir adlı köylünün de bütün bunlara şahitlik ettiğini söyleyip İçişleri Bakanlığı ve Bölge Valiliği'ne başvurduysa da, bunlar muhtarı hapisten kurtarmaya yetmedi. Çünkü sömürgecilerin amacı muhtarı hapse koymaktı, zira muhtar ajanlık yapmıyor ve koruculuğa karşı direniyordu.

Korucu vahşeti:
Önce tecavüz et, sonra öldür

Hezo (Kozluk): İlçeye bağlı Ayraz (Tosunpınar) köyünde hayvan otlatmaya giden 11 yaşındaki **Ş. Pınar** isimli kız çocuğu tecavüz edildikten sonra öldürüldü. Kızın ailesi, kızlarının aynı köyde koruculuk yapan Hilmi ve Hayrettin Öcan'ın kardeşleri Aydın ve Emin Öcan tarafından tecavüze uğrayıp öldürüldüğünü söyledi.

Ş. Pınar'ın babası M. Selim Pınar, *"Köy korucusu olan Öcan ailesinin bir süre önce karısı ve büyük kızını yaraladığını, bunların gözaltına alındıktan kısa süre sonra serbest bırakıldığını, kızını vuranlara karşı ifade verdiğinde ise, şikayetlerini geri almak için Kozluk Jandarma Karakolu'nda on gün boyunca işkenceye uğradığını"* söyledi. Baba Pınar, *"Öcal ailesinin* 'Seni bu köyde istemiyoruz, defol git' *tehditlerini sürekli yaptığını"* da sözlerine ekledi.

Hasta çocuğunu doktora götürme izne, izin de rüşvete bağlı

Berwarî (Pervari): Serhêl (Tuzluca) köyü korucularından Mehmet Bayte'nin çocuğu hastalanır. Baba çocuğunu Siirt'e doktora götürmek ister.

Korucu öyle her istediği yere gidemez, "devlet"ten maaş alıyor, komutandan izin alması gerekiyor. Komutan izin istemeye gelen korucuya şu cevabı verir: "Neden eli boş olarak gelip izin istiyorsun, seni de çocuğunu da..." Onca hakaretten sonra korucu bir karton Marlboro sigarası götürünce doktora gitme iznini ancak alır. Kürdistan çocuğunun değeri sömürgeciler için bir karton sigara kadar. Üstelik bunlar korucular için, yoksa sıradan köylüler için rüşvet miktarı çok daha ağır. Ahmet isimli bir korucu da bir kot pantolonu karşılığında izin alabilmiş. Karakolun nizamiyesine giriş-çıkış paralı.

Wan'da özel tim operasyonları durmuyor

Wan (Van): Açlık grevinin bitmesinden sonra, açlık grevi süresi boyunca gücü ortaya çıkan yurtsever potansiyeli sindirmek için özel tim birlikleri sürekli operasyon yapıyor, ev basıyor, kimlik kontrolü adı altında yolları kesiyor, halkın toplu bulunduğu yerleri basıyor.

Özel tim'in ilginç uygulamaları da oluyor. Geceleri PKK'yi suçlayan afişleme sürekli yapılıyor. Van'da tutuklanan yurtseverler televizyonda teşhir ediliyor, kitapçılarda serbest satılan kitaplar, onlarla birlikte yakalanan örgütsel döküman olarak yansıtılıyor.

Van'dan yurtseverler, halkı kontrol altına almak için polislerin mahallelere yayıldığını, her mahallede mutlaka bir kaç polis evi bulunduğunu, polislerin güvenliklerini bahane ederek şüphelendikleri komşu yurtseverlerin evlerini sürekli arattıklarını söylediler.

Asimilasyon katliamında yeni adım:
Kuzey Kürdistanlılar yetmiyormuş gibi, TC, şimde de mülteci kamplarında bulunan Güney Kürdistanlı çocukları zorunlu Türkçe eğitime aldı

Kosar: Sömürgeci devlet, Kızıltepe, Diyarbakır ve Muş mülteci kamplarında barınan Güney Kürdistanlı çocukların Türkçe öğretilen okullara devamı için işlemlere başladı. Sadece Diyarbakır mülteci kampında 12 bin kişi ve bunların da 7-12 yaş arasında 2 bin çocuğu var.

Haberi veren Türk burjuva gazeteleri, derslerin Kürtçe verilmesi için yapılan taleplerin reddedildiğini yazdılar.

Diyarbakır mülteci kampında bulunan KDP peşmergelerinden Hüseyin Çelki, bu konuda şu açıklamayı yaptı:

"İlk geldiğimiz yıl kendi imkanlarımızla, bir binanın bodrum katında okul yapmıştık. Burada gene kendi olanaklarımızla kara tahta ve sandalyeler yerleştirmiş, çocuklarımız cahil yetişmesin diye onlara okuma ve yazma öğretiyorduk. Ancak bir operasyonla karatahtamızı ve sıralarımızı dışarıya atarak çocuklarımıza okuma yazma öğretmemize izin vermediler... Biz ayrı bir ülkeden geldik. Her ne kadar TC, bize bir statü tanımasa bile kendi dilimizde eğitim yapmak, çocuklarımıza okuma yazma öğretmek bizim hakkımız. Ancak TC bunu kabul etmiyor, yerimiz, yurdumuz, ne olacağımız belli değil. Bu uygulamanın amacı belli. Bizi asimile etmek istiyorlar."

TC'nin uygulaması akla gelebilecek her uluslararası yasaya aykırı. Çünkü tüm uluslararası yasalar, insanlara kendi dillerini özgürce konuşma ve ana dillerinde eğitim yapma hakkını tanımaktadır. Kaldı ki Güney Kürdistan'dan gelenler mültecidir. TC, statü tanımamış olsa da, onlar siyasal mültecidir ve bundan kaynaklanan uluslararası haklar var.

Ancak denecektir ki, TC nerede, hak hukuk nerede. TC, Kürdistan'da hangi uluslararası yasaya uyuyor ki. Bu son uygulama bir daha gösteriyor ki TC, hangi parçadan olursa olsun Kürt insanının dili ve kişiliği üzerinde her türlü hayvani tasarrufu yapma hakkını kendinde görüyor.

ARGK, esir polisi insancıl nedenlerle serbest bıraktı

20 Eylül günü Uludere-Beytüşşebap karayolunu Darahînê köyü civarında kesen ARGK gerillaları, esir aldıkları **İsmet Karacaoğlu** adlı polis memurunu 8 Kasım günü serbest bıraktılar.

Çok bilinmeyenli bir operasyon

Ramazan Pamuk

49 gün ARGK'nin elinde esir kalan 1951 Ankara doğumlu polisin serbest bırakılmasının asıl nedenlerini gizleyen Türk basını, radyo ve televizyonu, polisin özel tim-korucu operasyonuyla kurtarıldığını, Irak topraklarındaki PKK kamplarına baskın düzenlendiğini, esir kaldığı süre boyunca kendisine işkence edildiğini haber olarak verdiler.

Bu çok saçma bir iddia. Birincisi Irak'ta PKK kamplarının bulunduğu propaganda amaçlı bir iddia. İkincisi, polis, Irak'ta değil, Kuzey Kürdistan'da Uludere'de serbest bırakılmıştır. Üçüncüsü, polis memuru baskın sonucu değil, gerillalar tarafından serbest bırakılmıştır. Dördüncüsü, polisin 49 gün canlı tutulması bile TC'nin iddiasını çürütmeye yeter artar bile. Beşincisi, bir gerilla kampında teorik olarak en az 50 gerilla bulunur. Böyle bir kamp basılınca en az iki taraftan çokça kişinin ölmesi gerekir. Halbuki TC'nin açıklamasında hiç ölü ve yaralıdan bahsedilmiyor. Altıncısı, serbest bırakılan polis memuru İsmet Karacaoğlu'nun açıklamaları sömürgecileri yalanlamaktadır.

Gazeteciler, basın toplantısı yapan polise sorular sordular:

"Sizi neden öldürmediler?

"- Ben de bilmiyorum.

"Sizi hiç dövdüler mi?

"- Yok beni dövmediler hiç, ilk yakalandığımda öyle bir kaç tekme gibi... vurdular.

"Aç bıraktılar mı?

"- Aç bırakmadılar. üç öğün yemek veriyorlardı...mercimek çorbası, bulgur pilavı, kuru fasulye...

"Peki kendileri de o yemekleri mi yiyorlardı?

"- Evet, kendiler de onu yiyorlardı."

Polis, basın toplantısını Olağanüstü Hal Bölge Vali Yardımcısı Özcan Erdoğan'ın denetiminde yaptığından, TC'nin iddia ettiği 'baskınla' ilgili soruları cevapsız bıraktı. Bunun üzerine bazı Türk gazeteleri devletin açıklamasını alaya alırcasına "Çok bilinmeyenli bir operasyon" başlığı attılar. Polis, artık gerillalardan değil, TC'den korkuyordu belli ki.

İnsanın aklına gerillaların polisi neden kurşuna dizmedikleri sorusu geliyor. Polis, aracın önü kesilince direnmemiş, teslim olmuş, yanındaki suçlu Jirkî çetesi kurşuna dizilmiş, polis ise gerillaların denetiminde cezaevinde kalmış, hiç bir kötü muameleye maruz kalmamış, gerillalarla aynı yemeği yemiş, bu süre zarfında gerillalar kendisine amaçlarını ve TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarını anlatarak bilinçlendirmeye de çalışmışlar ve insancıl nedenlerle Uludere'de serbest bırakmışlar. ARGK'nin yönetmenliğinde esirlere işkence ve kötü muamele yasaktır.

Karakola düşen her Kürdistanlı'ya işkence etmeyi zorunlu ve kanuni bir davranış haline getiren ve işkencede hergün Kürt yurtseverlerinden birkaçını öldüren ya da sakat bırakan TC'nin adaletini, ARGK'nin adaletiyle kıyaslayınca insan nelere varmıyor ki.

Bir yurtsever kurşunlanarak katledildi

Dih (Eruh): 18 Kasım günü öğlen saatlerinde Derîşka Eruh (Akmeşe) köyünden odun kesmeye giden ismini tespit edemediğimiz genç bir köylü, askerler ve köy korucuları tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

Özgür Halk dergisine toplatma kararı

İstanbul : 15 Kasım 1990 tarihinde yayın hayatına başlayan **Özgür Halk** dergisi komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle toplatıldı. "Ekim Devrimi İhtilalimizdir" makalesi toplatmaya gerekçe yapıldı. Komünizm düşmanlığının sözde bile olsa aşıldığı bir dönemde Özgür Halk dergisinin komünizm gerekçesiyle toplatılması, dergiyi toplatmak için sadece bir gerekçe olarak değerlendirildi.

Çocukların yargılandığı davaya devam edildi

Amed (Diyarbakır): Aralarında yaşları 18'den küçük 8 çocuğun da bulunduğu Beytüşşebap-PKK davasında çocuk sanıkların yaş tahsisine ilişkin yazışmaların sürdürülmesi, Ali Yiğit ve Hurşit Aslan'ın yaşlarının düzeltilmesi amacıyla duruşma ileriki bir tarihe ertelendi. Resul Aslan (17), Halil Aslan (17), Tufan Ölmez (16), Hurşit Aslan (16), Ali Yiğit (12) ve Abdullah Korkmaz'ın da aralarında bulunduğu idamla yargılanan 16 yurtseverin duruşması 14 Aralık 1990 tarihinde yapılacak.

Pişmanlık yasasına uyanı görüntüleme yasağı

Amed (Diyarbakır): 1 Nolu DGM'de iki er ve üç korucunun öldürülmesi olaylarında yeraldığı suçlamasıyla yargılanan 1973 doğumlu Hamit İnan'ın yapılan duruşmasında basın mensuplarının resim çekmesi ve çektikleri taktirde yayınlamaları yasaklandı. Gazetemize iletildiğine göre H. İnan pişmanlık yasasından yararlanmak için başvuruda bulunmuş.

Kosarlı yurtseverler halen gözaltında

Kosar (Kızıltepe): Açlık grevlerini desteklemek amacıyla 25 Ekim günü gerçekleştirilen kepenk kapatma eyleminin ardından gözaltına alınan 100'ün üstünde yurtseverden 30'u halen gözaltında tutuluyor. Sömürgeciler yurtseverleri mahkemeye çıkarmadan bu kadar uzun süre gözaltında tutmaları yetmiyormuş gibi, ilçede her gün yeni gözaltı operasyonları gerçekleştiriyorlar.

Silah aktarma yoluna güvenlik önlemi

Misric (Kurtalan): Ekim ayının son haftası ilçe demiryolu istasyonunun etrafı dikenli tellerle çevrilerek, halka açık alanlar yasak bölge durumuna getirildi. İlçeden yurtseverler, bu tedbirlerin silah aktarım yolunu güvenceye almak ve sabotajları önlemek amacıyla alındığını söylediler. Bilindiği gibi Kurtalan son tren istasyonu. Buraya getirilen tank, top vb. ağır silahlar, karayoluyla Botan'a ulaştırılıyor.

İtirafçılar milli güvenlik dersinde

Xizxêr (Şirvan): Adını tespit edemediğimiz bir itirafçının PKK aleyhine propaganda yapmak amacıyla Şirvan lisesinde derse girdiği ve öğrencilere PKK'yi suçlayıcı bilgi verdiği gazetemize ulaştırıldı. İtirafçılar, operasyonlara getirildiğine, televizyona çıkarıldığına ve generallere brifingler verdiklerine göre, milli güvenlik derslerine girmeleri de kaçınılmazdır.

PKK'nin 12. kuruluş yıldönümü Avusturya'nın Viyana kentinde de kutlandı

Kürdistan işçi sınıfı ve halkının öncü gücü, çağdaş ve üretici bir sosyalizm; bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan yaratılması ve Kürdistan halkının özgür dünya halkları arasında onurlu yere oturtulması mücadelesini yükselten, bu mücadelede sömürge Kürdistan halkına yol gösteren, en güzel yaşamın temsilciliğini yaparak kararlıca savaşan **Partiya Karkerên Kurdistan-PKK**'nin 12. yıldönümü vesilesiyle, Avusturya'nın Viyana kentinde, 24 Kasım 1990 tarihinde ERNK taraftarları **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"** düzenledi. Kutlama gecesine 1.600'ün üzerinde Kürdistanlı yurtsever, Kürt halkının dostları ve ilerici-demokrat çevreler katılarak bağlılıklarını ve dayanışmalarını haykırdılar.

Folklor ve müzik gruplarının kutlama gecesinde sundukları programların yanısıra, devrimci-yurtsever ozanlar da devrimci-direnişçi türkülerini sundular. Üç dilde yapılan siyasi konuşmalarda, Parti tarihi ve Partinin Kürdistan halkının kaderi açısından önemi üzerinde durularak, PKK'nin Kürdistan devriminde tek önder güç olduğu, Kürdistan halkının kalbinde yer edinerek halkımızı siyasal birlik içinde kenetlediği ve önderliğinde kesin zafere gidileceği vurgulandı.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN**'ın Parti yıldönümü vesilesiyle Kürdistan halkına mesajı, Newroz-1990 dönemi Serhildan'ları, Botan'da gerilla yaşamı ve PKK kamplarından eğitime ilişkin kesitleri içeren bir video filminin gecede gösterimi, salonda bulunan kitlenin derin bir coşku yaşamasını ve seyredilen kesintilerin ruhuyla dolarak heyecana kapılmasını beraberinde getirdi. Kitleler, baştan sona duyguları ve sloganlarıyla filme eşlik ederek salonu titretti.

Yıldönümü gecesi, yine ozanların okuduğu direniş ve folklorik türkülerin eşliğinde halaylar çekilerek sonuçlandırıldı.

Kürdistanlıların kutsal duygularını paylaşmak amacıyla dayanışma mesajı sunan Kürdistanlı örgütler ile dost çevre ve örgütler şunlardır:

Avusturya Komünist Partisi-KPÖ Merkez Komitesi, Burgenland Bağımsız Anti-Faşistler Komitesi, Kürt Halkının Dostları Hanna Leisser ve Hans Pils, Kürt Halkının Dostu Hukukçu Dr. Fritz Herald ile Hans Hanthofer, Avusturyalı bazı gazete muhabirleri, Salzburg Türkiyeli İşçiler Derneği, Macaristan'da Kürt Öğrenciler, Filistin Kurtuluşu İçin Demokratik Cephe-Macaristan Örgütü, Avrupa'da Kürt Öğrenciler Birliği (KSSE)-Avusturya Şubesi, ERNK-Amsteten Taraftarları, PKK Davası Tutukluları - Almanya, ERNK-İnnsbrück ve Tirol Taraftarları, MLSPB-Avusturya Taraftarları, ERNK St. Pölten Taraftarları, Yeni Ülke Gazetesi Emekçileri, Kürdistan Yurtsever Öğrenciler Birliği - Hazırlık Komitesi (YXWK-KA) Almanya, YJWK-Av. Merkezi, YKWK-Av. Merkezi, YXK-Av. Merkezi.

Ayrıca; Almanya'nın Stuttgart, Aachen, Berlin, Bonn, Bielefeld, Bremen, Celle, Duisburg, Frankfurt, Hamburg, Hannover, Köln, Mannheim, Nürnberg, Saarbrücken ve Giessen kentlerinde, yine Fransa, İsviçre, İsveç, Hollanda, Danimarka, Belçika, Avusturya, Yunanistan, İngiltere ve Avustaralya'nın çeşitli kentlerinde bulunan Kürdistanlı yurtseverlerin derneklerinde, 27 Kasım günü PKK'nin 13. mücadele yılına girişi nedeniyle kutlama toplantı ve şenlikleri düzenlendi. Bu temelde binlerce yurtsever, bir kez daha büyük bir mutluluk içinde Kürdistan devriminin önder gücü Partilerinin tarihini ve mücadelesini daha fazla öğrenme şansına kavuştu. Yapılan tüm toplantılarda sunulan konuşmalardan ve edinilen izlenimlerden, geçmiş yıllara nazaran yurtdışında yaşayan halkımızın daha da bilinçlendiği, büyük özveriyle öncüsüne sahip çıktığı ve öncünün gösterdiği yolda kararlıca yürüyeceğini görmek mümkündü.

Almanya-Köln kentinde yapılan PKK'nin 12. kuruluş yıldönümünü kutlama gecesinden

İZLENİMLER

20 Ekim 1990 günü yapılan PKK'nin kuruluş yıldönümü gecesine Almanya'nın çeşitli kentlerinden 20.000'in üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Berlin kentinden de 150 civarında Kürdistanlı katılım sağladı. Geceden sonra gazetemiz Berlin muhabiri katılanların izlenimlerinden notlar aldı.

Sorulan sorulara verilen ortak yanıtlarda, organizenin, sanatsal gelişim olayının geçmiş yıllardan çok daha ileride olduğu sonucuna varıldı. Katılımın yüksek sayıda olması, filmlerden Kürdistan gerillalarını izleme imkanı ve PKK Genel Sekreteri ***Abdullah ÖCALAN****'ın mesajı kitleleri duygulandıran temel yönler. Bir diğer ortak özellikte, yüksek katılım nedeniyle kutlamaların artık salonlarda değil, açık havada yapılması olanaklarının araştırılması önerisidir. Bu önerinin gerekçesi olarak da, Kürdistan'da gelişen mücadelenin her geçen gün Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlerin birliğini daha da pekiştirdiği ve mücadele etrafında örgütlediği gerçeği netçe vurgulandı.*

Tek tek yurtseverlerin kısa izlenimleri şöyle:

● Gecenin kültür programında farkedici bir gelişme, görevlendirmelerde ise eksiklikler vardı. Yer çok dar geliyordu. Fakat genelde bir duyarlılık egemendi.

● Kürdistan'daki mücadele burada yaşayan Kürtleri, sanırım ileri düzeyde etkisi altına almış. Giderek daha fazla, insanlarımız, ulusal kimlikleri ve yükselen savaşa sahip çıkıyor. Yüksek katılım da, yurtseverlerin verdiği desteğin açık ifadesidir.

● Ulusal kurtuluş mücadelemiz halkımıza güveni vermiştir. Bu nedenle, insanlarımızın tümü mücadeleye daha aktif katılım eğilimi içindedir. Bir ayağa kalkış olayı yaşanıyor, burada da bunun olmaması mümkün değil.

● Halkımız Serhildanlar'la tanışmıştır. Yurtdışında olan bizler de, vatan özlemi içindeyiz. Eğer bizler de yığınlarla biraraya geliyorsak, bu tuhaf değil ki?

● Tüm iç ve dış düşman çevrelerin yıkıcı emellerine rağmen, Parti çizgisi halk kitlelerine egemen. Egemenlik, yurtsever bir ahlak yapısı olarak gittikçe daha da özlüleşiyor. Bundan böyle, katkılarımı çalışmalara daha etkili sunacağım.

● 90'lı yılların başlangıcı halkımız için ayaklanmanın ilk evresi oldu. Biz de burada, bu gelişmeye ulaşma çabası içindeyiz. Halkımız köleliğe kitlesel başkaldırı içindedir. Bunu Parti yarattı. Bu halkın ölmediğini ve mücadelesinin yaşadığını göstererek, bizleri yeniden öz kimliğimize kavuşturdu. Bu nedenle, Parti çizgisinin halk kitlelerinde yeşermesi ve hayat verici olmasını doğal bir gelişme olarak adlandırıyorum. Tamamiyle doğru bir çizgi, eğer bu böyle olmasaydı, halk tarafından bu kadar benimsenmesi düşünülemezdi bile.

● Gelişmelere ayak uydurmak görevimizdir. Parti de bunu bize emrediyor. Gün çalışmalara daha bilinçli katılım günüdür. 1970'lerde Kürt olduğunu söyleyen, ilerici olarak da kabul ediliyordu. Bu aşamada bununla yetinmek artık kabul edilemez. Mücadelede yer edinmek şarttır. Zamanı mücadelede yoğurmak gerek. Zamanı çok iyi değerlendirmek zorunlu.

● Yüzlerce km. katederek eyleme katılım olayı, sıradan insanların işi değildir. Giderek siyasallaşan bir Kürt halkı, onurlu olmada ben de varım diyen bir halk vardır artık. Bizde, artık boş bir kitle yoktur. Parti bizlere vereceğini yeterince vermiştir, bundan böyle pratikte aldığımızın cevabını vermemiz dönemi başlamıştır. Hiç kimse Kürt insanını artık kandıramaz. Bu kitleden çok şey beklenir. Azgın düşman titresin... Kendi payıma bu konuda yeminliyim.

● Çalışmalar içinde yetersiz durumdayım. Bazen bunu politik yetersizliğime bağlıyordum. Ancak bu gece vesilesiyle Parti ve mücadeleye layık olmak gerektiğini de öğrendim. Parti karşısında açık olunduğunda, bize sunulmayacak destek ve bizlerin de halledemeyeceği hiçbir sorun kalmaz. Biz ne kadar dürüst ve çalışmalarda aktif olursak, devrimimiz de o hızla erken olur. Burası, ülke mücadelesiyle bağlılık içinde yol katedebilir. Ama yine de, buradaki siyasi gelişimi ve ortaya çıkan değerleri küçümsememememiz gerekir. Ben, en çok bu hatayı işliyordum. Vatanın silahlı mücadelesi maddi ve manevi desteklenmeli, ülkeye yönelik mücadele geliştirilmeli ve bunları ülkeye aktarmasını bilmeliyiz. Bize düşen çok görev var. Eskiden içine girdiğim yetmezlikleri aşmada kararlı olacağım.

● Kitlesel kabarış içindeyiz. Gecelerimiz için teknik önlemlerin alınmasını öneriyorum. Başkasını ölçü almak gaflet olur. Kürt halkı olarak müthiş bir uyanış içindeyiz. Sanırım orta yolcular da artık saflara akıyor, karar değiştiriyor. Konuştuğum çok kişinin durumu böyledir. Gelişmeler son derece umut vericidir. Böyle bir halkın kurtuluş için ayağa kalkışını kimse durduramaz.

● Çevremi, arkadaşlarımı geceye katmaya çalıştım. Katılmaları beni kısmen sevindirdi. Düşman iki Kürt biraraya gelmez felsefesini her vesilede kullanıyordu. Bu kadar Kürdün biraraya gelmesi, elbette insanda büyük bir sevinç yaratır. Onbinleri biraraya getirmek, elbette bir olaydır, büyük bir olaydır. Bu halkın varlık gerçeği, güneşin yakıcılığı gibidir artık. Düşman inkar ededursun, bulutların dağılımıyla güneşin kavuruculuğu daha da net... Bu kitleyi birleştiren hareket, halk gerçekliğimizi o kadar berrak görmemizi sağlamış ki! Kara bulutlar dağılmıştır. Güneş yakıyor, yakacak. Eğer bugün çocuk, kadın, yaşlı, genç, **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serok APO!"** şiarlarını coşkuyla sömürgecinin suratına patlatıyorsa, açık ki, ne bloklar, ne teknik, bu halkın mücadeleye olan bağlılığını ve şahlanan özgücünü durduramaz, durdurmaya hiç bir gücün kudreti yetmez.

● Çok güzel, çok güzel bir kutlama. Herşey çok güzel. Güzel insanlar birleşmiş, eksiklikler bunun karşısında ne olabilir ki? Örgütselleşen bir halk... nihayet gerçekliğimize kavuştuk.

● Kitlenin oldukça büyük bir ilgisini yaşadım. Duyarlıydı. Programı sonuna kadar izledi. İçeriği anlamlı ve zengin kültürümüzü yudumladı. Kürt halkının zengin bir kültürü vardır. Partimiz bunu unutulamayacak sanata dönüştürüyor, herkes bizi hayretle izleyecektir bundan böyle...

● Halk olarak önemli bir süreçten geçiyoruz. Bu, daha çok mücadeleye sahip çıkmamızı, görevlerimize sadık olmamızı gerektirir. Kürdistanlı olan her birey kendini bu dava saflarında görmeli, ona hizmet etmeli. Davamızın kutsallığını insanlarımızın haykırışından görmemiz mümkün. Biz göçebe hayatı yaşıyoruz. Utanılacak bir durum. Onurlu bir yaşam uğruna, her birimiz yeteneğini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde konuşturmalı, koşturmalı. İnancım, bunun zamanlamasında geç bile kalmışız.

● Gecede duygulandım. En önemlisi, halkımız duyarlı hale gelmiş. Bunu kıstas alacağım. 7'den 70'e bir halkın mücadeleye sahiplenmesi küçümsenecek bir şey değildir. Halkımız mücadele atmosferinin ortasındadır.

● Siyasi konuşmalar esnasında kitleler genellikle dışarıya yöneliyor. Daha etkili, kitlenin anlayabileceği ajiteli bir konuşma tarzıyla bunu önlemek mümkündür. Gecelerin önemli bir bölümünü teşkil eden siyasi konuşmaları sadece belli bir kesim dinlemeli, herkesin dinleyeceği bir konuma getirmeliyiz diyorum. Bu amaçlı profesyonel elemanlarımız olmalı, bu çözüm olacaktır.

● Böyle bir geceye ilk kez katıldım. Benim açımdan müthiş bir şey... ifade edemiyorum. Çok etkilendim, aksini düşünmek sanırım mümkün değil. Büyülendim. Kitle coşkuluydu. İnsanların özgür bir vatana olan özlemini ilk kez bu derece burada yaşadım. İnsanlarımız mülteci yaşamlarından nefret ediyor, bu hale düşürenlere kinini kusuyor. Köle gibi yaşamak istemiyor. Bunu yaşadım ve gerçeğime daha da yakınlaştım.

● Kürdistan'da boyutlanan devrimci kurtuluş hareketi karşısında düşman, sürekli daha yeni yöntemlere sarılıyor. Her eylemine karşı olmalıyız. Bu da, mücadele saflarında kenetlenmek demektir. Düşmanın göçertme ve özel savaş politikası karşısına dikilmemiz zorunludur. Yaban ellerde varlığımızın erimesine, kendimize yabancılaşmaya izin vermemeliyiz. Bu bize şart ve koşuldur. Kurtuluş topraklarımız üzerindedir. Bunun yolunu Partimiz açmıştır. Başka çareler aramak boşunadır. Gerçekleri görmeden yöneleceğimiz arayışlar, onurumuzu zedeleyecektir. Varolsun Partimiz PKK!..

Kürdistan'daki TC sömürgeci vahşetine karşı Avrupa'da yapılan

AÇLIK GREVLERİ BAŞARIYLA SONUÇLANDI

Belçika - Brüksel açlık grevinden

İsviçre-Cenevre/Bern: Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin sürgün, köy yakma, katliam ve cezaevlerindeki insanlıkdışı uygulamalarını protesto etmek amacıyla 30 kadar ERNK taraftarı yurtsever in 6 Kasım günü Cenevre'de başlattıkları açlık grevi 28 Kasım günü Bern'de başarıyla sonuçlandı.

İsviçre hükümetinin TC'ne silah satışını durdurması, TC'nin Kürt halkı üzerindeki soykırım politikasının İsviçre hükümetince protesto edilmesi, TC'nin Kürdistan'daki sürgün ve katliamlarının durdurulması amacıyla İsviçre hükümetinin girişimlerde bulunarak TC'ne baskı yapması, Kürdistan'a gönderilmesi için bir gözlem heyetinin tarafsız kişilerden oluşturulması, uluslararası yardım kuruluşlarının çadırlarda kalan sürgünlere yardıma başlamaları ve TC'nin cezaevlerindeki imha politikasına karşı demokratik kurum ve kuruluşların harekete geçirilerek TC uygulamalarına karşı çıkılması gibi istemler, açlık grevinin özel taleplerindendi.

23 gün süren eylem süresi içinde kamuoyu yoğun tarzda bilgilendirildi. Açlık grevinin amaçlarına ilişkin 30 bin civarında bildiri dağıtıldı. TC'nin katliamcı yüzü, terör ve vahşeti içeriği zengin dökümanlarla teşhir edildi. Çok sayıda demokratik kurum, kuruluş, basın organı, siyasi parti ve kişinin destekleri edinildi. Eylemin 9. günü 30 civarında basın mensubunun katılımıyla bir basın toplantısı yapıldı. Radyo ve gazeteler eylemcilerle röportajlar yaptı. TV haberlerinde eyleme birkaç kez yer verildi.

Kürdistanlı yurtseverler ve İsviçreli dost çevreler yardım, ziyaret ve mesajlarıyla dayanışma içinde oldular. Ayrıca, açlık grevini güçlendirmek amacıyla Lozan, Schaffhausen, Uri, Chur, St. Gallen, Wintertur, Appenzel ve Zug kentlerinde de dayanışma hedefli yerel açlık grevleri gerçekleştirildi.

Çok sayıda demokratik dernek ve örgüt, İsviçre'nin her tarafında yoğun bilgilendirme toplantıları yapma ve şehir merkezlerinde enformasyon masaları açma kararı aldılar. Bir acil yardım komitesi oluşturularak, sürgün edilen köylülere gönderilmek üzere 10.000 İsviçre Frank'ı üzerinde para yardımı toplandı. 6 Aralık günü Kürdistan'a gidecek bir gözlem heyeti de oluşturuldu. Bazı demokratik örgüt ve partiler de, kendi adlarına basın açıklamaları yaptılar.

26 Kasım günü Yeşiller Grubu, TC'ne silah satışının durdurulmasına ilişkin parlamentoya bir soru önergesi verdi. Sosyalist Parti ve bağımsız parlamenterlerin destekleriyle önerge parlamentoda kabul edildi. Konu, Brüksel'deki Avrupa Konseyi toplantısına da götürüldü. Avrupa Konseyi'nin, Körfez ülkelerinde olduğu gibi TC'ne de ambargo ve yaptırım uygulaması konusunda, yoğun tartışmalara sahne olması sağlandı.

Açlık grevi 28 Kasım günü, bir grup parlamenter, İsviçreli örgüt temsilcilerinin grevcileri ziyareti ve dışişleri bakanlığına eylemcilerin istemlerini belirten bir mektubun verilmesiyle sona erdi.

Eylem süresinde Almanca ve Fransızca çıkan çok sayıda gazete, açlık grevi vesilesiyle çok sayıda haber ve makale yayınladı. Yayınlanan makalelerde Türk sömürgeciliği sert şekilde eleştirildi, haberlerde ise talepler yayınlanarak eylemcilerin haklı ve desteklenmesi gereken mücadele içinde oldukları vurgulandı. Gazete başlıklarından birkaç örneği aşağıda veriyoruz: **"Kürtler protesto eyleminde"** (11 Kasım, Tages Anzeiger-AZ), **"Kürtler Chur'da açlık grevinde"** (9 Kasım, Bündner Zeitung-Chur), **"Chur'daki açlık grevindeki Kürtler Türkiye'yi Avrupa'ya şikayet ediyor"** (10 Kasım, Bündner Tagblatt-Chur), **"Türk devleti vahşetin dozunu arttırıyor"** (10 Kasım, Bündner Zeitung-Chur), **"Türk ve Kürtlerden Türk terörüne protesto / Sessiz devlet terörü / Yakmayıkma politikası / Binler bunu sorgulayacak / Basına radikal sansür"** (14 Kasım, Ostschweizer-AZ), **"Türkiye'nin sıkıyönetimi sertleştirmesi karşısında Kürtlere sahip çıkılmalıdır"** (16 Kasım, Bund), **"Kürtler'in yurtdışı edilmesinin durdurulması isteniyor"** (16 Kasım, Berner Zeitung-BZ), **"Kürtler her türlü silahtan çekinmek zorunda"** (22 Kasım, Berner Zeitung), **"Schaffhausen'de Kürtler dayanışma amaçlı açlık grevinde"** (13 Kasım, Zuger Anzeiger), **"Kürtler: Kendi ülkelerinde mülteci"** (14 Kasım, Zuger Anzeiger),. **"Açlık grevi sonuçlandı / Türkiye'den rahatsız edici haberler"** (29 Kasım, Der Bund), **"İdam cezaları kaldırılmalı"** (29 kasım, Der Bund). Ayrıca; Lé Matin (12 Kasım), Journal de Geneve (8 ve 10 Kasım), La Liberté (16 Kasım), Le Geneve (10 Kasım), Tribüne (21 Kasım) ve birçok gazete daha haber ve yorum yayınladı.

Belçika-Brüksel: 6 Kasım günü 26 kişilik bir Kürdistanlı grup Kürdistan Komite binasında Türk sömürgeci devletinin Kürdistan'daki köy boşaltma, sürgün ve idam etme kararlarına karşı açlık grevine başladı. Eylemciler, ikisi bayan olan yaşlı ve gençlerden oluşuyordu.

ERNK taraftarlarının bu eylemi oldukça etkili oldu. Hükümet koalisyon ortağı Sosyalist Parti yetkilileri, Parlamento Dişilişkiler Komisyonu üyesi bir parlamenter, yeşiller ve radikallerden bazı yetkililer ve milletvekilleri, açlık grevini ziyaret ettiler.

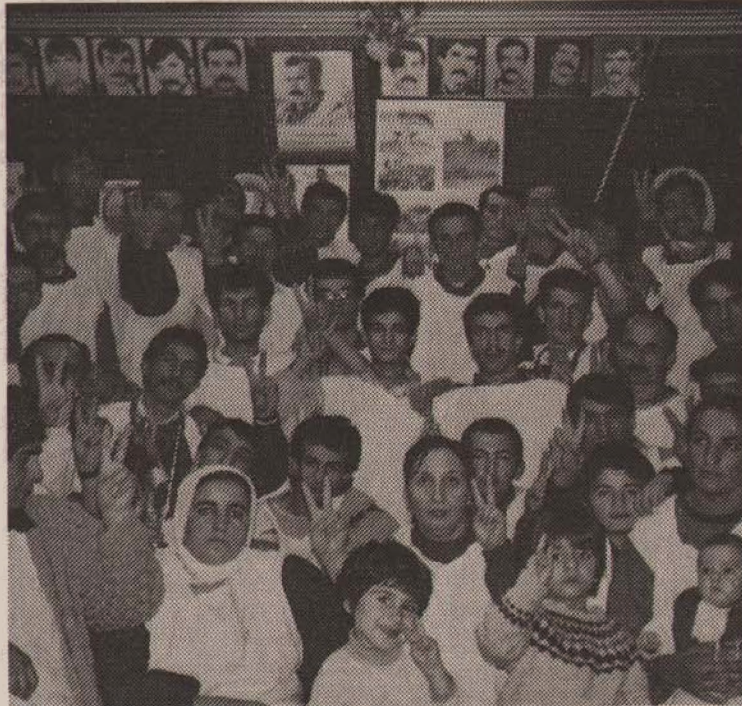
Merkezi Belçika televizyonu BRT, Özel televizyon VTM, De Morgen ve Le Soir gazeteleri, Fransızca yayın yapan RTBF radyo ve televizyonu, Het Volk ve Solidair gazeteleri ve Radyo Campüs hem açlık grevini hem de Kürdistan'daki sömürgeci Türk devlet terörünü haber olarak verdiler. Ayrıca, Belçika'da bulunan tüm gazetelerde değişik türden konuya ilişkin yazılar yayınlandı.

Belçika İşçi Partisi-PTB, Belçika Emek Partisi-PÖS, Marksist-Leninist Hareketi, Kamu Hizmetleri Sendikası Limburg Bölgesi Yönetimi ve bazı bağımsız demokrat doktorlar dayanışma içinde olduklarını açıkladılar. Ayrıca, Filipin Devrimcileri Örgütü-MAKIBAKA, Leuven Kızıl Gençler Örgütü, Sosyalist Parti üyesi ve Halk Temsilcisi J.F. Seeckx, De Morgen gazetesi yazarlarından Catherine Vuylsteke, Marksist-Leninist Örgütü üyesi Geert, Eski Avrupa Parlamenteri Jef Ulburghs ve Sosyalist Parti/ Halk Temsilcisi Morga de Meijer dayanışma mesajlarını açlık grevindeki eylemcilere ileterek, Kürt halkının mücadelesini desteklediklerini açıkladılar.

14 Kasım günü de Parlamento Dışilişkiler Komisyonu oturumunda, Brüksel'deki açlık grevi ve Kürdistan'daki durum tartışıldı. Kürdistan'a bir komisyonun gönderilmesi istendi. Ancak Dışişleri Bakanı, Irak'a da bir heyetin gönderildiğini, bunun dönüşünden sonra Kürdistan'a heyet gönderebileceklerini söyledi.

Açlık grevi 20 Kasım günü bir basın toplantısıyla sonuçlandırıldı.

Belçika basını açlık grevi amaçlarını, Kürdistan'daki sürgün, köy yakma ve boşaltmalarını eylem süresince yoğun biçimde işledi. Gazete başlıklarından örnekleri aşağıda veriyoruz: **"Açlık grevi başarıyla sonuçlandı"** (21 Kasım, De Morgen), **"Türkiye Kürtleri katlediyor"** (14 Kasım, Het Laatse Nieuws), **"Türkiye'de Kürtler öldürülüyor"** (14 Kasım, Nieuws Blad), **"Türkiye Körfez Krizi'ni kötüye kullanıyor"** (14 Kasım, De Standaard), **"Kürtler, Kürtler için açlık grevinde"** (14 Kasım, De Standaard), **"Kürtler, her yerde açlık grevinde"** (15 Kasım, De Morgen), **"Türkiye Körfez Krizini Kürtler'e baskı biçiminde kullanıyor"** (9 Kasım, De Morgen) ve **"Kürdistan'daki baskılar üzerindeki sessizliği kıralım"** (13 Kasım, La Prapeau Rouge).

Fransa - Lyon açlık grevinden

Fransa-Lyon: 14 ile 17 Kasım günleri arasında bir açlık grevi eylemi gerçekleştirildi. ERNK, KAWA, TDKP ve Partizan örgüt taraftarlarının ortak girişimi ve Fransa Komünist Partisi'nin desteğiyle açlık grevi, bir kilise salonunda 22 kişinin katılımıyla başlatıldı. Ayrıca bazı bağımsız demokratlar, TİKP, TKP-ML-Merkez, TKP-ML-DABK taraftarları da bizzat eyleme katılarak dayanışmada bulundular.

Lyon Matin, L'Humanite', Le Progrés gazeteleri, FR-3 televizyonu eylemi haber olarak verdiler. Reuter Ajansı ve Radio France eylemcilerle röportajlar yaptılar. Yazar ve Tarih Profesörü olan etkin bir şahsiyet, Cenevre İnsan Hakları Komisyonu'na iletmek üzere Kürdistan'daki durum üzerine bir rapor hazırladı.

Eylem boyunca 17.000 bildiri dağıtıldı. PCF ve CGT sendikaları, çeşitli sol gruplar, İnsan Hakları Derneği ve CIMADE örgütü dayanışma açıklamalarında bulundular.

Eylemin son gününde TC Konsolosluğu'na kadar bir protesto yürüyüşü de yapıldı. Komünist Enternasyonal Partisi-PCİ ve bazı diğer Fransız örgüt üyeleri de yürüyüşe katıldı. Eylem korsan gerçekleştirildi. Polis müdahalede bulunmadı.

Eyleme ilişkin gazete başlıkları: **"Kürt gençleri Kürdistan'daki vahşete karşı"** (16 Kasım, L'Humanite'), **"Açlık grevi tehdit altındaki bir halk için"** (16 Kasım, Lyon Matin), **"Türk devletinin Kürt halkına katliamı"** (17 Kasım, Le Progrés).

Fransa-Paris: 50 civarında kişinin katılımıyla 8 Kasım günü başlayan açlık grevi 20 Kasım günü yapılan bir basın toplantısı ile sonuçlandırıldı.

Eylemin 6. gününe kadar Kürdistanlı işçilerin derneğinde sürmekte olan açlık grevine yer bulmak amacıyla çeşitli girişimlerde bulunan ERNK, TKP-ML-Merkez, TKP-ML-DABK, TDKP, KAWA, TKİP taraftarlarından oluşan açlık grevcilerinin çabaları sonuçsuz kalınca, işgal eylemleri gerçekleştirildi. CFTD sendikasının bir binasının 153 yurtsever ve demokrat tarafından işgali, polisin saldırısıyla karşılaştı. Baygınlık geçiren ve yaralanan yurtseverler oldu. İşgali gerçekleştiren ERNK dışındaki örgüt taraftarlarının polis karşısındaki istikrarsız tutumu, Kürtdistanlı yurtseverlerin haklı eleştirilerine neden oldu. Ayrıca, polisin saldırgan tutumu da sert bir şekilde kınandı. Bu amaçlı da olan 1000 kişinin katıldığı işgalcilere destek olan bir yürüyüş gerçekleştirildi. İşgal eylemi ERNK taraftarlarınca 2 gün sürdürüldü ve bina polisin kullandığı kaba zorla boşaltılabildi.

19 Kasım'da da Paris Türk Elçiliği binası önünde bir miting yapıldı. 1000'in üzerinde Kürdistanlı yurtseverin katıldığı mitingin ardından, aynı gün savaşa karşı yapılan başka genel bir yürüyüşe de katılım sağlanarak, TC'nin Kürdistan'daki barbar politikası böylece iki eylemle teşhir edildi. Fransa 5. Kanal televizyonu mitingi görüntüledi. Açlık grevi, miting ve TC'nin Kürtlere yönelik saldırıları üzerine haberler verdi.

TC'nin köy yakma, göçertme, sürgün uygulamaları ve cezaevlerindeki baskılarına karşı Avrupa'da

KÜRT KİTLESİ EYLEME KALKTI

Almanya – Hamburg işgal eyleminden

Almanya-Nürnberg: 17 Kasım günü 30 Kürdistanlı çocuk, şehrin merkezinde trafiğin en yoğun olduğu bir yerde oturma eylemi yaptı. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki vahşetini teşhiri amaçlayan oturma eylemi bir saat sürdü. Bu süre içinde tramvay ve araç trafiği tamamen durdu ve yurtsever çocuklar ellerinde bulunan bildirileri dağıttılar.

Ancak daha sonra eyleme müdahele eden Alman polisi iki yurtseveri gözaltına aldı. Bunlardan biri kalp krizi geçirerek hastahaneye kaldırılırken, diğeri de birkaç saat sonra serbest bırakıldı.

Alman polisi vahşice saldırarak kalp hastası olduğunu bildiği yurtseverin önce kolunu kırdı, sonra komaya girmesine neden oldu.

Avusturalya-Granville: Avusturalya Kürt Derneği, TC'nin Kürdistan'daki köy yakma, göçertme ve cezaevlerindeki insanlıkdışı uygulamalarını protesto etmeleri ve Kürt halkıyla dayanışma içinde olduklarını göstermek amacıyla, yine TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Başbakan Yıldırım Akbulut ve Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'ya protesto mektupları iletmeleri için, çeşitli uluslararası kuruluş ve şahsiyetlere mektuplar gönderdi. 14 Kasım tarihli mektuplar şunlara gönderildi: Güney-Afrika Ulusal Kongresi-ANC Genel Başkanı Nelson Mandela, Uluslararası Hukukçular Komisyonu Avusturalya Seksiyonu Genel Başkanı David Bitel, Uluslararası Hukukçular Komisyonu Genel Sekreteri Macdermott, Avusturalya Başbakanı Hawke,

Almanya – Karlsruhe protesto yürüyüşünden

Avusturalya Dışişleri Bakanı G. Evans, Uluslararası Adalet Birliği Sekreteri FL de May ve Avusturalya Barolar Birliği Başkan Yardımcısı J. Coombs.

Almanya-Frankfurt: 17 Kasım günü 140 dolayında Kürdistanlı yurtseverin katılımıyla TC Konsolosluğu önünde bir protesto mitingi gerçekleştirildi. Katliamları, köy boşaltma, ormanların yakılması, sürgünler, basın sansürü ve cezaevlerindeki savaş esirlerinin sürgününü protesto etme amacıyla düzenlenen eylem, aynı zamanda Kürdistan'daki halk kitleleri ve cezaevlerindeki açlık grevlerini destekleme kapsamındaydı.

Basın bilgilendirildikten sonra eyleme son verildi.

Almanya-Duisburg: Kürdistan ve Türkiye'deki açlık grevlerini desteklemek amacıyla 16 Kasım günü 30 kişiden oluşan bir ERNK taraftarı grup, Emlak Kredi Bankası şubesini işgal etti. Konuya ilişkin bir bildiri banka yöneticilerine iletildi. Çok sayıda bildiri kamuoyuna dağıtıldıktan sonra, 2 saat süren eyleme son verildi.

Ayrıca, çeşitli gazete ve haber ajanslarına teleksler çekildi.

Almanya-Bremen: 12 Kasım günü Yeşiller Partisi merkez binası aralarında çocuk ve kadınların da olduğu 40 civarında yurtsever tarafından işgal edildi. Cezaevlerindeki sürgünleri protesto etme, ülkede, cezaevlerinde ve yurtdışında süren açlık grevlerini destekleme ve kamuoyu oluşturma amacıyla gerçekleşen işgal eylemi, başarılı geçti. Çok sayıda bildiri dağıtıldı. Basın-yayın kuruluşları tekslerle bilgilendirildi. Televizyonla röportaj yapıldı, akşam "Bütten-Binnen" programında yayınlandı. Yine, Bremen radyosuyla da bir röportaj yapıldı. Eylemin amaçları haber bültenine verildi.

Ayrıca, Bremen Senatosu'ndan bir heyetin oluşturulması talebinde bulunuldu. Yeşiller Partisi bu talebi senato gündemine getirmeyi kabul etti. Weser Kurier ve Tageszeitung gazeteleri eylem haberini verdi.

Almanya-Berlin: 2 Kasım günü kalabalık bir çocuk grubu eşliğinde Kürdistanlı yurtseverlerden oluşan bir heyet, TC'nin Kürdistan'daki katliamlarını, sürgünlerini protesto etmek ve savaş esirlerinin açlık greviyle dayanışmada bulunmak amacıyla, Berlin Parlamentosu'na giderek Alman politikacılarla görüşmek istedi. Binanın salonunda pankartlar açıldıktan sonra, yere oturuldu. Ancak polisin çağrılmasıyla, yurtseverler zorla binanın dışına çıkarıldı.

Eyleme salonun dışında devam edildi. Binlerce bildiri dağıtıldı. Görüşme talebinin kabul edilmesi ardından, eyleme son verildi.

Almanya-Karlsruhe: 27 Ekim günü, Alman devletinin Kürdistanlı yurtsever politikacılara karşı açtığı Düsseldorf Mahkemesi'ni protesto etmek amacıyla Karlsruhe Yüksek Mahkemesi önüne kadar bir yürüyüş yapıldı. Gür sloganlar eşliğinde en işlek caddelerden geçilerek mahkeme binası önüne varıldı. Bir protesto mahiyetli bildiri okunduktan sonra, tekrar şehir merkezine doğru yürüyüşe devam edildi. Aralarında çok sayıda Alman demokratın da bulunduğu 400'ün üzerinde yurtsever yürüyüşe katılım sağlamıştı.

Almanya-Saarbrücken: Alman demokrat örgütlerle ortaklaşa, ERNK taraftarı 200 civarında yurtsever bir protesto yürüyüşü düzenledi. Kürdistan ve Filistin'deki katliamlar, emperyalistlerin Ortadoğu halklarına yönelik savaş kışkırtıcılığını teşhir için düzenlenen yürüyüş bir miting ile noktalandı. 3 Kasım'da düzenlenen eylem sonuçlanmadan önce, miting alanında sömürgeci Türk devletinin katliamlarını, köy yakma ve göçertme politikasını teşhir eden bir bildiri de okundu.

Almanya-Mannheim: 17 Kasım'da Mannheim kent merkezinde, Kürdistan ve Türkiye'deki açlık grevi ve ölüm oruçları ile dayanışma amacıyla bir miting düzenlendi. Kamuoyunun dikkatleri Kürdistan'a çekilerek sömürgeci Türk devlet terörü protesto edildi.

100 civarında yurtseverin katıldığı eylemden sonra, dernek lokalinde bir toplantıyla eylem değerlendirildi. Son siyasi durum ve gelişmeler üzerine, yurtdışında yaşayan emekçilerin görevleri konusunda katılanlar etraflıca bilgilendirildi.

Almanya-Düsseldorf: 30 Kasım'da Düsseldorf Eylem Birliği adıyla birleşen Anonim Ev Arayanlar Örgütü, Anti-Emperyalistler, Anti-Emeryalist Forum, Arap Öğrenciler Derneği Alman Komünist Partisi-DKP, FAC-Kapitalizmine karşı Düsseldorf İnisiyatifi, Fas Demokrat Öğrenciler Birliği, Fas İşçi Derneği, Almanya Marksist-Leninist Partisi-MLPD, Filistin Komitesi, Filistin İşçiler Derneği, SDAJ ve VSP örgütleri bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüş ardından da, "Körfez'de ne oluyor? Avrupa'nın tutumu ne?" adıyla bir panel düzenlendi.

Körfez Krizi nedeniyle düzenlenen yürüyüşte Kürdistan sorunu da gelişmelerin merkezinde ele alındı. Kürdistan ve Arap halklarıyla dayanışmanın dile getirildiği eylemde, Alman askeri birliklerinin Kürdistan'a muhtemel üslenmesi de protesto edilerek, Türkiye'ye yapılan yardımların durdurulması istendi.

Davetli olarak katılan Kürdistan Komitesi temsilcileri eylem esnasında TC'ni teşhir eden konuşmalar yaptılar.

Almanya-Kassel: 25 Ekim'de Türkiye ve Kürdistanlı devrimci-demokrat ve yurtsever örgüt taraftarları, TC meclisinde alınan idam kararlarını ve TC'nin faşist uygulamalarını protesto etmek ve kamuoyu oluşturmak amacıyla meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler.

100'ü aşkın yurtsever ve demokratın katıldığı yürüyüşe, yol boyunca dayanışma gösteren Alman demokratlar da katıldı. Eylemin amacına ilişkin bir bildiri ve ERNK imzalı ikinci bir bildiri halka dağıtıldı. Eylem daha sonra bir mitingle sürdürüldü. Miting alanında yapılan konuşma ardından, tahtadan yapılmış bir idam sehpası sloganlar eşliğinde yakıldı.

9 Kasım günü de, aralarında kadın ve çocukların da olduğu 40 civarında ERNK taraftarı yurtsever, sömürgeci Türk devlet terörünü protesto etmek, Kürdistan'daki açlık grevleriyle dayanışmada bulunmak amacıyla Sosyal Demokrat Partisi-SPD'nin il binasını işgal etti. Yurtseverler dostça karşılandı ve herhangi bir tepki gösterilmedi. Eylem, bu nedenle bir ziyaret olarak değerlendirildi.

SPD yetkilileriyle beraber alınan kararlar doğrultusunda, eylemin talepleri SPD İl Başkanı ve Milletvekili Adayı Horst Peter'e iletildi.

Eylem esnasında binada pankartlar açıldı, ERNK bayrağı asıldı ve bildiriler dağıtıldı. Bazı gazete ve televizyon muhabirleri de eylem yerine gelerek istemleri dinlediler. Gazeteler eylemin haberini, "Kürtler devlet terörüne karşı eylemde" başlıklarıyla verdiler.

Almanya-Hamburg: 9 Kasım'da 30 civarında ERNK sempatizanı yurtsever Hür Demokrat Partisi-FDP'nin seçim bürosunu işgal etti. Kürdistan'daki son gelişmelerin aktarılmasından sonra, TC'nin katliamlarına, idam ve sürgün kararlarına, baskı politikasına karşı sessiz kalınmamasını istediler. Son olarak da, cezaevlerinde gündemleşen açlık grevleri ve yükselen protesto hareketi üzerine FDP yetkilileri bilgilendirildi. Bir izleme ve gözlem heyetinin oluşturulup Kürdistan'a gönderilmesi talebinde bulunuldu.

Daha sonra görüşmeler telefonla sürdürüldü. Hamburg Parlamentosu'nda FDP dışilişkiler sorumlusuyla ayrıca görüşmek üzere bir randevu yapıldıktan sonra, yurtseverler binadan ayrıldı.

14 Kasım günü de kent merkezinde müzikli bir miting gerçekleştirildi. Çok sayıda Kürdistanlı mitinge katıldı. Yoğun tarzda bildiriler dağıtıldı. Miting alanında Almanca ve Türkçe konuşmalarla Kürdistan'daki durum dinleyicilere aktarıldı. Eylem, çekilen halaylar eşliğinde sonuçlandırıldı.

Aynı günlerde, Harp Okulu binası önünde iki gün çadırlarda kalan Alman Gençlik Örgütü-"Freie Jugendschaft" üyeleri, Kürdistan'a gönderilen Alman komando birlik ve uzmanlarının geri çekilmesini istediler. Protestoları süresince, okulun önünde bildiri dağıttılar, dia gösterileri sundular. Eylemin son gününde YXK adına bir grup Kürdistanlı genç, onların ziyaretine gitti ve ardından eyleme son verildi.

Almanya-Köln: Sömürgeci Türk devlet terörünü protesto etmek ve açlık grevleri ile dayanışma içinde olmak amacıyla, 16 Kasım'da 70 Kürdistanlı yurtseverin katılımıyla Dom Kilisesi önündeki meydanda bir gösteri düzenlendi.

Göstericiler beyaz kefenler giyerek bildiri dağıttılar. Eyemde 3000 bildiri dağıtıldı. Ayrıca, açılan enformasyon masasıyla kamuoyu bilgilendirildi.

Avrupa Parlamentosu'na soru önergeleri:
KÜRDİSTAN HER YERDE TARTIŞMA GÜNDEMİNDE

İsviçre – Zürih basın toplantısından

Basın toplantıları

Belçika-Brüksel: Açlık grevi eylemcileri adına grev komitesince 20 Kasım günü kalabalık basın mensupları ve değişik politik şahsiyetlerin katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıda sömürgeci Türk devleti somut örnekler temelinde teşhir edilerek katılanlara basın dosyaları dağıtıldı.

Basın toplantısına Flaman Sosyalist Partisi Milletvekili ve Parlamento Dışişleri Komisyonu Sekreteri Jef Sleeckx, Parlamento Dışişleri Komitesi üyesi Flaman Yeşiller Partisi-Angelev Milletvekili Hugo von Dienderen, Volksunie Partisi Sekreteri ve Senatör Willy Kuijpers, eski Avrupa Parlamentosu üyesi ve Milletvekili Jef Ulburghs, Kürdistan Komite'si temsilcileri, De Morgen gazetesi, Belga Ajansı, Fransızca yayın yapan RTBF radyo ve televizyonu ile Le Soir gazetesi mensupları katıldı.

Eylem komitesi sözcüsü yapılan toplantıda açlık grevinin sonuçlandığını kamuoyuna duyurdu ve Vlaam (Belçika) basını aracılığıyla Belçika Parlamentosu'nun Kürdistan'a gözlem heyeti göndermesi ve insan haklarının çiğnendiğini tespit etmesini istedi.

Toplantıda konuşan Hugo von Dienderen, *"İki yıl önce Saddam Hüseyin binlerce Kürdü sürgün ederken Batı suskun kaldı, çünkü Saddam müttefikleriydi. Şimdi de aynı şey oluyor, hem de Türkiye Köfez'deki önemli yandaşımızdır gerekçesiyle..."* diyerek, Batı'nın dikkat çekici sessizliğine yöneldi. *"Ülkemiz BM İnsan Hakları Komisyonu Üyesi ve BM İnsan Hakları Antlaşması'nı imzalamıştır. Öyleyse, Türkiye'deki durumun araştırılması için bir izleme heyetini göndermelidir"* sözleriyle konuşmasını bitirdi. Ayrıca, von Dienderen, parlamento başkanına resmi heyet gönderilmesi için başvuruda bulunacağını açıkladı. Toplantıya katılanlar, *"Irak'a uygulanan ambargo nedeniyle zarara uğrayan cephe hattındaki Türkiye, Ürdün ve Mısır gibi ülkelere 10 milyar tutarında bir yardımın yapılması öngörülmüş. Belçika, bu paranın bir bölümünü sürgün edilen Kürtlere verilmesi şartını koymalıdır. Türkiye ile olan ticari ilişkiler, baskı aracına dönüştürülmelidir. En önemli ve acil sorun, Kürtlere direkt insancıl yardımların yapılmasıdır"* görüşlerinde tam bir birlik oluşturdular.

Willy Kuijpers ise, *"Karma bir parlamento heyeti Belçika'daki Türk Elçiliği ile görüşmede bulunsun. Kürt azınlığın toprak sınırları tespit edilsin. Biliniyor, Kürtler Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de yaşıyorlar. Yardımlarımızla Kürtleri korumalıyız"* somut önerisinde bulunarak, Türkiye'yi, *"Uluslararası toplulukta vergi kaçırma ve teknoloji hırsızlığı"* ile suçladı.

Jef Sleeckx de, *"Türkiye'ye gönderilecek siyasi heyet, ülkedeki demokratik güçlerle ilişki kurmalı ve onların inisiyatifini tanımalıdır. Bizler asırlarca üstün ırk olarak kalmayı reddetmeliyiz "* dedi.

Son olarak Jef Ulburghs, *"Gelecek ayın başında, partilerin karma üyeleri Avrupa Parlamentosu'na soru önergesi vermeli"* önerisinde bulundu. Ulburghs ayrıca konuya ilişkin olarak şöyle dedi: *"Ortadoğu sorunlarına genel çözüm gerekli... Kuveyt, Filistin, Lübnan ve Kürdistan. Bu ülkelerin sorunları ayrı ayrı gündeme getirilmelidir."*

İsviçre-Zürich: 15 Kasım günü Kürdistan Dayanışma Komitesi'nin düzenlediği basın toplantısına 30 civarında basın mensubu katıldı. Komite üyesi üç İsviçreli, önceki Kürdistan ziyaretlerine ilişkin izlenimlerini anlattılar ve sömürgeci Türk devlet terörüne dikkatleri çektiler.

Ayrıca, İsviçre cumhurbaşkanı ve hükümet görevlisi bakanlardan Rönefelder'e birer mektup göndererek Kürdistan'a bir gözlem heyeti gönderilmesini istediler. Uluslararası Sağlık Örgütü bünyesinde de, Türk sömürgeciliğinin köyleri yakıp yıkarak boşaltması nedeniyle çadırlarda yaşamak zorunda bırakılan Kürt köylülerine ilk yardımların yapılması için bir komite oluşturuldu.

Fransa-Lyon: Kürdistan Komitesi-SOS girişimi ile açlık grevi komitesi adına 16 Kasım günü bir basın toplantısı düzenledi.

Dört gazete mensubu, CGT sendikası, İnsan Hakları Derneği ve CİMADE örgütü temsilcileri basın toplantısına katıldı. Komitenin hazırladığı basın bildirisi gazetecilere sunuldu ve katılanlar, Kürdistan'ın durumu üzerine bilgilendirildi.

Gece-şenlik-toplantılar

Fransa-Dreux: işçiler Birliği'nin düzenlediği geceye yaklaşık 300 Kürdistanlı yurtsever katıldı. 28 Ekim günü düzenlenen gece, Kürdistan'da yükselen mücadelenin sesini duyurmak ve Kürdistanlı emekçilerin birliğini pekiştirmek kapsamında planlanmıştı. Gece, kültürel program ve ozanların okuduğu türküler eşliğinde, "Apo Hate Hīlwanē" halayıyla sonuçlandı.

Norveç-Stavanger: 8 Kasım günü Moi kentinde düzenlenen bir kültür şenliğine ERNK taraftarları da davet edildi. 500 kişinin izlediği şenliğe kültür grubu olarak katılan yurtseverler, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden halk oyunları sergiledi.

10 Kasım günü Stavanger kentinde yapılan etkinliklere ERNK taraftarları da katıldı. Açılan panelde çeşitli Kürt giysileri, Başkan APO ve şehit posterleri ile donatılmış sergilerle mücadele tanıtıldı. 3000 kişinin izlediği etkinliğe türküleriyle katılan 12 yaşındaki Dīlan, izleyicileri coşturdu.

11 Kasım günü de, Karmöy kentinde düzenlenen bir etkinliğe Kürdistan kültür grubu da davet edilmişti. Bu kentte, ilk kez bu tür etkinliklerde Kürdistan kültürü tanıtılıyordu. Bu nedenle Kürdistan kültürü ilgiyle karşılandı ve Dīlan'ın türküleri yoğun alkış topladı. Etkinliği yaklaşık 250 kişi izledi. VG adlı yerel bir gazete Kürt kültürünü tanıtan bir yazı ve resim yayınladı.

Almanya-Saarbrücken: 9 Kasım günü Bizey ve Saarbrücken kentlerinde Alman gençlerinin düzenlediği kültür şenliklerine Kürdistanlı yurtseverlerin derneği de davet edildi. Kürdistan halk oyunlarının sergilendiği şenliklerde, folklorumuz büyük bir beğeni kazandı. Ayrıca, bir Kürt müzik grubu ile de Kürdistan temsil edildi.

Almanya-Freiburg: Kürdistanlı gençler Alman dostlarla ortaklaşa bir kültür gecesi düzenledi. 200'ün üzerinde bir katılım oldu. Kürdistan tarihi ve günümüz mücadelesi üzerine davetliler bilgilendirildi. Bunlara ek olarak, Kürdistan, Türkiye ve yurtdışında süren açlık grevlerinin önemi üzerinde duruldu. 3 Kasım günü yapılan bu gece, coşku ve sloganlar eşliğinde kültür programıyla sonuçlandı.

Almanya-Lüneburg: 14 Kasım günü 60 Kürdistanlı yurtseverin katılımıyla, Kürdistan'daki son duruma ilişkin bir toplanti gerçekleştirildi. Toplantıya kültür grubu da eşlik etti. Bilgilendirme ve kamuoyu oluşturma amacıyla yapılan toplantıyı, Koma Welat çocuk folklor ekibi ve ozan bir arkadaşın okuduğu türküler, daha da zenginleştirdi.

Almanya-Berlin: 3 Kasım'da YXK'nin 3. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 150 civarında yurtseverin katıldığı bir gece düzenlendi.

Gece YXK-Berlin Örgütü tarafından düzenlendi. Gençliğin ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesindeki rolü, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ve Kürt gençliğinin durumu üzerinde duruldu. Gençliğin önündeki görevler üzerine yapılan konuşmalar ardından geceye kültür programıyla devam edildi.

Koma Botan çocuklar ve büyükler folklor ekipleri ile müzik grubu geceye renk kattı. Ardından Avrupa'daki Kürt gençliğinin yaşamını, ERNK'nin gençlik saflarında sürdürdüğü mücadelenin önemini vb. sorunları içeren bir tiyatro sunuldu. Gece, geleneksel "APO Hate Hīlwanē" türkü ve halayıyla son buldu.

Almanya – Hamburg YRWK toplantısından

Almanya-Hamburg: 28 Ekim günü SSCB'deki Kürtler'in durumu üzerine bir seminer verildi. Kürdistan Yurtsever Aydınlar Birliği-YRWK'nin düzenlediği toplantıya 150'nin üzerinde Kürdistanlı yurtsever katıldı. Yurtseverler, sorularıyla toplantıyı güçlendirdiler. Birleşik Kürdistan perspektifleri üzerine yoğunlaşılan toplantıda, Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadelenin Kürtlerin adını dünyaya duyurduğu ve onurunu koruduğu özel olarak vurgulandı.

Seminerin büyük bölümü SSCB'den gelen Kürt şahsiyetlerin konuşmalarına ayrıldı. Kürt müzik uzmanı bayan Cemīle Celīl Kürt müziğinin durumu ve Kürt dili üzerindeki baskılara değinirken, Kürt politikacı M. Xalid Dervişyan da prestroyka ile SSCB'deki Kürtlerin durumu ve ortaya çıkan durum üzerinde durdu.

Almanya-Hamburg: YXK'nın-4. mücadele yılına girişi vesilesiyle yapılan kutlama etkinliklerinden biri de Hamburg'da gerçekleşti. YXK'nin düzenlediği şenliğe, 200'ün üzerinde yurtsever katıldı. Şenliğe, ozanların okuduğu devrimci türkülerle başlandı. Günün anlam ve önemini belirten konuşmalar yapıldı. YXK-Gençlik Tiyatrosu, Avrupa'da bulunan Kürt gençlerinin konumunu temsil eden gösteriler sundu. Koma Welat folklor grubu ise, kitleyi coşkulandırdı. Ozanlar, folklorik türküleriyle kitleyi "govende" davet ettiler. "APO Hate Hīlwanē" halayıyla sonuçlandırıldı.

YKWK-Hamburg, YJWK-Hamburg, YXK-Koma Welat Müzik grubu / Hamburg ve Rensburg, ERNK-Hamburg taraftarları şenliğe mesajlarını sundular. YXK-Hamburg Örgütü'nün Kürt halkına mesajı ise, gün boyu okundu.

YXK'nin 3. kuruluş yıldönümü vesilesiyle iki ayrı alanda seminer de verildi. İlk seminer Bremen kentinde 80 civarında yurtseverin katılımıyla gerçekleşti. YXK'nin kuruluş anlamı ve gençliğin güncel görevleri üzerinde duruldu. İkinci seminer ise, Rensburg kentinde 30 yurtseverin katılımıyla oldu. İçerik, birinci seminerin kapsamı içindeydi. 3 Kasım'da gerçekleşen bu seminerler dışında, yoğun afişleme ve bildiri dağıtımı da oldu.

"Ve keşke elimde bir kalaşnikof; Botan dağlarında çarpışan gerilla olsaydım..."

Ben 40 yaşında, aslen Rum (Pontus) kökenli, 3 çocuk babası bir mülteciyim, 2,5 aydır İsviçre'deyim.

Atalarım, 1920-23 yıllarında, faşist diktatör M. Kemal'in eşkiyası Topal Osman ve çeteleri tarafından Rize'de kesilmişler. Babam 4 yaşında öksüz kalarak bir Türk aileye (Yeniçeri statüsü gibi) evlatlık verilerek Türk ve müslümanlaştırılmış, 38 yaşıma kadar Türk-müslüman adet ve ilkeleriyle yaşadım. 1988 yılında babamın (ölüm) vasiyeti ile gerçek menşeimi öğrendim ve herşeyimi terk ederek, (soyumu aramak amacıyla) Türkiye'den kaçarak buraya sığındım. Hüviyetimde Türk yazıyor.. Bu, benim ve çocuklarım için azapların, cezaların en büyüğü. Eminim aynı hüviyeti taşıyan milyonlarca Kürt, Suryani halkı da benimle aynı pişmanlığı ve acıyı paylaşıyor. Ama, benim durumum çok daha farklı. Geçmişi zorla gasp edilmiş ve gerçeği 38 yıl sonra öğrenmiş bir insan düşünün.. Tıpkı nar ağacına erik aşılamak gibi bir şey! Kimden ve nasıl hesap soracağım, bundan sonraki milliyetim (ve çocuklarımın) milliyeti, dini ne olacak! Asıl kökenimi öğrendikten sonra Türkiye'de bazı teşebbüslerde bulunarak, atalarımın ev ve mal mülk varlığıma ulaşmak istedim. Sonuçta, Hıristiyanlık propagandası yapmak, düşman bir ülkeyi övmek vb. suçlardan (TCK'nun 179. mad.) 2 yıl 1 ay hapis cezası aldım. Ama, asıl suçum Türk olmadığımı tescil ettirmek istememdi. Türkiye ortamında böyle birşeyin mümkün olamayacağını çok geç anlayabildim, yani cezayı yedikten sonra! Geride iki ev, 70 dönüm arazi, 2 arsa bırakarak, sürgüne geldim. Geri dönmem ise mümkün değil, çünkü özgürlüğümün bedeli bunlar değil.

Uzun sözün kısası, siz, sürgündeki Kürdistanlı kardeşlerim kadar değilse de, ben de çok mağdur ve çaresiz durumdayım, düşmanımız ise aynı! Faşist, ABD uşağı, barbar TC.

1986-1988 yılları arasında Yunanistan'a kökenimi aramaya gittiğimde değerli ERNK sempatizanı Kürdistanlı kardeşlerim sayesinde, Serxwebûn ve Berxwedan dergilerini okumak, Kürdistan kurtuluş mücadelesi hakkında bilgi edinmek imkanım oldu. 38 yıl Türkiye'de yaşamış birinin gerek Kürdistan kurtuluş mücadelesi ve gerekse devrimcilik konusunda hiç bir bilgiye sahip olmamasını kendimde eksiklik olarak gördüm, utanç duydum.! Türkiye'de gazete vb. okuyordum, ama TC basınının da uşak rolünü oynadığını ancak Berxwedan ve Serxwebûn'u okuyunca çözebildim. Bu bir gaflettir, saflıktır, hatta daha da ötesi. Şimdi ilkokul öğrencisinin alfabe öğrenmesi gibi var gücümle öğrenmeye çalışıyor, derginizi son satırına kadar okuyor ve öğrendiklerim karşısında dehşete düşüyorum. Dehşet diyorum, çünkü yanıbaşımda 38 yıl yaşadığım Kürdistan'da neler olup bittiğini, olayların içerik ve boyutlarını henüz öğreniyorum. Ne büyük bir gaflettir ki, TC'de sürgün edilmiş yüzlerce, binlerce Kürdistanlı kardeşlerimle karşılaşmış ve onların yüzündeki ifadeyi bile okuyamamış, çektikleri azabı anlayamamışım! İstanbul, Bursa ve diğer vilayetlerde onlarca Kürt kardeşimle karşılaşır ve bu insanlar neden memleketlerini terk edipte buralarda bu sefalete katlanır, ezilirler? diye sorardım kendime... Kürdistan'da bir barbarlığın hüküm sürdüğünü bilmiyordum ki! Hangi Türk bilebilir ki Hürriyet, Günaydın okuyarak?

Çoluk çocuğunun rızkı peşinde koşmak zorunda bırakılmış, ezilen sömürülen bir halk, 50 km. ötesinde olup biteni nereden bilebilir ki?

Keşke Serxwebûn ve Berxwedan'ı 15-20 yıl önce okumuş olsaydım, ya da şimdi 20-25 yaşımda olsaydım ve keşke elimde bir kalaşnikof, Botan dağlarında çarpışan gerilla olsaydım... Ah nerde o günler...

Değerli yazar kardeşlerim, yiğit Kürdistan mücahitleri ve tüm Kürdistanlılar. Ulusal kurtuluş için eli, yüreği, gözü, tüm maddi ve manevi değerleri ile bu davaya gönül vermiş, siz değerli Kürt ulusuna sesleniyorum. 25-30 milyonluk bir ulusun öncülüğünü üstlenerek modern bir orduya karşı senelerdir göğüs göğüse çarpışan partiniz PKK'yi son kertesine, kanınızın son damlasına kadar desteklemek en doğal ve en zorunlu görevinizdir! Eğer bugün, Kürdistan dağlarında her türlü güçlüğe karşı savaşan gerillanızın sayısı binlerce değilse, elinde yeterli mermi ve silahı eksikse, bunun suçu bütün Kürdistan ve kendine Kürdüm diyen halkındır! Elinde bir dilim ekmek bile kalsa, yarısı sizler için binbir güçlükle savaşanlar ile savaş alanında düşen şehitlerin olmalıdır. Botan ve tüm Kürdistan dağlarında savaşan gerillalar, öncünüz PKK ve diğer birimleri, topyekün, Kürdistan özleminin vazgeçilmez simgeleridir. Ya sen, çareyi Avrupa kokuşmuşluğuna bulaşmakta bulmuş, Almanyalı, Fransalı, İsviçreli, Hollandalı, mülteci Kürdistanlı kardeşim, sen ne arıyorsun bu yoz ve lümpen yaşamda? Bir tetik düşürecek kadar, Kürdistan uğrunda şehit düşecek kadar, namusuna uzanan eli bükecek kadar, yüreğin yok mu? **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'nin yolu Avrupa'dan daha mı uzak sana? Atarilere, makinelere attığın Markları, Frankları cephe örgütüne veremez misin? Ya sen, işçi olarak çalışan, binlerce mark kazanıp, arabasıyla gezen Kürdistanlı kardeşim, öz vatanına verecek hiç bir değer yok mudur, o vatana bir gün pasaportla dönmekten utanç duymaz mısın?

1920 - Pontus katliamından

Değerli yazar ve Kürdistanlı kardeşlerim, belki nüfus kağıdımda Türk yazıyor ama, haklı ve onurlu mücadelenizi bütün varlığımla destekliyor ve sizler için hiç bir şey yapamamanın derin acısını, duyuyorum. İnanıyorum ki, bir gün Kürdistan kurulacak ve ben o ülkeye gideceğim, ben gitmesem de çocuklarım mutlaka gideceklerdir...

Üzülüyorum... çünkü 25-30 milyonluk bir ulusa öncülük eden, çarpışan bir yiğite karşılık, o yiğitlerle birlikte çarpışması gereken binlerce Kürdistan genci, Avrupa kokuşmuşluğunda lümpenliğe özenerek vakit ve güç kaybediyor. Bu, Kürdistan için çok büyük kayıptır ve en kısa zamanda bu soruna çözüm getirilmelidir.

Bir vatanı kurtarmanın, o vatan uğruna fedakarlık yapmanın ölçüsü, sınırı olmamalıdır.. bu uğurda kazanılacak mükafaat, ölüm bile olsa! Ama bunu Kürdistan halkına (özellikle Kürdistan'ı terk ederek, buralara gelmişlere), anlatmak gereklidir.

Faşist TC'ye uşaklık eden, hain, ajan, muhbir, Kürt ağaları, Kürdistan kurtuluş mücadelesi önünde çok büyük engeldir. Bu engeli bir an önce yıkmak, üzerine gitmek şarttır! Yüzlerce yurtseveri, onlarca gerillayı katleden bu kansızların hala hayatta bırakılmalarına bir anlam vermek mümkün değil!

Kürdistan dağlarına, yiğit ARGK gerillalarına, değerli öncülere gönülden selamlar...

İlia Karaishak
5 Ekim 1990

"Daha ileri mevzileri kazanmak zorunlu..."

İlk defa Avrupa alanında Kürdistan ulusal kurtuluş yayınlarıyla karşılaştım. Bunları algılayarak okudum. Yurtsever Kürt aydınlarıyla tartıştım, önceden taşımış olduğum revizyonist-ırkçı düşüncelerimin gerçekler karşısında mahkum olduğunu gördüm.

Kürdistan halkının kurtuluş öncüsü PKK'yi silahlı mücadelesinin yedinci yılına girişi nedeniyle kutluyorum ve bu mücadeleyi desteklediğimi belirtmek istiyorum. Şimdiye kadar olan ulusal kurtuluş atılımları daha da ileri mevzilerin kazanılmasını zorunlu kılıyor. Bu mücadele Türkiye halkının da yararınadır.

Kendine devrimciyim, yurtseverim, demokratım diyen herkesin bu mücadeleyi desteklemesi bir insanlık görevidir.

Heilborn'dan Ali Deniz

"Kürt halkı artık dünyada yerini almalıdır"

Doğu bloku tarihe karışır, iki Almanya birleşir, ABD ile SSCB uzlaşır ve onların izahıyla soğuk savaş sona erdirilirken, Ortadoğu halklarından özgürlüğe doğru yol almaları değil, köleliğe boyun eğmeleri isteniyor.

Emperyalistlerin edebiyatında Ortaoğu halkları "sömürge halklar" olarak geçmektedir ve hep böyle kalınması istenmektedir. Son Körfez krizinde bu yönelim çok iyi görülüyor. Bölgenin tüm yurtseverleri ve demokratları bu nokta üzerinde iyice düşünmelidir.

Dünyada baş döndürücü gelişmeler yaşanırken, biz Kürtlerin pozisyonu ne olmalıdır? Halk olarak bizler ne yapmalıyız?

Kürt halkı artık dünyadaki yerini almalıdır, hem de çok çabuk ve etkince diyoruz. Kölelik tarihini kendimize örnek alamayız, bu başaşağı gidiş demektir. Boyun eğme, kendini sürü sanıp çobanın önünde koyuverme, düşmana bilerek kölelik yapmak demektir.

Köleliği bırakıp kendimize yeni tarih sayfaları açmamız halk olarak en önemli ödevimizdir. Kaybedecek zamanımız yoktur, koşullar kurtuluş için olgundur, eğer varlığımızı ortaya koyarsak, eğer ulusal kurtuluş mücadelemize katkıda bulunursak, tarih artık aleyhimize işlemeyecek, kesinlikle lehimize seyredecektir.

Azad Gülabi
İsviçre / La Chaux-defonds

Atılmıştı tohumu
filizleniyordu artık,
serpilen tomurcuklarıyla
baharı selamlarcasına.
Newroz;
Mazlum ve Mahsumla
beraberdi bu yıl
Zekiye yanı başlarında
Diyarbakır'daydı.
Vatana özlemle
kucaklayacaktı
Diyarbakır surlarını.
Yıllarca bilenen kin
ve özlemle
katık edecekti kendisini
Nusaybin'e Cizre'ye
dalga, dalga
Kürdistan Serîhildanına.

Delav

"Özgür, bağımsız ve insanca bir yaşam için hep birlikte savaşacağız ve mutlaka kazanacağız"

Avrupa'da göçmen durumunda bulunan halkımızı göçmen hayatından kurtarmak Kürdistanlı devrimcilerin başta gelen görevi olmalıdır. Cephe çalışmalarının gelişip güçlenmesi, kadroların parti çizgisinde yürümeleriyle mümkündür. Parti-Cephe çalışması kitleye doğru kavratılmalı, kitleleri kazanmak için onlara esnek davranılmalıdır, ulusal kurtuluş savaşımızın isimsiz kahramanlarımızın anı ve mücadelelerini kendimize rehber almalıyız.

İçinde bulunduğumuz dönemin ayaklanmalar dönemi olduğunu görüyoruz. Halkımız bin yılların köleliğine, boyun eğmişliğine artık son diyerek Türk sömürgeciliğine baş kaldırıyor. Bu, partimizin yıllardır verdiği savaşımın bir sonucudur. Halkımızın direniş mücadelesinde vardığı aşama, özgür ve bağımsız yaşam isteminin göstergesidir.

Avrupa'daki halkımız ve yoldaşlarımız, kendi davalarını sahiplenme döneminin geldiğini ve bu fırsatı kaçırmamaları gerektiğini anlamalıdırlar, bu doğrultuda cephe çalışmalarına katılıp güçlendirmelidirler.

Ordumuz ARGK ve ulusal birlik örgütümüz ERNK'yi maddi ve manevi alanda güçlendirelim!

Mahsum KORKMAZ Akademisi Öğrencilerinden Diyar
4 Ekim 1990

Dönem Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanmasını zorunlu kılmıştır

Baştarafı 1. sayfada

Bu değişimin ürünü olarak ilerici insanlığın öne çıkardığı ortak hedefler var. Bunlar; halkların bağımsız ve özgür olmaları ve demokrasinin egemenliği ilkeleridir.

Dünyadaki değişim, tüm olumsuz şiddetini yaşadığımız gibi bölgemiz Ortadoğu'ya tamamen başka bir şekilde yansımaktadır. Bölgedeki ulusal kurtuluş taleplerine ve toplumsal dönüşüme karşı duran emperyalist güçler ve bölgedeki işbirlikçileri olan sömürgeci güçler, halkımızın ulusal talepleri ve direnişi söz konusu olduğunda, "demokrasi","insan hakları" ve "ulusların kaderlerini tayin hakkı" gibi kutsal ilkeleri bir kenara atmakta ve birlikte halkımızın köle statüsünün devamına onay vermektedirler.

> Halkımızın sorunu, ulusal bağımsızlık, halk demokrasisi ve özgürlük sorunudur. Bu talebin meşruluğu hiç bir güçle, hiç bir şekilde tartışılamaz. Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük talebi ile bu doğrultuda verdiği silahlı mücadele hakkı yadsınarak, ne Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin demokrasiye varması, ne bölgesel barış ve ne de adil uluslararası yasalardan bahsedilebilir.

Kürdistan halkının içinde bulunduğu durum izahı gerektirmeyecek kadar açık büyük bir insanlık dramıdır. Başka halkların bir karış toprak sorunları Birleşmiş Milletler vd. en yetkili uluslararası platformlara getirilir ve taraftar bulurken, 30 milyonluk bir halkın varlık sorunu hasıraltı edilmek istenmektedir.

Türk, Irak Arap ve İran Fars sömürgeci devletleri, Kürdistan halkına karşı inkar, pasifikasyon ve yığınsal sürgünü içeren bir savaş yürütüyorlardı. Özellikle Türk ve Irak devletlerinin son on yıldır Kürdistan'da yürüttükleri yoğunlaştırılmış sömürgeci savaşla her yıl yüzbinlerce Kürdü ülkesinden uzaklaştırmakta, zindanları Kürtlerle doldurmakta, hiç bir insani ölçü tanımadan insanlarımızı günlük eziyetten geçirmekte ve özgürlük istedikleri için, "terörist" ve "bölücü" savıyla kurşunlamaktadırlar. Öyle ki Kürdistan'da kimyasal imha silahları serbest kullanılmakta, geniş alanlar ormanları, bahçeleri ve köyleriyle harap edilerek insansızlaştırılmaktadır.

Kürdistan halkına karşı fiili soykırım savaşının yürütücüsü olan bu sömürgeci güçler, şimdi de emperyalist güçlerle ortak olarak ülkemizi bir bölgesel savaşın zemini haline getirmenin hazırlıkları içindeler. Bu planların başarılı olmaları durumunda, Kürdistan halkına getireceği felaketleri tahmin etmek hiç de zor değildir.

Bu aşamada Kürdistan halkına ve ondan çok sorumlu devrimci, yurtsever politik güçlerine tarihi görevler düşüyor. Sesimizi toplu ve gür çıkarmak, ulusal taleplerimizi net olarak ileri sürmek ve bu doğrultuda birlikte mücadele etmek zorundayız.

Halkımızın sorunu, ulusal bağımsızlık, halk demokrasisi ve özgürlük sorunudur. Bu talebin meşruluğu hiç bir güçle, hiç bir şekilde tartışılamaz. Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük talebi ile bu doğrultuda verdiği silahlı mücadele hakkı yadsınarak, ne Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin demokrasiye varması, ne bölgesel barış ve ne de adil uluslararası yasalardan bahsedilebilir.

Kürdistanlı politik güçlerden hiç biri ve Kürdistanlı hiç kimse bağımsızlık ve özgürlük talebi dışında Kürdistan adına politika yürütme hakkını kendinde görmemelidir.

Çünkü, halkımız, mevcut koşullarda otonomiyi ve kültürel özerkliği temel mücadele amacı yapmayı reddediyor. Doğu ve Güney Kürdistan'da yaşanan acı deneyler, bize artık bu talepler doğrultusunda mücadele ve örgütlenmenin, hele hele emperyalist güçlere güvenerek bu talebe varmanın olanaksızlık ve saçmalığını defalarca gösterdi.

Bunun aksine halkımızın bugün tüm dünyada hayranlık uyandıran mücadelesi bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi sloganlarıyla yükseliyor, Kuzey Kürdistan'da milyonlar bu sloganlarla ayaklanıyor, uluslararası alanda halkımızın mücadelesine artan sempati ve oluşan dayanışma çemberi, bu temelde olmaktadır.

Doğu ve Güney Kürdistan'da direnişlerin yenilmesi ardından oluşan büyük tahribata rağmen, halk ulusal bağımsızlık için ayaklanacak potansiyele sahiptir, yeterki halka yılgınlık ve otonomi dayatılmasın.

Kürt halkı tarihinin en bilinçli, en direngen, ilerici insanlıkla bağlarını en fazla güçlendirdiği, ulusal birlik ve ayaklanmayı en fazla istediği döneminde bulunmaktadır. Kürdistanlı sorumlu her politik güç ve kişi, halkın bu durumunu, buna yolaçan politika ile mücadeleyi ve halkın taleplerini net olarak görmelidir. Sömürgeci düşmanlarımızın halka dayattıkları ölçüsüz şiddet ve topyekün savaş tehlikesi, sömürgecilerin tüm zayıflıklarının da açığa çıkmasına yolaçmış, halkımızı topyekün ayaklanma durumuna getirmiştir.

Halkın talebi, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük ile bunun için ulusal birlik olduğuna göre, her sorumlu güç ve kişi politikasını, pozisyonunu bu talebe göre ayarlamak zorundadır. Ulusal birlik, ulusal direnişten ve ittifaklardan geçer. Ulusal ittifakların en güçlü zemini tüm Kürdistan devrimci ve yurtsever politik güçlerini toplayacak, onlar için bir serbest kürsü, halkın kurtuluş mücadelesini güçlendirme zemini olacak **Kürdistan Ulusal Kongresi**'dir.

Şunu çok iyi kavramalıyız ki, ancak birleşirsek halkın beklentilerine cevap verebilir, uluslararası alanda güçlü bir temsili sağlayabilir, halkımız adına dayatılan yanlış politikaları boşa çıkarabiliriz.

Ulusal Kongre, sadece uluslararası alanda güçlü temsil açısından gerekli değil, ondan da çok asıl kurtuluş zemininde, Kürdistan'da direnişçi halk potansiyelini birleştirmek ve örgütlü mücadeleye çekmek açısından zorunludur.

Ulusal Kongre'ye girmenin acilliği hiç bir kaytarma ve bahane ile geciktirmeye izin vermemektedir. PKK, 1982 yılından beri Ulusal Kongre talebini ileri sürdü, bunun için program sundu, bu yönelimin ürünü olarak doğan **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi - ERNK**, beş yıl gibi kısa sürede milyonlara hükmeden bir politik-örgütsel mücadele gücü haline geldi. PKK, aynı sorumluluk anlayışından hareketle, 1986 yılında yapılan III. Kongresi'nde ve 1990 Mayıs'ında yapılan II. Ulusal Konferansı'nda da, Ulusal Kongre'nin önemini vurguladı ve bu konuda somut kararlar da alarak, tüm güçleri ısrarla sorumlu davranmaya çağırdı.

O dönem örgütler arasındaki "çatışmalar, çekişmeler" ve haksız yere PKK'ye maledilen "saldırganlık" bahane edilerek Ulusal Kongre görevlerinden kaçıldı. Bugün artık bu gerekçelerin hiç birinden bahsedilemez.

O dönem, ulusal bağımsızlığın imkansız olduğu ve kitlelerin böyle bir talebe hazır olmadığı ileri sürülerek, Türkiye'nin sosyal-demokrat burjuvazisi ve emperyalist burjuvaziye güvenilerek otonomiye ya da kültürel özerkliğe varılacağı ileri sürülerek Ulusal Kongre görevlerine sırt çevrilmişti.

Kitle ve süreç onları yalanladı. Otonomi isteyenler, kültürel özerklik peşinde olanlar yıldılar. Bağımsızlık için ayaklanan kitleler öne çıktı. Ortada, Türkiye ve Irak'tan en otonomi verecek güç ve ne de burjuva demokratik hareketi kaldı. Emperyalistlerin sömürgecilere kültürel özerklik dayatması da, Kürt halkına karşı kullanılan ve istendiği dönem ortaya çıkarılan bir yılan hikayesine döndü.

Bu nedenle Ulusal Kongre görevlerinden kaçmak için artık hiç kimsenin geçerli olabilecek bir nedeninin kalmadığına inanıyoruz. Kimse Ulusal Kongre'yi bir oyalama aracı olarak görmemelidir. Ulusal Kongre platformu yerine, inisiyatifi emperyalistlerin elinde olan, bağımsızlık dışında her şeyin tartışıldığı konferansların temel alınmasından vazgeçilmelidir. Halkın ve gerçeklerin dayatması üzerine, Ulusal Kongre görevine oyalayıcı bir ajitasyonla yaklaşma ve bunu özerklik için alışverişte bir araç haline getirme gibi tehlikeli manevralardan vazgeçilmelidir.

Halkın birlik talepleri, örgütler arasında kuşkusuz iyi ilişkileri ve dayanışmaları zorunlu kılıyor, ancak bunlarla yetinmek yeterli değil. Bazı Kürt örgütleri, bu tür dayanışmalarla ortaya çıkıyor, bunların her şeye yeteceğini sanıyor. Üstelik bunun propagandasını yapıyorlar. Bunlar büyük bir yanılgı içindeler, yıllardır bu tür birlikler mevcuttur ve halkımızın kurtuluş mücadelesini bir adım dahi ilerletmiş değillerdir.

Bazılarının örgüt konumları ve siyasal ittifakları böyle bir birliği kaldırmayabilir, o zaman bunlar, asgari dürüstlüğün gereği olarak objektif konum ve güçlerine göre adım atmalı, Kürdistan halkının adına hareket etme vb. iddialardan vazgeçmelidirler.

Bazı güçler de Kürdistanlı politik güçler arasında yakınlaşmanın olduğu bu dönemde, sanki bütün gelişmeleri kendileri yaratmış gibi, pozlarda şaibeli yayın organlarında talepleri belirsiz 'Ulusal Kongre' çağrıları yapmakta, bu tür kuru bir ajitasyonla oportünist kişiliklerini yaşatmak istemektedirler. Halkımızın yüce amaçları bu tür kurnazlıklardan artık vazgeçilmesini zorunlu kılmaktadır. Ulusal Kongre görevlerini dar birliklere indirgeyenler, soruna salt ajitasyonla yaklaşanlar, bunu otonomist anlayışlarına malzeme yapanlar sadece kendilerini aldatırlar.

Zamana karşı yarışıyoruz. Sorun ivedidir ve hiç bir gecikmeye tahammülü yoktur. Ulusal Kongre ve ittifak görevi zor ve karmaşık görev olabilir, ancak nasıl gerçekleştirileceğini bilmek ve bunun adımlarını atmak hiç de zor değildir. Yeter ki dürüst olunsun. Yeter ki ulusal bağımsızlık talebine ve bu doğrultuda verilen mücadeleye saygılı olunsun ve gücünü bu mücadeleye tabi kılmayı kabullensin, o zaman görülecektir ki kimisi silahı, kimisi kalemi, kimisi araştırmaları, kimisi maddi gücüyle ulusal bağımsızlık mücadelesine hizmet etmiş olacaktır.

Tüm Kürdistanlı sorumlu politik güç, çevre ve kişilere tekrar sesleniyoruz, dönemin hassasiyetini iyi görünüz, halkın ayaklanmasına ve taleplerine kulak veriniz, ittifaklar ve Ulusal Kongre'nin bir an önce gerçekleştirilmesi için tüm iyiniyetiniz ve gücünüzle adım atınız, bu kutsal çalışmanın önüne geri ve suni engeller çıkarmayı, soruna oyalayıcı ve faydacı bir tarzda yaklaşmayınız.

Halkımız ayaklanmaya kalkmış ken, ona verilecek en güzel cevap, halka verilecek en güzel müjde **Kürdistan Ulusal Kongresi**'ni toplamaktır. Halk öncülerinin görev ve sorumluluğu kitlelerin peşinden gitmek değil, önünden gitmektir. Bu açıdan bir daha vurguluyoruz, Kürdistanlı her sorumlu güç Kürdistan'da yükseltilen ulusal bağımsızlıkçı silahlı mücadelenin sırrını kavramaya kafa yormalı ve bu mücadeleyi güçlendirmek için Ulusal Kongre görevlerine sarılmalıdır.

- Yaşasın ulusal bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelemiz!

- Yaşasın Kürdistan halkının ulusal birlik mücadelesi!

Berxwedan

Federal Almanya PKK Davası'ndan

24 Ekim 1989 tarihinden bu yana Almanya'nın Düsseldorf kentinde 5. Ceza Dairesi Heyeti tarafından yürütülen dava bir yılını geride bırakırken, bünyesinde varolan çıkmaz, son gelişmelerle birlikte daha da netleşti.

2 Ağustos 1990 tarihinden beri dinlenilen ve daha aylarca dinleneceği kesin olan davanın meşhur baş şahitlerinden Nusret Aslan'ın sorgunun yapıldığı dört ay boyunca sergilediği tutum ve tutarsızlık, davanın niteliğini gizlemeyecek düzeyde açığa çıkardı.

Davanın önemli iddiaları arasında bulunan sözümona "Lübnan olayları"nın tek tanığı olan Arslan'ın, tanıklık adına sergilediği rezalet, söylediği yalanlar, artık sahiplerinin bile yüzünü kızartmakta, kendine sahip çıkamaz durumlara sokmaktadır.

Diğer tutuklular gibi hiç bir açıklama yapmamasına rağmen, tutuklu **Ekrem Güngöze** de, 20 ayı aşkın özgürlük kısıtlamasından sonra serbest bırakıldı.

Davada, davanın arkasında duran komplocu siyasal güçlerin mahkemedeki temsilciliğini yapan Federal Savcılar, kendi şahitlerinin bu rezil durumunu kurtarabilmek için, "en iyi savunma saldırıdır" taktiği gereğince, yalancı şahitlerinin mahkemede verdiği ifadelere dayanarak yeni bir girişimde bulunup, neredeyse ikibuçuk yıldır tutuklu olan Kürt politikacılarından **Meral Kıdır**'ın tutuklama kararını daha da genişletmek için girişimde bulundular.

Bunun üzerine Nusret Aslan'ı bugüne dek kollayan ve ağzından çıkan her yalana inanan mahkeme heyeti, "tanığın" oldukça beceriksiz halini artık kapatamayacaklarını anlayarak korucu tavırlarından bir yerde vazgeçmek zorunda kaldılar, savcılığın Meral Kıdır için talep ettiği dilekçeyi reddetmekle kalmayıp, 30 Kasım 1990 tarihinde serbest bırakma mecburiyetinde kaldılar.

Böylece açıkları daha fazla açığa çıkaran mahkeme heyeti, sanki bugüne kadar olanlardan hiç sorumlulukları yokmuş gibi, davanın haddinden fazla genişletildiği için savcılara sitem etmeye başladılar. Mahkeme heyeti, bu çıkmazına rağmen, durumu kurtarmak için tekrar Nusret Aslan'ı dinlemeyi devam ettirmeye kalkışmaktadır.

Bu gelişmelere dayanarak, Meral Kıdır'ın bırakılması ardından bir açıklama yapan dava avukatları, davanın sürdürülmesi için hiç bir maddi gerekçenin kalmadığını belirterek, derhal durdurulması talebinde bulundular.

Özel savaş örgütü NATO'nun kanlı terör örgütüdür

Baştarafı 1. sayfada

SSCB'nin artan etkisi, Doğu Avrupa ülkelerinde halkçı, sosyalist yönetimler, Kore savaşı, Çin ve Vietnam devrimleri sosyalist etkinliğin artmasına karşı önlemlere itmiş. Fikir 1951'de ortaya atılıyor. 1954'te NATO bünyesinde gizli İttifak Koordinasyon Komitesi-ACC (Allied Coordination Comitee) kuruluyor. Buna bağlı da özel örgütler. Bunların savaş stratejisi **Geride Kal** (Stay Behind) sözcüklerinde ifadesini buluyor. Emperyalist sözcülerin açıklamaları; örgüt bir komünist işgal durumunda, işgal bölgesinde kalacak, sabotajlar yapacak, suikastler gerçekleştirecek, direniş örgütleyecek vb.

Bu emperyalistlerin mütevazi yorumu ve gerekçesi. Peki ya "komünist tehlike" içerdense, ya işçi sınıfı ve halk devrime gidiyorsa? Örneğin komünistlerin uzun yıllar iktidara alternatif durumunda oldukları Fransa, İtalya ve Yunanistan gibi ülkelerde örgüt kime karşı ve nasıl savaşacaktı?

Batı ülkelerinin basını olayın üzerine giderken, tam değilse bile işin bu yanını da kurcalamakta, özel harp dairesi ve uzantısı örgütlerin sağcı terör örgütleriyle bağlarına ve terör eylemlerine giriştiklerine parmak basmaktalar. Alman **Der Spiegel** dergisi, bu özel örgüt için "Demokrasiye karşı ku klux klanlar", "NATO'nun kanlı kılıcı" gibi yerinde nitelemeleri kullanıyor.

Gerçekten CIA'nın güdümündeki özel harp ve bu amaçla kurulan örgütler ile savaş yöntemleri, nizami savaş ve örgütlenmeden ayrılırlar. Buna göre "Düşman dışarıda değil içeridedir". Bu örgütün savaş yöntemi de gayri nizami güçlere karşı verildiğinden onlar da gayri nizamidir, buna göre "Adam kaçırma, işkence, darbe, ortalığı anarşiye dönüştürme vb." yöntemler meşrudur. CIA'nın kontr-gerilla talimatnamesinde, özel örgütün faaliyetleri: "Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş ve olayları tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj." Terör konusunda uzman olan emekli Türk Kurmay Yarbayı Talat Turhan'a göre aynı talimatnamede, "Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değillerdir" belirtilmiş, yani eylemlerin tümü kanunsuz olarak yapılacak. Bu resmi terör demektir.

Cumhriyet gazetesinin yazarlarından Uğur Mumcu, ABD Savunma Bakanlığı'na bağlı olarak Panama'da 1960'ta kurulan "Anti-Ge"-rilla Okulu"nda eğitilen subaylara şunlar öğretildiğini aktarmaktadır:

"-Devrimci örgütlere bilinçli ajanlar sokarak devrimcilere stratejik düzeyde ütopik çalışmalar yaptırıp taktik anlamda eylem ve düşünce birliklerini engellemek,

"-Devrimciler ve devrimci örgütler hakkında karşı propagandaya girişerek yön verilmemiş devrimci potansiyeli parçalamak, zayıflatmak ve saptırmak,

"Halk topluluklarının Ortaçağ tutkularını körükleyerek tutucu ve mistik ortam yaratmak,

"-Yönetici kadroları yıpratmak, kamuoyunda saygınlıklarını yitirmelerini sağlamak ve hemen yeni bir kadroyu yönetime getirmek, bu da olmazsa otoriter rejim yanlısı bilinçsiz ünlülerin iktidar hırslarını körüklemek,

"-Devrimci kuruluş yöneticilerini duyarlı dönemlerde tutuklatarak bu kuruluşları lidersiz bırakmak ve bu koşullardan da yararlanarak bu kuruluşlara kışkırtıcı ajanlar yerleştirmek."

Özel harbin ağırlıklı uygulama alanları sömürgelerdir. Genellikle kukla ordular tercih edilir. Bu savaşın öğeleri askeri, siyasal, ekonomik ve psikolojiktir. Propagandaya, bu amaçla basın, yayın kuruluşlarına özel önem verilir; sendika, parti, gazete, spor kulübü vb. kitle kurum ve araçlarına el atılır, kaypaklar, ikbal avcıları satın alınır, en çok da sağcı terör örgütleri kurulur, elemanları ileri eğitimden geçirilir ve bunlar vasıtasıyla faaliyet gösterilir. İstisnasız tüm NATO ülkelerinde polis, ordu ve istihbarat örgütleri özel harp dairesinin denetimindedir

İtalyan Panorama dergisi:
"Nasıl da bir bomba!"

Bu şekildeki gayri nizami harple 1945 sonrası dönemde CIA'nın çoğunluğu sömürge halkı olmak üzere 5 milyondan fazla insanı katlettiği saptanmıştır.

Araştırmalarla ortaya çıkan rakamlara göre İtalya'daki Süper NATO örgütü Gladio'nun 622 üyesi var, 139 silah deposu mevcut, Sardilya adasında Alghero denen yerde de eğitim kampı var. İtalyan kontr-gerillaları eski Roma gladyatörlerinin geceleri kullandığı kısa kılıçların ismini almayı uygun görmüşler, kınından çıkan bu kılıçlar Roma'da zamanında binlerce komploda kullanılmış. Örgütün pratiği de kanlı. Faşist terör örgütleriyle içli-dışlı. Eski İtalyan Cumhurbaşkanı Aldo Moro'nun ölümünden de bu örgüt sorumlu görülüyor. 1980 Bologne garı vahşetini yapanlar da bunlar. Bu olayda 85 kişi ölmüştü. Örgütü CIA finanse ediyor. Meşhur İtalyan P-2 Mason locasıyla da ilişkileri tespitli. 17 Mayıs 1973'te Milano Emniyet Müdürlüğü önünde bir bomba ile 4 kişiyi öldüren **Bertoli** adlı faşistin eğitildiğine dair Gladio kayıtlarında adına rastlanmış. Bu kişinin İsrail istihbaratıyla da ilişkileri ortaya çıkmış.

Gizli örgüt Fransa'da **Gök Kuşağı** adını almış. Belçika'da da 1949 yılından beri **SDRA-8** adıyla faaliyet yürüttüğü açığa çıkmış. Bu örgüt 1970 başlarında çok sayıda cinayete karışmış. Hollanda'da Başbakan Ruud Lubbers, bilgi vermeye yanaşmamakla birlikte, 1983 yılında Velp kentinde örgüte ait bir silah deposu açığa çıkmış. Norveç'te de 1978 yılında örgüte ait 60 adet otomatik silah ve bunlara ait 12000 mermi bulunmuş.

Özel harbin bu gizli örgütü sadece NATO ülkelerinde kurulmuyor, Avusturya, İsveç ve Finlandiya gibi tarafsız ülkelerde de kurulmuş. Soğuk savaşın başlangıç yılları olan 1950'lerin başında o dönemin CIA Şefi William Colby, Stokholm'e giderek, İsveç, Norveç, Finlandiya ve Danimarka hükümetlerini yeraltı örgütlerinin kurulması için zorlamıştır. CIA eski şefinin açıklamalarına göre bu örgütün elemanları sadece aşırı sağcılardan oluşmamış, komünizme karşı olan değişik katmanlardan kişiler de alınmış. Biliniyor ki İsveç istihbarat örgütü SÄPO, bu dönemde CIA eliyle geliştirilmiştir. Palme cinayeti sanığı olarak tutuklanan ve daha sonra bırakılan Peterson adlı İsveçli de CIA destekli aşırı sağcı bir İsveç örgütünün üyesiydi.

İngiltere'de SAS (Special Air Servis) adlı örgüt bu görevi görüyor. Bu örgüt özellikle 1982 Falkland savaşında büyük bir rol oynamış. ABD'de de Çevik Kuvvet, dünyanın şu ya da bu ülkesinde özel savaş müdahale birlikleri olarak oluşturulmuş. İtalya da Special Forces Section adıyla benzer birlikleri kurmuş. İngilizler, diğer ülkelerdeki benzer birliklerin eğitimini de yapmaktadırlar.

NATO'nun terör örgütünün değişik iki biçimi Yunanistan ve Almanya örnekleridir. Yunanistan'da iç harbi kazanan sağcılar, Arnavutluk, Yunanistan ve SSCB'ne sığınan devrimci güçlerin geri dönüşünden korkmaktadırlar. Yunan burjuvazisi Truman Doktrini ve Marshall Planı'na koşarak sarılır. Yunanistan bu planın kapsamına giren ilk ülkelerden olur. Dönemin Yunanistan Genelkurmay Başkanı Konstantin Davos ile CIA Generali Trascott arasında imzalanan anlaşmaya göre CIA'ya bağlı Yunan Gladio'su kurulur. Bu örgüt Yunanistan'daki albaylar cuntasında temel bir rol oynadı. Hatta, CIA, Yunan Özel Harb Dairesi kanalıyla dönemin Yunan cuntasına Kıbrıs'taki darbe ardından Türk ordusunun müdahale etmeyeceği güvencesi vermişti. Halbuki aynı dönemde Türk Özel Harp Dairesi de Kıbrıs'ta kontr-gerilla faaliyetlerini yoğunlaştıracak, Türk gazete ve televizyonunda Rumlar katliam yaptı vb. tarzda propagandalar geliştirilmeye başlandı. Bugün Türk devlet yetkilileri kontr-gerillaların bu başarısından bahsederek Türk Özel Harp Dairesi'ni alkışlamaktadırlar. Demek ki CIA hem Yunan hem de Türk Özel Harp Dairesi'ni devreye sokacak, gerektiğinde bunları karşı karşıya getirecektir.

Gladio'nun açığa çıkmasıyla Türk basınında da Türkiye Özel Harp Dairesi üzerine yazılar ve yorumlar yoğunlaşmaya başladı. Tabi bazıları da kahraman olarak lanse ediliyor, örneğin Ecevit gibileri. Halbuki bunlar doğrudan CIA güdümlü Özel Harp Dairesi'nin planları içinde hareket ettiler.

Almanya'da durum daha da karışık. Alman Savunma Bakanı Stoltenberg, Almanya'da Süper NATO örgütünün varlığını inkar ediyor. NATO Genel Sekreteri ve eski Alman Savunma Bakanı Wörner de örgütün varlığından haberdar olmadığını ileri sürdü. Federal Başbakanlıkta gizli servislerden sorumlu devlet bakanı Lutz Stavenhagen ise böyle bir örgütün mevcut olduğunu, fakat sağ radikal gruplarla hiç bir zaman ilişkilerinin olmadığını ileri sürdü.

Ancak ortaya çıkan veriler, Almanya'nın özel savaşın ve özel harp dairesinin merkezi durumunda olduğunu gösteriyor. Alman **Der Spiegel** dergisi, Alman Gladiosu ile Alman İstihbarat Örgütü-BND arasındaki ilişkiler üzerinde durmuş. Derginin araştırması belki de bu ilişkiyi gizlemeye ya da zararsız bir seviyede olduğunu ispatlamaya yönelik.

Açıklamalarımızı bu derginin araştırmasından sürdürürsek: Almanya'da ilk kurulan "Anti-Komünist Saldırı Birliği"nin başkanlığını emekli general Reinhard Gehlen yaptı. Gehlen aynı zamanda Alman İstihbarat Örgütü BND'nin de başkanlığını yapıyordu. Patronlar bir olduğuna ve iki örgütün de ipleri CIA'nın elinde olduğuna göre terör örgütü ile devlet istihbarat örgütü arasında bağlantı olup olmadığını tartışmak çok anlamsız oluyor. Der Spiegel, BND ajanlarının SPD'li Wehner'i öldürmeyi ve atom karşıtı güçleri provoke etmeyi planladıklarını da yazıyor.

Alman kontr-gerillaları, kendilerini kamufle etmek için 1950'lerin başında Frankfurt'ta kurulan sağcı **Alman Gençlik Birliği-BDJ**'nin adını kullanıyorlar. Bunlar sol eğilimli **Özgür Alman Gençliği-FDJ**'ye karşı özellikle mücadele ederler. Örgütün maddi finansesi CIA tarafından karşılanır. Nedense hep CIA'dan bahsedilir. Örneğin parayı veren bankalardan, büyük tekellerden hiç bahsedilmez. Alman Gladiosu'nun eski ajanlarından Dieter von Glahn, "BDJ, Amerikalılar tarafından finanse edilen çok sayıdaki anti-komünist örgütlerden sadece bir tanesiydi" açıklamasında bulunuyor. BDJ'nin çalışması da açık. Kendine anti-komünist örgüt diyor, bildiri dağıtıyor, tehdit ediyor vb. Özellikle komünist bildikleri, Doğu Alman sempatizanı olduklarından şüphelendiklerinin evlerine, dükkanlarına tehdit edici afişler yapıştırırlar. Bu afişlerde "Ben bir vatan hainiyim, ben komünizmi destekliyorum", ya da "Yakında bu dükkan da halkın malı olacak" vb. yazılar yer alırdı.

Almanya'da Frankfurt yakınlarında, Münih yakınlarında Alman kontralarının eğitimi için çok sayıda kamp vardır. Münih yakınlarında **Überammergau, Badtölz** ve **Schongau**'da birer kamp bulunmaktadır. Bu kamplarda Türk vd. devletlerin subayları ve Afganistan, Filipin, Angola, Mozambik vb. ülkelerde iktidara karşı savaşacak kontralar eğitilmektedir. Almanya'nın, ABD'nin Çevik Kuvvetleri ve İngiltere'nin SAS'ları gibi GSG-9 birlikleri de vardır. Bunların kamplarının yerleri bellidir ve bunlar resmi birliklerdir.

CIA'nın Almanya'da kurmuş olduğu örgütlerden biri de daha sonra **Peterin Örgütü** adını alan **Teknik Servis-TD.** Bu örgütün üstün eğitimli elemanlarının elinde ancak BND ajanlarının elinde bulunabilen ve Daimler firmasının yan şirketi olan AEG/TST tarafından üretilen, oldukça pahalı, süper-ajan telsizi olarak bilinen Harbuna'lar var.

Alman Gladiosu'nun hem istihbarat örgütü hem de sağcı terör örgütü ile içiçeliği ortaya çıkıyor. Bu gerçek te Almanya'da terör olarak gösterilen pek çok olayın failinin Alman Özel Harp Dairesi olduğunu gösteriyor.

Gerçekler bu kadar mı?

Neden tüm NATO ülkeleri böyle bir örgütün ülkelerinde varolduğunu birden bire açıkladılar? Acaba örgütün tümü açıklanan kadar mıdır? Bu örgütlerin işlediği cinayetlerin yekûnu nedir? vb. sorular insanın aklını kurcalıyor.

Her şeyden önce örgütün varlığının yeni bilindiği tam bir aldatmaca. Yıllardan beridir tüm NATO ülkelerinde CIA'nın gizli örgütler kurduğu, bunların ordu, devlet istihbarat örgütleri ve sağcı terör örgütleriyle içiçe çalıştığı yazılıyor ve çiziliyor. Çok sayıda CIA ajanının bu konuda yaptıkları somut açıklamalar ve bu konuda basılan kitaplar var.

Örgütün varlığının şimdi itiraf edilmesi, bu örgütün suçlarından dolayı devleti aklamaya yöneliktir. İtiraf edilen örgütün ve bağlantılarının tümü değil, sadece bir yanıdır. Tüm devletler Özel Harp Dairesi'ni ayakta tutuyorlar. Yapmak istedikleri değişen koşullara göre yeniden düzenlemek.

Varşova Paktı'nın ortadan kalkması, NATO'nun işlevini yitirmesi -eski fonksiyonunu-, korkulan Doğu Avrupa ülkelerinin, özellikle de SSCB'nin Batıya, kapitalizme sonuna kadar açılması, SSCB ordusunun işgaline ya da iç devrime karşı hesaplanmış örgütleri anlamsız kılmış ya da en azından revizyonları gündeme gelmiştir.

Özel Harp Dairesi hangi ülkede kurulursa kurulsun doğrudan doğruya CIA'nın denetimindedir. Bu durum, CIA'ya bütün NATO ülkelerinin istihbarat örgütünü ve ABD'nin hesabına gelmeyen her hükümeti istikrarsızlığa sevketme avantajı sağlamıştır. Ortada SSCB tehditi kalmadığına göre Avrupa'nın emperyalist devletleri şimdi kendilerini CIA'ya ve ABD'ye bu bağımlılıktan kurtarmak istiyorlar. ABD'nin karşısına rakip olarak çıkmaları da bunu gerektiriyor.

Batı Avrupa ülkelerinde Özel Harp Dairesi'ne karşı geliştirilen teşhir kampanyası demokrasiye yönelim ya da demokratik açılımla izah edilemez. Bir defa CIA'nın cinayetleri açıklanmış değildir. Örneğin Palme cinayeti, Papa suikastı vd.leri. Ayrıca Batı Avrupa hükümetleri kendilerini aklamış, suçlarını açıklamaya hiç yanaşmamışlardır.

En önemlisi de açıklamalar hep Avrupa ile sınırlıdır. Halbuki özel savaş amacıyla kurulan bu örgütler, daha çok direniş içinde olan sömürge halklara karşı geliştirilmiştir. Emperyalistler bunu açıklamaya hiç yanaşmıyorlar. Asıl suçları ve cinayetleri bu alandadır. Özel savaş örgütünün SSCB'ne yönelik kesimi tasfiye edilmektedir. Halbuki dünyanın yoksul ama direniş içindeki halklarına karşı emperyalist özel savaş örgütü çok daha yetkinleştirilmektedir.

Gelecek sayıda
Türk kontr-gerillaları ve Kürdistan'da özel harp pratiği

Avrupa basınından

"...Bugünden yarına bireye bağımlılık sorununu geride bırakarak kolektif yapı temelinde etkili bir mücadelenin verilmesini arzuluyorum"

taz, 16.Kasım, (Almanya)

"Azgın bir özel savaş"

Türk Hükümeti'nin Kürt köylerine karşı savaşı, Kürtlerin kendi topraklarında egemen olma şansı, PKK'nin ittifak politikası ve parti içi demokrasi ile kişinin putlaştırılması konularında Kürdistan İşçi Partisi-PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan (Apo) ile bir söyleşi:

***taz:** 1984 yılında Türk otoritesine karşı örgütünüz tarafından silahlı mücadele başlatıldı. 6 yıl sonra, 1990 baharında, Kürdistan'daki halk hareketi vesilesiyle PKK'ye olan sempatinin en azından güçlü olduğu belirginleşti. Çatışma artık sadece dağlarda değildir, hatta şehirlerde bile şekillenen bir kitle hareketinin refakatını yaşıyor. Peki bundan sonra durum nasıl gelişebilir?*

Öcalan: En son safhadır diye, sırf zoru uygulamak amacıyla silahlı mücadeleye başlamadık. Biz, buna bir başlangıç yaptığımızda, sorunumuz Kürt halkının varlığını ispatlamaktı. Halkımızın ulusal hakları ve özgürlüğü konularında tartışma başlatmaktı. Fakat devletin silahlı sadırısıyla karşılaştık. Bu zora karşı düşüncelerimizi savunmak zorunda kaldık.

Ancak, hiçbir zaman silahlı mücadeleyi bir fetiş olayına indirgemedik veya vazgeçilmez diye açıklamadık. Eğer Türk devleti özgür düşünce belirtme ve örgütlenme hakkını garantileseydi ve politik çalışma yürütebilen bir halk hareketinin yaratılmasına müsaade etseydi, silahlı zor hiçbir zaman öne çıkmayacaktı.

"Hürriyet" gazetesiyle yaptığım bir şöyleşide ateşkese hazır olabileceğimizi açıklamıştım. Demokratik örgütlenmeler yaratma ve özgür politik çalışma yürütme, cezaevlerindeki işkencelere son verme ve politik tutukluların serbest bırakılması, ayrıca halkımızın karar vereceği kendi kaderini belirleme hakkının ifa edilmesi için bir referandumun yapılması gibi haklara yöneliktir amaçlarımız.

PKK, bu koşullar altında silah bırakmaya, tartışmaya ve sorunu politik görüşmeler yoluyla çözmeye hazırdır. Önerilerimizi daha da sertleştirilmiş bir saldırganlıkla cevapladılar. Ancak bu yeni bir durum değildir; Türk egemenleri tarihini tanıyanlar, Kürt halkına yönelik yeni bir katliam hazırlığı içinde olduklarını da zaten bilirler.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de bulunan Kürdistan parçalarını bir Kürt devleti çatısı altında birleştirme amacındasınız. Sadece sözkonusu ülke hükümetlerinin çıkarlarına karşı olmayan, aynı zamanda NATO ve Avrupa Topluluğu'na da karşıt bu hedefe nasıl ulaşılacak?

Parçalanmış Kürt halkını kendi toprakları üzerinde politik bir birliğe kavuşturmak elbetteki bugün çok zor bir olaydır. Buna rağmen bu amacımızdan vazgeçmeyiz. Bununla beraber, Kürt sorununun çözümüne bizi yakınlaştıracak pratik ve gerçekçi düşünceleri geliştirmek, bizim bundan önceki görevimiz durumundadır.

Türk devleti ile eşitlik ve özgürlük temelinde bir çözüme kavuşmayı tasvip edebiliriz. Bunun için, devletin demokratikleştirilmesi, ekonomik-politik ve sosyal yönlerden Kürt halkının güçlendirilmesi ve Kürt halkının kurumlarının yaratılması, bu yoldaki önemli gelişme basamakları olacaktır.

Türkiye'den büsbütün ayrılmayı tek çözüm olarak düşünmüyoruz. Fakat bunun için de, devletin reorganizasyonunu, eşitlik ve özgürlük temelinde bir federasyon veya konfederasyon biçimindeki bir birliği, bunun şart olduğunu savunuyoruz. Hem bugün, her ulusun bağımsızlığı üzerinde yükselen çözümler bulmak yönünde dünya çapında gelişen bir eğilim de var. Bağımsız uluslardan oluşan bir birlik türündeki böyle bir model, Türkiye için de düşünülebilir.

PKK, Moskova komünistlerinden Doğu Almanya ve hatta Güney Afrika komünist partilerine kadar, bir çok komünist partinin klasik olan örneğini terkettiği ve tarihi olarak da artık tereddüt uyandırdıkları düşünülen Leninist öncü partilerin son örneklerinden biri durumunda değil midir?

Salt yeni dönemde değil, daha kuruluşundan bu yana PKK, geleneksel komünist partilerden derin ayrılıklar içinde olmuştur. Daha 1970'li yıllarda Sovyetler Birliği ve ona bağımlı olan TKP'ne yönelik eleştiriler içinde olduk. 1985 yılında, daha Gorbaçov'dan önce, geleneksel komünist partilerin kendilerini feshetmek ya da köklü ve nitel dönüşümleri yaşatmak zorunda olduklarını yazmıştım. Tarih bu görüşümüzü onayladı ve nitekim bugün, bu partiler neredeyse sonlarına gelmiş bulunmaktadırlar.

Bu komünist partilerin hatalarını da tamir eden ve yaptıkları hataları katiyen tekrarlama durumuna düşmeyecek, belki de dünya çapında örneğine henüz rastlanmamış yaratıcı bir sosyalizmi tesis etmek için PKK, büyük bir çaba harcamaktadır. Görüşümüze göre sosyalizm, kapitalizmden daha fazla bireylere ve uluslara özgürlük sunacak bir konum içinde olmak zorundadır. Bence, bireyin özgürleşememesi sosyalizm ile çelişkide olan bir görüntüdür.

PKK içi demokrasinin durumu nedir?

Feodal düşünce tarzının egemen olduğu toplumumuzda demokratik geleneklerde yoksunluk var. Türk Kemalizminin taşırdığı güçlü anti-demokratik etkilenmeleri de buna katmak gerekir. Bu her iki görünüm karşısında PKK içinde ve dışında kararlı demokratik bir mücadele verdik. Bu mücadele verilmiş olmasaydı, mevcut gelişme sürecine katiyen ulaşamazdık. Partimiz saflarından ve dışından kaynaklanan henüz bir dizi demokratik olmayan anlayışlar şüphesiz vardır, ancak demokratlaşmayı gerçekleştirmek için herşeyden önce ortada sürdürdüğümüz ciddi bir çaba da vardır.

Ama genelde, Sizin genel sekreter olarak hemen hemen partinin tüm yönetimini ellerinizde yoğunlaştırdığınız iddia ediliyor?

Büyük bir otoriteye sahip olduğum doğrudur. Otoritenin bireylerin elinde yoğunlaşmasını kararlıca reddetmeme rağmen, gelişmeler bu durumundan vazgeçmemeye zorluyor beni. Nedenleri açıktır: Kürt halkı ulusal ve toplumsal bakımlardan her türlü gelişmeden yoksun bırakılmış, gelişmesi engellenmiş. Sömürgeci kölelik ve sömürgeleştirilenlerin bilinci, ulusal düşünce olanaklarını dışlamaktadırlar. Geride kalan dar ve egoist düşünce tarzı ortamında da, bir çok kişinin halen de sorumluluk taşımaya hazır olmadıklarını görüyoruz.

Otoritem, pratik olarak Kürt sorununu ulusal bir sorun gibi ele almada işe yalnız başlamamızdan kaynaklanıyor. Ciddi tecrit olunmuş bir ortamda, böyle büyük bir davayı ve ulusal çıkarları savunmak uğrunda kim böyle bir iradeyi ve gücü yaratsa, elbetteki doğrudan otoriter olur. Örnek verilirse; Cizre halkı, ayaklanma sürecinde haykırdığı **"Yaşasın APO!"** sloganıyla bu inancını ortaya koydu. Bu durum benden kaynaklanmıyor; tam tersine, aslında ben bunu tamamıyla reddediyorum.

Aslında, bugünden yarına bireye bağımlılık sorununu geride bırakarak kollektif yapı temelinde etkili bir mücadelenin verilmesini arzuluyorum. Birey egemenliğini geride bırakmak, aynı zamanda uzun vadede bir parti veya devletin öncü rölünün yaratabileceği muhtemel tehlikeleri de karşılamak anlamına gelir. Ancak böyle, halk, karar verme gücüne ulaşabilir, kendi işini ellerine alabilir.

PKK'nin hem kendi üye, hem de diğer örgüt üye ve elemanlarını düşüncelerinden dolayı tasfiye ettiği iddia ediliyor. Böyle birşey oldu mu? Bunun mesuliyetini üstleniyor musunuz, neden bunlar oldu?

Ayrı görüşleri nedeniyle birinin takibata uğraması diye bir şey olamaz. Ortaya çıkan sorunlara ilişkin tartışmalara katılması ve ortak kararlarda pay sahibi olması için kişinin böyle davranmasına bütün gücümüzle uğraştığımızı, bizzat PKK'nin pratiği ispatlamaktadır.

Geçmişte Parti hattından kayan bazıları nedeniyle diğer bazı sol güçlerle çatışmalara dönüşen olaylar oldu. Fakat mevcut durumda bunlar artık yoktur. Bunun yanlış olduğunu kendimiz söyledik. Şimdilik sol güçlerin çoğunluğuyla iyi ilişkilerimiz vardır. Parti içinde ve dışında, diğer örgütler ve bireyler karşısında sorunları politik ilkeler yoluyla çözmeye önem veriyoruz.

Türk devletinin "Özel Savaş"ından ne anlıyorsunuz? Almanların Türk hükümetine yardımları konusunda bizlere neler söyleyebilirsiniz?

Bugün biz Türkiye'de özel savaşın çok tehlikeli boyutlarıyla karşı karşıyayız. Bu savaş biçimi başka bir çok ülkede de uygulanmıştır, ancak buradaki kadar hiç bir ülkede bu kadar saldırgan, vahşi ve sinsi biçimde olmamıştır. Sınırsız ekonomik olanaklar biraraya getiriliyor ve 800.000 kişilik askeri güç harekete geçiriliyor... tümü Kürtlere karşı.

Türk ordusu dünyanın beşinci güçlü ordusu durumundadır ve halkların katliamında Osmanlılar'dan kalma korkunç deney ve tecrübelere sahiptir. Bunların yanında, aşiret çelişkileri ve feodal düzen ürünü olan çatışmalardan fayda sağlamaya çalışılıyor. NATO ve AT da, arkadan Türk hükümetini güçlendiriyorlar. Her türlü yayın sansürün hışmına uğruyor, düşüncelerini açıkça ortaya koyan herkes sürgün edilebiliyor. Kürt bölgeleri için atanmış "Süper Vali" bir kral gibi davranıyor, yönetmeye yelteniyor. Türk parlamentosu fiiliyatta anlamsız hale gelmiştir. Türkiye'nin kanunları fiilen ortadan kaldırılmıştır. Süper Vali, sınırsız yetkileriyle insanların yaşamı ve ölümü konularında bile karar verir duruma getirilmiş.

Özel birlikler de sınırsız yetkilerle donatılmış. Her yerde baskınlar düzenliyor, korku ve yıldırma hareketlerinin kaynağı oluyorlar. Her çeşit silah, hatta kimyasal silahlar bile kullanılıyor. Küçük, belki de beş kişiden oluşan bir gerilla gurubuna karşı, dönem dönem 10.000 kişilik askeri güç harekete geçiriliyor. Bununla da yetinmiyorlar. Jandarma birliklerine, özel birliklere, piyade birliklerine ve hava güçlerine ek olarak da, "Köy korucuları" adıyla milis birlikler oluşturuyorlar. Şimdiki durumda 30.000 köy korucusu silah altındadır. Bu insanları önce aç bıraktılar sonra da, geçimlerini temin etmeleri için milisliği sundular.

Osmanlı İmparatorluğu dönemindeki Hamidiye Alayları örneğinde olduğu gibi, büyük mali harcama ve büyük çapta silahlarla aşiret alayları oluşturuluyor. Dünyanın başka bir yerinde bu çapta bir özel savaşın sürdürüldüğüne, gerçekten inanmıyorum.

Batı'nın ve ABD'nin de bunu onayladığına eminim. Bu özel savaşa karşı savunma savaşının geliştirilmesi, biricik alternatiftir. Kaldı ki, tehdit altında olan sadece Partimiz ve ulusal kurtuluş için verilen mücadele değildir, aksine -bir bütün olarak- halkımızın varlığı tehdit altında bulunuyor.

PKK'nin Suriye veya İran gibi bölgesel güçlerle ittifakı ile geleneksel Kürt örgütlerinin, hemen hemen her olayda kötü bir kader haline dönüşen bağımlılıklara uzanan, bu devletlerle olan ittifakları arasında bir farklılık var mıdır?

Evet, ciddi ve muazzam farklılıklar vardır. Irak Kürt hareketinin özellikle bölge devletleri ile olan ittifakları, ama onların Avrupa ile de olan ittifakları, bağımlılığa dayanıyor.

Biz de, sınırlı biçimdeki ittifaklara gidiyoruz. Fakat Ortadoğu'daki hükümetler ve Batı ile Doğu Avrupa'dakiler, uzun vadeli antlaşmalardan kaçınıyorlar. Stratejik hedefimiz olan bağımsız Kürdistan temelindeki antlaşmaları kabul etmiyorlar.

O halde, Ortadoğu'daki hükümetlerle olan ittifaklarımızın taktik düzeyin ötesine gitmediği de açıktır. Her hükümet, kendi açısından bunu bölgesel politikasında yararlı bir yön olarak ele alıyor. Aynısı Avrupa devletleri için de geçerli olabilir. Biz onlarla ilişkiler kurmak istiyoruz ve buna hazırız; ama onlar bunu istemiyor, zira onların amaçladığı Kürt sorununa ilişkin çözüm planı bizimki ile çelişki arzetmektedir.

Kurmak istedikleri ilişkilerle, Kürt sorununu Türkiye ve NATO'ya zarar vermeyecek ve şimdiye kadarki bağımlı ilişkileri zedelemeyecek bir yöne kanalize etmek amacındadırlar.

Ropörtajı yapanlar:
Hans Brandscheidt
Ronald Ofteringer

Alaya alındı, ondan nefret edildi... ve herkes ona hayran oldu

On yıl öncesine kadar tanınmıyordu: Abdullah Öcalan, PKK Genel Sekreteri

Türk politikacıları ondan nefret ediyor; Türkiye'deki Kürtler ise taparcasına ona hayran: Abdullah Öcalan, "Kürdistan İşçi Partisi - PKK Genel Sekreteri." 70'li yıllarda Ankara Üniversitesi'nde Siyasal Bilimler öğrencisi iken, devrimci okul arkadaşları onu alaya alıyordu, zira düşünceleri "mantık" dışıydı! Bugün ise, kararlı ve istikrarlı örgütlenmiş, etkili tarzda süren ve Türk devletinin, karşısında çaresiz kaldığı bir gerilla hareketine önderlik yapıyor.

Taraftarları ve düşmanları kendisine Apo dedikleri bu şahıs, on yıl öncesine kadar tanınmayan biriydi. PKK'nin ses veren ilk eylemi, 15 Ağustos 1984'te askeri üslere yönelik yapılan baskınıdır. Türk devleti o dönemde bu olayı, "Bölücü bir örgütün" küçük "bir terör girişimi" biçiminde yorumladı. Bugün ise, PKK'nin en büyük düşmanları bile, Türkiye'deki Kürt bölgelerinde gerillanın kitlesel desteğe sahip olduğunu itiraf etmektedirler. Bu yılın Mart ayındaki kitlesel gösteriler, yani Filistin "İntifada"sının bir benzeri olan Kürt "Serhildan"ı bunun ispatıdır.

Türk devletinin Kürt ulusal hareketine yönelik baskı politikası -sürgün, terör, kitlesel davalar ve yakıp yıkma politikası-, birçok Kürdü, silahlı mücadelesiyle direniş politikasının tek temsilci gücü olarak gözüken PKK'nin kucağına itmektedir.

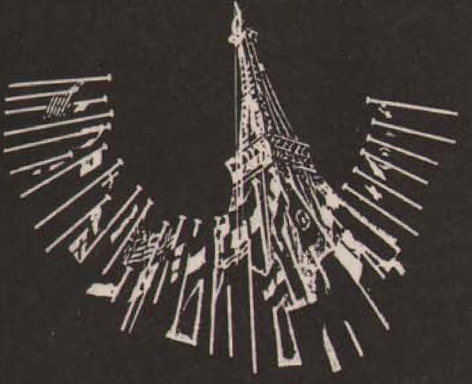
PKK'nin programında Kürdistan; Türkiye, İran, Irak ve Suriye adlı dört devlet arasında bölüşülmüş klasik sömürge bir ülkedir. "Ulusal kurtuluş, Türk sömürgeci devleti ve işbirlikçilerine karşı verilecek bir silahlı mücadele ile ancak mümkündür" diye yazılı. PKK'nin programına göre, feodal düzen sömürüsüne, gerici aşiret örgütlenmesine ve kadının sömürülmesine son verilecektir. Birçok sol çevrenin parti içi anti-demokratik pratik nedeniyle, böylesi programatik açıklamalar karşısında, inanmama eğilimi içinde olmasında haklılık da vardır. Fakat, hem PKK'da ve hem de başkanı Abdullah Öcalan'da bir dönüşümün olduğu da kendisini gösteriyor. PKK, gittikçe daha fazla Türk Solu'yla ilişki kurma ve özlü tartışmalar içine girme imkanlarını araştırıyor.

Düsseldorf Yüksek Eyalet Mahkemesi'nde mevcut durumda 20 Kürde yönelik bir dava sürüyor. Federal Savcılık, PKK içinde "Terorist bir örgüt"ün üyesi olarak faaliyet yürüttüklerini iddia ediyor. Öcalan'a göre ise bu, Kürt kurtuluş mücadelesini kriminalize etmeye yönelik bir çabadır.

PKK'nin merkezi, Lübnan'daki Bekaa Vadisi'nin bir noktasında bulunuyor. Konuşma orada Abdullah Öcalan'la yapıldı.

Ömer Erzeren

Paris'te zenginler yoksullara karşı birleşti

Kısa adı AGİK olan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı'nın 1990 yılı ikinci toplantısı 19-21 Kasım tarihlerinde Fransa'nın başkenti Paris'te yapıldı.

1970'lerin başında SSCB'nin girişimiyle kuruluşuna adım atılan AGİK'in örgütsel kapsamı 1975 Helsinki Konferansı'nda biçimlendi. Daha sonra toplanan Belgrad (1977-1978), Madrid (1980-1983), Viyana (1986-1989), Paris (1989) ve Kopenhag (5-29 Haziran 1990) konferanslarına Helsinki Konferansı Sonuç Bildirgesi'nin ilkeleri yön verdi.

İnsan Hakları, demokrasi, hukuk devleti ve barış sloganları ardına gizlenen zenginlerin yoksullara karşı bloku

Paris Konferansı'na ABD ve Kanada'nın yanısıra Avrupa'nın 32 ülkesinin devlet ve hükümet başkanları katıldılar. Toplantıda temsil edilen 34 ülkeden 16'sı NATO, 8'i ise Varşova Paktı - tabi ortada gerçekten böyle bir pakt kalmışsa- üyesi.

Konferans'ın toplantılarını Fransız Devlet Başkanı François Mitterand açtı. Mitterand, açılış konuşmasında *"Güvenlik, işbirliği ve dayanışma içindeki yeni bir Avrupa sisteminin oluşturulması için 1815'te Avrupa'nın galip ve mağluplarının bile böyle bir masa etrafında bir araya gelemediklerini, bu masa etrafında toplanan 34 ülkeden mağlubun ve de galibin olmadığını"* vurgulayarak, alçak gönüllü de olsa, Konferans'ın bir tarafın zaferinin onanması anlamına geldiğini vurgulamak istiyordu.

Gerçekten de Konferans'ta yenen ve yenilenler vardı. Varşova Paktı, diğer adıyla reel sosyalizmin temsilcileri, kapitalist devlerin zaferini itiraf ediyorlardı.

SSCB Devlet Başkanı Gorbaçov, konuşmasında *"Biz, eskiden düşmandık, ama artık değiliz, Paris'e savaşmaya değil, konuşmaya geldik. Yeni anlaşma Avrupa'nın, Batı ve Doğu olarak ayrılmasını anlamsız kılmıştır. Varşova Paktı'na üye ülkeler bu yıl sonunda önce bu pakta yeni bir karakter verme yolunda önemli kararlar alacaklardır"* derken, diğer kapitalist yolcular, daha da aceleci davranacaklardır. Örneğin bunlardan Çekoslovakya Devlet Başkanı Havel, *"Varşova Paktı gelecek günlerde feshedilmelidir"* diyordu.

Doğu'nun dönmeleri bu kadar acele ederken, Konferans'ın emperyalist üyeleri hiç de böyle davranmadılar, hatta Mitterand'ın gösterdiği yenik düşmanının onurunu kırmama alçakgönüllülüğünü de göstermediler. Konferans'ın hemen ardından istifa eden İngiltere Başbakanı azgın Thatcher, toplantı konuşmasında, *"Bu kadar silah indirimi yeter, 'yeni bir silah indirimine evet diyemeyiz. NATO varlığını koruyacaktır. NATO, Batı savunmasının kalbi olarak kalacaktır. Güvenliğin ihlali halinde NATO dengenin devamında sigorta olacaktır"* vurgusuyla NATO'nun bir saldırganlık paktı olarak devam edeceğini ilan ederken, Bush, bunu da aştı. ABD Devlet Başkanı Bush, konuşmasında *"Avrupa'nın güvenliği coğrafi bir sorun olarak algılanmamalıdır. Avrupa'nın güvenliği kendi coğrafi sınırlarından Körfez krizine yolaçan Kuveyt'e kadar uzanır"* diyerek, dünya jandarmalığını bırakmayacağını ilan ediyordu.

Paris Konferansı'nın bir barış ve güvenlik toplatısı olduğunu ileri sürmek, barış ve güvenliğe yapılan en büyük hakaretlerden biri olarak kabul edilmeli. Konferans'ta emperyalistler arasındaki zıtlaşmanın göstergeleri de ortaya çıktı. Fransa ve Almanya'nın bir kanat anlamına gelebilecek yaklaşımlarına İspanya da dahil oldu. İspanya Başbakanı Gonzales, konuşmasında "İngiltere'nin Cebelitarık Boğazı üzerindeki sömürgeci egemenliğini" mahkum etti.

Toplantıya katılan 34 ülkenin devlet ve hükümet başkanları Paris'in ünlü Versailles Sarayı'nda 19 Kasım günü AKKA (Avrupa Konvansiyonel Kuvvet İndirimi) anlaşmasını imzaladılar. Bu anlaşmaya göre NATO ve Varşova Paktı'nın Avrupa'daki askeri varlıkları, tank; 20 bin, zırhlı savaş araçları 30 bin, top 20 bin, savaş uçağı 6 bin 800, saldırı helikopteri 2 bin, ABD ve SSCB askerleri 195'er bin rakamına indiriliyor. Varşova Paktı -daha doğrusu SSCB-, Avrupa'daki askeri gücünden %90 kadar indirim yaparken ABD, %10 kadar yapıyor. SSCB, yarı-militer milis gücünün elindeki silahların da indirim kapsamı içine alınmasını kabul etti.

Böylece Konferans'ın NATO güçlerinin çıkarı doğrultusunda kararlara vardığı gizlenmiyor.

Konferans, "Avrupa'nın Geleceği İçin Paris Şartı" başlığını taşıyan bildirgenin imzalanmasıyla sonuçlandı. Bu bildirgede insan hakları, demokrasi ve hukuk devleti, ekonomik özgürlükler ve sorumluluklar, üye devletler arasında dostça ilişkiler, güvenlik vb. konular başlıklar altında sıralanıyor.

Antlaşma tümüyle devletsel kapsamdadır. Tarafların vurguladığı gibi soğuk savaşın, sistemlerin ortadan kaldırılışı anlamına gelmektedir, ancak bir anlamda: Ortadan kalkan Varşova Paktı'dır, anlamsız duruma gelmesine rağmen NATO'nun etkinlik alanı da genişletilerek süreklitiği sağlanıyor. Avrupa'da silahlar azaltılıyor, ancak dünyanın dört bir yanına silah ihraç etmeye hiç bir kısıtlama getirilmiyor, Avrupa'nın zengin devletleri kendi güvenliklerini sağlamış oluyorlar. Ancak yoksul dünyada neden oldukları yoksulluk ve baskıları giderme anlamında hiç bir karara varılmış değildir. Paris Konferansı'nda böylesi bir girişim de yoktur.

AGİK Paris Toplantısı, bir sürecin dönüm noktasıdır. Çelişkinin sivri yönü sömürge halklara yönelmiştir. Paris'te sömürgeci zenginler, yoksul halklara, devrimci halklara karşı birleşmiştir. Haliyle ezilen halkların Paris Konferansı kararlarından bir kazancı söz konusu olamaz.

AGİK, Körfez krizi, TC ve Kürdistan

AGİK toplantılarına imza yetkisi olanlar katılmaktadırlar. Bunlar başkanlık sistemiyle yönetilen ülkelerin devlet başkanları, temsili sistemle yönetilen ülkelerde ise başbakanlardır. Konferans'a Türkiye'yi temsilen imza yetkisi olmadığı halde Turgut Özal katıldı. Başbakan Yıldırım Akbulut ise bir süs köpeği gibi ortalıkta dolandı.

Özal'ın Konferans'ta iki hedefi vardı: Emperyalistlere çıkarlarına nasıl bağlı olduğunu göstermek ve Kürdistan sorununun gündeme gelmesini önlemek. Konferans'taki konuşmasında Özal, ABD'nin görüşlerini tekrarladı, bunu diğer ülke temsilcileri de biliyor olmalılar ki, Özal konuşurken pek dinleyen olmadı.

Pentagon uşağı Özal, bu konuşmasında *"Körfez krizinin aşılabilmesi için saldırısının ödüllendirilmeyeceği hususunda sarih ve güçlü bir mesaj verme zaruriyeti karşısındayız. Saddam Hüseyin kesinlikle gitmelidir. Bunun için gereken her şey yapılmalıdır"* tarzındaki savaş çığırtkanlığını tekrarladı.

Halbuki, ABD'nin müttefiği emperyalist güçler bile bu denli "cesur" olamıyorlardı. Örneğin Alman Başbakanı Helmut Kohl, *"Bunalıma müzakereler yoluyla çözüm için çaba harcamayan kimse bilmiyorum"*, Mitterand, *"BM Güvenlik Konseyi'nin Irak yönetimine karşı silah kullanmasına izin veren bir karar tasarısını kabul etmesi konusunda tartışmaya hazırız. Ancak böyle bir karar otomatik olarak yürürlüğe girecek diye bir şey yok"*, Gorbaçov da *"Irak'ın tutumunu doğrudan diyalog yoluyla etkilemeliyiz"* diyeceklerdi.

Özal'ın bu uşaklık gösterilerinin hedefi belli. Nitekim Bush, *"Türkiye Körfez bunalımında başından beri ABD'yi en güçlü şekilde destekleyen ülkelerden birisidir. Bu tutumunu takdirle karşılıyoruz ve teşekkür ediyoruz"* diyerek uşağının sırtını sıvazladı.

Konferans'ta TC, özellikle Kıbrıs konusunda eleştirilere hedef oldu. BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar, *"Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü ve egemenlik haklarına saygı gösterecek bir konfederatif çözümle 27 yıllık Kıbrıs sorunu halledilmelidir. Buradaki tansiyon Avrupa'nın bu*

Devamı 18. sayfada

ABD savaş fitilini ateşledi:

BM Güvenlik Konseyi ABD'nin Körfeze askeri müdahale planını onayladı

ABD'nin çağrısıyla toplanan BM Güvenlik Konseyi, 29 Kasım günkü oturumunda ABD'nin sunduğu karar tasarısını kabul etti. 660 sayılı karara Güvenlik Konseyi'nin daimi üyelerinden ABD, SSCB, Fransa ve İngiltere evet oyu verirken, Çin çekimser kaldı. Daimi üyelerden hiç biri taslağı veto etmediğinden, öneri karar haline geldi. Konseyin geçici üyelerinden Kanada, Romanya, Zaire, Etiyopya, Finlandiya ve Fildişi Sahili de karar taslağına onay verirken, kararın Irak'ın Kuveyt'ten çekilmesi durumunda bile ABD'nin askeri müdahalesine açık kapı bıraktığını ileri süren Küba ve Yemen red oyu verdiler.

Alınan karara göre Irak, 15 Ocak 1991 tarihine kadar Kuveyt'ten çekilmezse askeri müdahale dahil her yol denenerek bu sağlanacak. Karar, BM üyesi devletleri de kararı destekleme yönünde belli bir yükümlülük altına sokuyor.

Bush'un karar öncesi atağı

AGİK zirvesi dolayısıyla Paris'te Fransa ve SSCB Devlet Başkanları ile bir araya gelen Bush, Mitterand ve Gorbaçov'u karar tasarısını desteklemeleri için ikna etti. İngiltere, verilen süreyi bile fazla gördü.

Bush, zirveden sonra Suudi Arabistan'a gitti. Riyad'ta Kral Fahd ve Kuveyt Emiri El Sabah ile görüştü. Fahd, son dönemde savaşa ve ABD askerlerinin bu tarz kalışına karşı isteksizlik gösteriyordu. Çünkü, peygamberin ülkesinde ve en muhafazakar islam ülkesinde ABD askerleri için kilise açılıyordu.

Bush'un Mısır gezisi de Mübarek'i ikna etmeye yönelik. Mısır, Suudi'ye asker göndermişse de, bu birliklerin Irak topraklarına karşı kullanılmasına karşı çıkıyor. Oysa olası bir savaşta savaşa sınır çizmek olanaksızdı.

Bush'un yaptığı diğer bir sürpriz de İsviçre'nin Cenevre kentinde Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'la görüşmesi oldu. Görüşmenin içeriği açıklanmadı. Bush'un müdahale için Esat'ı da iknaya çalıştığı muhakkak. Zira Suriye de Suudi'deki birliklerinin sadece Kuveyt'in kurtarılmasıyla ilgili operasyonlarda kullanılacağını daha önce açıklamıştı. Suriye'nin bir diğer endişesi, savaşın yayılmasıyla gündeme gelebilecek statüko değişiklikleri. Suriye için pek çok problem var: bir yandan güçlenmesi durumunda Hafız Esat yönetimini devirmek için kolları sıvayacak Saddam Hüseyin'in başında olduğu Irak Baas rejimi, bir yanda Türkiye ve diğer yanda da İsrail, ayrıca her an Saddam'la birlikte hareket edebilecek suni kitle ve Lübnan'daki sorunlar. Suriye, statükonun TC ve İsrail lehine değişmesinden korkuyor, bir de Arap alemini koruma istemi var. ABD'nin bunalım sonrası döneme Suriye'yi hazırladığı yorumları da eksik değil. Ancak bunalımın mevcut aşamasında Suriye'nin tutumu, ABD'nin planlarının yürüyüp yürümemesinde oldukça etkili bir öğe. Zira Arap halk yığınları ABD'ye karşı, Irak yanlısı tutumlarını açık sergiliyorlar. Cezayir, Mısır vd. Arap ülkelerinde cepheye Irak ordusunun saflarında savaşmak için başvuranların sayısı çok fazla.

Savaşa doğru geriye sayım

Güvenlik Konseyi'nin kararı hemen savaş anlamına gelmezse de, Irak'a yönelik kıskacın iyice sıkıştırıldığını gösteriyor. ABD'nin bunalımdan pek çok hedefine varmış olarak çıkmak istediği ortaya çıkıyor. Gerçekten ABD'nin amacı sadece Kuveyt emirliğini kurtarmak değil. ABD, Irak yönetimini kendi bölge çıkarlarını tehdit edecek düzeyden çıkarmak istiyor. Bu da Irak'ın nükleer de dahil muazzam silah gücünün azaltılmasından geçiyor. Güvenlik Konseyi kararı sonrası Bush'un Dışişleri bakanları düzeyinde görüşmelere başlaması için Saddam Hüseyin'e çağrı yapması hem bir manevra hem de uzlaşma çağrısı sayılabilir. Karar yarı savaş anlamına geliyorsa da ABD'nin çok güçlü konumda olduğunu da göstermiyor. Çünkü askeri müdahale ABD'nin niyetlerini aşan bir statüko karışıklığını doğurur. Ortadoğu halklarının savaş ve emperyalist işgale karşı duyguları doruk noktasında, savaş ABD'nin de hesaplayamayacağı ve kontrol edemeyeceği karışıklık yaratabilir. Ayrıca böylesi bir statüko değişikliğinde çıkarları birbiriyle çelişen Türkiye, Suriye ve İran'ın tutumlarının ne olacağı sorunu var. Diğer emperyalist güçlerden bazıları ABD'yi müdahalede destekliyor gözükmelerine rağmen, ABD'nin teşhir olup yerine bölgede etkinlik sağlamak için sıraya girdikleri de bir sır değil. Mevcut durum ve Güvenlik Konseyi'nin beklenen ABD yanlısı kararı bütün bu bilinmezlikleri gündemleştirerek, bölgede savaş fitilinin ateşlenmesini doğurdu.

Türk devletinin Kürdistan telaşı

Güvenlik Konseyi'nin kararından sonra ilk değerlendirmeyi yapan Türk devleti. Milli Güvenlik Konseyi 30 Kasım günü toplanarak durumu değerlendirdi. Son bir aydır ABD ve Almanya'dan tonlarca silah Türkiye'ye aktarıldı. Türkiye'den de Kürdistan'a. Milli Güvenlik Konseyi'nin toplantısında savaşta kuzey cephesi, askeri havaalanlarının Irak'a saldırıda ABD savaş uçaklarının kullanımına sunulması, Kürdistan'a yayılacak savaş vb. sorunları görüştü.

Savaş bulutlarının yoğunlaşmasıyla Türk burjuva basınında Genelkurmaylık güdümlü Musul-Kerkük senaryoları tekrar işlenmeye başlandı. Bu yazı ve yorumlarda işlenen tema, bu bölgenin Türklerin olduğu ve İngilizlerin bir komplo sonucu, bir savaş yenilgisiyle Türklerden kaptıkları şeklinde. Bu düşünceye göre fırsatı kollayıp bu bölgeyi geri almak Türklerin hakkı.

Sorunun bu boyutu ABD'de de, Kongre'de de tartışılıyor. Hürriyet ve Milliyet (30 Kasım) gazetelerinin aktardığına göre Kongre'de Senato Silahlı Kuvvetler Komitesi'nde Musul-Kerkük sorunu ve Türk devletinin bu bölgeye ilgisi tekrar tartışma konusu oldu. ABD yetkili kurumlarında ABD işgalinin Suriye ve Mısır'ın görüşleri doğrultusunda Araplararası bir çözüm çerçevesi içinde kalması ile statükoyu tümüyle parçalayacak Türk devleti ve İsrail'e öncülük tanıyan bir bölge statükosunu yaratacak şekilde geliştirilmesi alternatifleri de tartışılıyor.

Türk devleti, bu alternatifler içinde yayılmacı amacı güdüyor ve şimdiden kendini en tehlikeli maceralara hazırlıyor. TC, savaş ganimeti peşinde.

Öykü - IV

Sigara dumanı

Ahmet Yavuz

Bunun üzerine Ali:

- Şaka yapmanın sırası değil. Zorla bize içirttiklerini biliyorsun, dedi.

- Sen zorla içiyorsun, ben gönüllü içiyorum!

- Bu sigaraya karşı olan zaafın birgün başına ciddi bir iş açacak. Beni dinlersen gel bırak.

- Değil sigarayı bırakmayı, sigarayı kimin icat ettiğini bilseydim, onun için bir anıt dikerdim, dedi Şemsi.

Şemsi çok kararlı gibi görünüyordu ama, içinde bırakıp-bırakmama konusunda bir çatışma da yok değildi. Kendi kendisiyle cılız da olsa bir hesaplaşması oluyordu.

Konuşmanın boş olduğunu anlayan Ali, susmayı tercih etti. Daha doğrusu, Şemsi'nin sigarayı savunma temelinde yaptığı konuşma Ali'yi susturmuştu. Akabinde oradan ayrıldı.

Sigarasını içip bitiren Şemsi, gelecek için yerdeki izmaritlerin içinde sağlam olanları toplamaya başladı.

"O izmarit iyidir, bu fena sayılmaz, bu idare eder" derken, sırayla tüm izmaritleri topladı. Bilmeyen izmaritlerin ortadan yok oluşunu, koğuşun süpürülmüşlüğüne bağlardı. Oysa, koğuş süpürülmemişti.

Şemsi tüm izmaritleri zulaladıktan sonra, biraz rahatlamış olacak ki, gidip yatağına uzandı...

Günlerce izmaritlerle idare etti Şemsi. Ama bu kez kibrit stokunu eritmişti. Koğuşta, hiç bir tutsakta da kalmamıştı. Şemsi, yine de ateş bulma çabasında hep ısrar etti. Birgün sağdan-soldan ateş aramaya başlayan Şemsi, boşa çabaladığını anlayınca, canı daha da sıkılmaya başladı. Sıkıntısı davranışlarına yansımıştı. Tüm kibritleri, gardiyan merdiven altına koymuştu. Orada, kibritlere ulaşmak Şemsi için kaf dağını aşmak gibiydi. Tüm dikkatleri de, koridorun altındaki kibritlerin üzerindeydi. Şemsi'nin sıkıntılı durumunu fark eden Ali, kendine çok yakın bulduğu arkadaşının imdadına koşmayı bir görev saydı. Şemsi, sigaraya karşı aşırı derecedeki zaafı yüzünden ve bu yönlü pratiğinden dolayı, koğuştaki diğer tutsakların nezdinde saygınlığını yitirmişti. Bundan dolayı da, hiç bir tutsak onunla ilgilenmezdi. Ali de olmasaydı, Şemsi tüm iç çatışmalarıyla baş başa kalır, yalnız ve içini dökecek hiç bir kimse olamayacağından, kendi kendini yiyip tüketen hale düşerdi.

Ali:

- Ne oluyor, canın niye sıkılıyor, yoksa bana mı öyle geldi Şemsi?

- He Ali! Sigara içmek için ateş yokta!

- O zaman ne olacak?

- Ben de şaşırıp kaldım. Tüm kibritleri de gardiyan dışarıya götürüp merdivenin altına koymuş. Onlara olaşmanın yolunu bir türlü yakalayamıyorum.

- Kibritlerin, merdivenin altında olduğundan emin misin?

- Evet, çok iyi biliyorum. Geçenlerde çıkıp orayı yıkadığımızda, hepsi de boş bir bisküvi kutusunun içindeydi.

Bunun üzerine biraz düşünen Ali, "benden Şemsi'ye olsun bir yardım" sonucuna vararak:

- Tamam! Yarın koridoru yıkamaya çıkarsak getirmeye çalışırım, dedi.

- Olur mu? Sen alacağına ben alırım. Benim yüzümden başına bir şeyin gelmesini istemem.

- Bir şey olmaz. Bu işi ben senden daha iyi beceririm. Çocukken, mahalledeki arkadaşlar içinde, hiç yakalanmadan bakkallardan eşya çalmada en meşhuruydum. Nasıl olsa çocukluktan kalma bir meslek. O mesleği konuşturmanın zamanı geldi, diyerek gülümsedi Ali.

- Peki yakalansan ne dersin?

- Kendimi yakıp işkenceleri protesto etmek için derim.

Bunun üzerine Şemsi sustu. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. "İşkenceleri protesto etmek" sözü, Şemsi'yi derin düşüncelere sürükledi.

Sabah koridoru yıkamak için Ali, kapıya yakın yerde durdu. Gardiyan, koridoru yıkamak için tutsakların dışarıya çıkmasını isteyince Ali, ilk dışarıya fırlayanlardandı. Merdiven altına yakın yerleri yıkamayı özellikle seçen Ali, gardiyanı yakından takibe almıştı.

Ali fırsatı aniden yakalayarak, bir gölge gibi kaydı merdivenin altına. Bir kibrit kutusunu alıp çorabının içine koyması ve merdivenin altından dışarıya fırlaması aynı anda oldu. Gerçekleştirilen eylemi, gardiyanın ruhu dahi duymamıştı. Sanki gardiyanın gözleri bağlanmıştı.

Koğuşa girdiklerinde, Ali'nin gözlerinin aradığı ilk kişi Şemsi'ydi...

Ali Şemsi'yi köşeye çekerek, getirdiği hazine kadar değerli kibriti kendisine verdi. Ve tutumlu davranması, idareli kullanması gerektiği yönünde tembihlerde bulunmaktan da geri kalmadı. Ali, kibrit eylemini gerçekleştirmekle, tembihlerde bulunma hakkını tam anlamıyla kendinde bulmuştu. Emeğinin boşa gitmesini istemiyordu.

Şemsi de, Ali'nin dediklerini sessiz sessiz dinleyerek, onaylar tarzda at başı gibi kafasını sallıyor ve kibrit eline geçtiği için de adeta yeniden doğmuşçasına kendini mutlu hissetmesine rağmen; bu mutluluğun hafifliğini, basitliğini de eskiye nazaran daha fazla farkediyordu. İçinde bulunduğu ortamda, sigaranın kendisine değil, daha çok düşmanına dost olduğunu biliyordu. Ali'nin zaman zaman sohbetlerde kendisine anlattıkları ve yaşanan gerçekler, değişik koğuşlarda yaşanan protesto eylemleri ve kendisinin yüz yüze geldiği gerçekler, onu daha soylu davranmaya teşvik ediyordu. Sigaraya olan tutkusu yine de egemen yandı. Fakat bu egemenliğin altı oyuluyordu...

Kibritteki çöpleri günlerce idareli kullanan Şemsi, stoklarını da bu doğrultuda eritmiş oluyordu... Artık Şemsi'nin hazinesi tam takırdı. Ne içmek için izmaritleri kalmış ne de yakmak için ateş. Şahlanan duyguları bastırmanın yolu arayıştı...

"Eğitim" için gardiyanın "havalandırmaya hazırlanın" komutundan sonra koğuştakiler heyecanlı bir bekleyiş içine girmişlerdi. İliklere kadar işleyen soğuk ve ayazın donduruculuğu, zayıf tutsak bedenleri kıskıvrak yakalamıştı. Böyle bir soğukta, havalandırmada kendilerine yapılacak olan işkencelerin korkunçluğunu düşündükçe, diken diken oluveriyordu tüyleri tutsakların. Böyle bir düşünce, her havalandırmaya çıkışlarından hemen önce musallat oluyordu kendilerini... Bu korku öyle hakimdi ki kendilerine, birbirlerine baktıklarında söyleyecekleri, konuşacakları, yapacakları çok şey olduğunu bilmelerine rağmen tutsaklar, hiç bir şey söylemeden sessizce, kalkık omuzları arasında başları yarıya kadar kaybolmuş vaziyette bir bekleyiş içindeydiler. Hem de sonu gelmez bir bekleyiş!..

Koğuş kapısı açıldı, gardiyan emir verdi:

- Yat! Havalandırmaya sürün!

Koğuş içinde yerlere yatıp, yüz üstü sürünerek havalandırmaya çıktılar. Tüm tutsaklar havalandırmaya çıktığında, yağlı boyayla boyanmış kalası elinde tutan gardiyanın, havalandırmada da "sürün" komutunu vermesiyle, buz tutmuş beton üzerinde sürünmeye başladılar. Aşırı soğuktan dolayı ilk etapta, zayıf bir çok tutsağın elleri uyuşmaya başladı. Gardiyan kalasla sürünen tutsakları gelişi güzel dövmeye başlamıştı. Yüreğinden birer parça kopuyormuşçasına, uzun ve ince çığlıklar atıyordu her kalas darbesine maruz kalan tutsak!

Şemsi de sürünen tutsaklar arasındaydı. O da diğerleri gibi canını dişine takarak sürünüyordu. Can havliyle sürünen Şemsi'nin gözüne yerde duran bir izmarit ilişti. Kendisinden biraz uzaktaydı. Şemsi her şeyi unuttu bir anda. İlk hedefi izmaritti. Başka tutsakların alacağı (!) ihtimaline kendini kaptıran Şemsi'nin izmarite yetişmesi için sürünme yönünü biraz değiştirmesi gerekiyordu. Sağa doğru biraz kırmaya başladı. Sürünürken bir fok balığının yavrusunu andıran Şemsi, artık izmaritle buluşmak üzereydi. Elini uzattı, soğuktan el parmakları içe doğru büzülmüştü. İzmariti almakta zorluk çekiyordu. Aldı, ama parmakları arasından kayarak yere düştü... Şemsi, iki hain göz tarafından takibe alındığının farkında değildi. Gardiyan Şemsi'nin izmarite olan boğuşmasını merakla izliyordu. Şemsi izmariti alıp, kilotunun içine koymak için sağ kolunu göğsünün altına almaya çalıştı. Orada da gardiyanın dikkatini çekmeden kilotuna ulaşacaktı.

Tam bu esnada ensesinde gardiyanın potinini hisetti. Şemsi, gardiyan tarafından yakalandığını anlayınca, bir buz parçasına döndü adeta! Gardiyan, kalasın ucuyla göğsü altındaki Şemsi'nin koluna dokunarak, "çıkar kolunu" dedi. Göğüs altından kolunu kurtarır kurtarmaz, gardiyan ayağını Şemsi'nin ensesinden kaldırarak, yumruk olmuş eline bastı. Ve bir sağa bir sola ayağını çevirerek ezmeye çalıştı. Şemsi ölü gibiydi. Soğuğun da etkisiyle parmaklarının adeta kör bir testere ile kesildiğini hissediyordu. Soğuktan dişlerinin birbirine kenetlenmesinden dolayı bağıramıyordu. Gardiyanın "kalk" demesiyle, ayağa kalkmaya çalıştı. Ayağa kalkan Şemsi, esas duruşa geçemiyordu. El parmakları büzülmüş, ayaklarını birleştiremiyordu. Omuzları da kulak memelerine ulaşmıştı.

"Ne biçim esas duruş" diyerek bağıran gardiyan, arkasından hemen ekleyerek, "ib..e, hem vukuat yaparsın, hem de esas duruşa geçmezsin. Sürün diyorum. Sen izmarit topluyorsun. Düzgün dur" dedi. Şemsi ne kadar kendini zorladıysa da, bir türlü esas duruşa geçemiyordu. İri cüssesiyle bir dağ ayısını andıran gardiyanın önünde Şemsi, yağmur altında mahsur kalmış ve tir tir titreyen bir sığırcık kuşu yavrusu gibiydi.

Şemsi'nin istediği biçimde esas duruşa geçemeyeceğine, daha fazla beklemenin bir anlamının kalmadığına kanaat getiren gardiyan, "uzat ellerini" dedi. Şemsi ellerini uzattı. Fakat parmaklarının içe doğru büzülmüş oluşu, kalas darbelerinin vereceği acıyı katmerleştirecekti.

İlk kalas darbesiyle bedeni iyice titredi ve boğazından acı bir çığlık koparak, adeta bir kar topu gibi dışarıya doğru yuvarlandı. Ama bu çığlık, dışarıya çıkmasının önünde bir set oluşturan kenetlenmiş dişlere çarparak tekrar geri döndü ve Şemsi'nin içine gömüldü.

İkinci kalas, yüreğinin sıkışmasına neden oldu... üç-dört derken, artık uzatamıyordu ellerini Şemsi. Midesi bulanıyor, kusmak istiyor kusamıyordu. Çevresinde hızla dünya dönüyor, ayakta zar zor duruyordu..

- Uzat lan uzat! Si..ceğim belanı!

Ama elini uzatacak direnci kalmamıştı Şemsi'nin. Bu gardiyan emirlerine karşı gelmek anlamına geliyordu. Emirlerinin yerine getirilmediğine iyice sinirlenen gardiyan, elindeki kalası yere atarak, diğer tutsaklara döndü ve, "kalk, tek sıra halinde duvar önünde dizil" emrini verdi. Var olan gücüyle dönüp Şemsi'nin çenesine bir yumruk yapıştırdı. Kendini zor ayakta tutan Şemsi, hızla beton zeminle buluştu. Kontrolü dışında beton zemine çarpmasıyla bir dişinin de ağzından fırlaması bir oldu. Şemsi kendinden geçmişti. Gardiyanın tekmeleri dahi onu ayıltamadı.

Gardiyan diğer tutsaklara bağırarak, "Bu arkadaşınız kurallara uymuyor. Bunun için belasını buldu. Sigaraymış, yemekmiş bunlar sorun değil. Yüzbaşının dediğini yapın! Sizlere herşeyi sağlar. Anlaşıldı mı?" dedi.

Tüm tutsakların "emredersin komutanım" demesini beklerken, hiç bir tutsaktan çıt çıkmadı. Bunun üzerine daha da vahşileşen gardiyan:

- Hepiniz ib..siniz, vatan hainisiniz! Dayak düzeni al! komutunu vererek, yerdeki kalası aldı... Dayak yiyen tutsakların çoğu kustu. Mide bulantısı geçiren tutsakların çoğu, şiddetli sancılar içinde kıvranarak inliyordu. Sanki yürekleri demir bir pençe tarafından sıkıştırılıyormuşçasına iki büklüm oluyorlardı. Ayazın keskin soğuğu, dayakla birleşince savunmasız tutsak bedenleri daha da zorluyordu. Kalp sıkışması ve mide bulantısı da bundandı...

- Koğuşa marş marş, komutunu alan tutsaklara, yerde baygın yatan Şemsi'yi de alıp koğuşa götürmek düşüyordu. Elbiseleri buz tutup betona yapışan Şemsi'yi yerden zor kopardılar.

Koğuş tutsaklarının o günkü havalandırmaya çıkışlarında, bir takım kurallarda gardiyan tarafından hayata geçirilmemişti. Havalandırmaya her çıkışlarında ve havalandırmadan koğuşa her gidişlerinde, "Türk Andı","Gençliğe Hitabe","İstiklal Marşı", tutsaklara söyletilirdi. Bu kural bu kez çiğnenmişti. Anlaşılan ayaz, gardiyanın da feleğini şaşırtmıştı.

Donabileceğini de hesaplayan tutsaklar, Şemsi'yi hemen bir yatağa yatırdılar. Üzerini battaniyelerle örttüler. Onu ayıltmak için çeşitli yöntemlere başvurdular. Yanı başında ise Ali bulunuyordu. Nihayet Şemsi ayıldı.

- Durumun nasıl, dedi Ali.

- Çok kötü, diyerek uzandığı yerde kendini toparlamaya çalıştı.

- Koğuştaki tüm arkadaşların işkenceden geçirildiğini görmedin tabi?

- Yok baygındım! Bunun üzerine Ali biraz sinirli konuşarak:

- Söylediklerimi hep elinin tersiyle ittin. Ciddiye alıyormuş gibi yaptın ama, hem beni hem de kendini aldattın. En kötü olan da bu değil mi? Sigara için yapmadığın kalmadı. Saygınlığını yitirdin. Sağlığını da yitiriyorsun. Bir dişin de şimdi gitti.

- Söylediklerini ciddiye almadığımı düşünme. Söylediklerin, içimdeki kötülüklerle savaşan iyiliklerin ilham kaynağı olmuştu. Şimdiye kadar sana söylemedim ama, kendimi hep bu sigarayı bırakmanın mücadelesi içinde buldum. Yanında sigarayı içmeyi ısrarla savunduğum dönemlerde dahi bunun mücadelesi içindeydim.

- Ama şimdiye kadar bu yönlü hiç bir olumlu yönünü görmediğim gibi, davranışlarında da hep çevreni zor durumda bıraktın. Bu insanların düşmana nefretle yüklü olduğunu biliyorsun. Zindandaki direniş kıvılcımlarının bu öfkeyi bilinçli bir şekilde ayaklandırmanın, ayağa topyekün kaldırmanın dinamosu olduğunu ve bunun uğraşı içinde olduğunu biliyorsun.

- Evet biliyorum. Bu yönde üzerime düşeni de yapamadım.

- Doğrudur yapmadın. Bundan sonra buna dikkat et. Senin bu zaafın yüzünden, bugün havalandırmada herkese gardiyan, resmen itiraf teklif etti. Bunu sürekli yapıyorlar ama önemli olan insanın buna alet olmaması... Zaafına olan boyun eğişin ne zamana kadar sürecek? İhtiyar annenin getirdiği birkaç kuruşu da, hep bu zaafını beslemek için harcadın. Sana gelen paranın arkadaşlardan gelmediğini ne malum. Sağlığın için para getiriliyor. Yoksa dumana verip tüm emekleri boşa çıkarman için değil...

Ali'nin söyledikleri Şemsi'ye çok dokunmuştu. Ama söyledikleri gerçek olduğu için de onun, sigarayı bırakma yönünde, üzerinde çok düşündüğü fakat bir türlü karara çevirmedeki cesaretsizliğinin üzerinde olumlu etki yaptı. Ali'nin konuşmaları, Şemsi'nin cesaretsizliğini kıran bir balyoz oldu. Şemsi, sesini çıkarmadan düşünüyordu. İradesinin güçlülüğünü ispatlamak için, ağzından şu sözcükleri dökerek ilk adımı attı.

Devamı 18. sayfada

TC Konsolosluğu'nun Belçika'da komplosu

6-20 Kasım günleri arasında 26 kişilik Kürdistanlı bir yurtsever grup Brüksel kentinde, TC'nin Kürt halkına yönelik sömürgeci baskı ve saldırılarını protesto etmek ve vahşi yüzünü teşhir etmek amacıyla bir açlık grevi düzenledi.

Düzenlenen eylem, Belçika çapında büyük bir yankı uyandırarak TC'nin teşhirinde güçlü bir vesile oldu. Birçok politikacı, önemli şahsiyet ve siyasi parti Kürt halkı ile dayanışma içinde olduklarını belirten açıklamalarda bulundu, toplantılara katılarak görüş belirtti. Tüm ülke basını ve yayın kuruluşları eyleme son derece ciddi ilgi gösterdi. Radyo ve televizyonlar eylemi haber bültenlerine aldı, parlamentoda tartışmalar oldu, gözlem heyetleri oluşturma kararlarına varıldı.

İşte, tüm bunları içine sindiremeyen Türkiye devletinin Belçika'daki temsilcisi Türk Konsolosluğu çareyi komplolarda bulmaya yöneldi. Açlık grevi yapılan binaya yönelik saldırılara, komplo, kundaklama ve suikast teşebbüslerine iki kez başvurdu. Ancak yurtseverlerin nöbet tutması nedeniyle emellerine ulaşamadı.

Kürdistanlılar olarak TC'nin bu tür sinsi ve alçak girişimlerine yabancı değiliz. Ancak, başta Belçika devlet yetkilileri olmak üzere Avrupa ülkelerinin de artık bu gerçeği teslim edip, nihayet girişimlerde bulunmasının zamanı geldiğini söylüyoruz.

Belçika sorumlu makamlarına sesleniyoruz! TC Konsolosluğu, bünyesinde, misyonu dışında bir de terörist beslediğini açıklıyor ve mutlaka bunun üzerine gidilmesi gerektiğini belirtiyoruz. Bu görevlerin yerine getirilmesini talep ediyoruz; aksi durumda TC bundan cesaretlenerek Avrupa'nın göbeğinde bu tür alçakça saldırılarına devam edecektir.

TC'nin piyonu Kamer Genç'i yurtseverler teşhir etti

Almanya-Stuttgart: 24 Kasım günü Devrimci İşçi Dernekleri Federasyonu-DİDF girişimi ile "Demokrasi ve İdamlar" adıyla bir panel düzenlendi. SHP Erzincan Milletvekili Mustafa Kul, İzmir Milletvekili A. Ersin ve "Tunceli" Milletvekili Kamer Genç panele konuşmacı olarak davet edilmişlerdi.

Panel boyunca özellikle Kamer Genç'in yaptığı konuşmanın içeriği, SHP somutunda yıkıma giden kemalist devleti kurtarma yönündeki beyhude çabaydı.

En keskin "demokrasi" savunuculuğunu yapan bu baylar, Kürt halkının ulusal taleplerini hiç ağızlarına almaya yanaşmazken, özel olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun silahlı gücü ARGK'na dil uzatma cüretini gösterdiler. *"Ben bütün doğuyu gezdim. Konuştum. Birkaç kişi dışında hiç kimsenin ayrı devlet kurmak istemediğini gördüm. Ayrı devlet kurmak isteyenler, zaten hayal ile uğraşıyorlar..."* üniter devlet ve özel savaşın tam bir sözcüsü olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

İdrisi Bitlisi'nin bilinen sürüsüne iştirak etmiş olan bu bay(!) daha da ileri gitmeyi kendine "milli birliğin" vazgeçilmez görevi olarak gördü ve bu yönlü görevlerini icra etmeye devam etti. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini karalama ve efendilerine yaranma mahiyetinde, *"Kandırılmış insanlar... ellerine zorla silah verilmiş gençler"* vb. vb. terimleri ağzına alınca, salonda bulunan kitlenin sert tepkisiyle karşılaştı. Artık hitap ettikleri kitleleri, özel savaşın uzantısı yöntemlerle aldatamayacaklarını bizzat kendi gözleriyle görerek, tam bir teşhiri yaşadılar.

Bu durumdan ciddi alınan ulusal inkarcı zat, kitleye dönerek, *"Madem bize karşısınız, bizi niye buraya getirttiniz, teşhir etmek için mi?"* diyerek, alelacele yandaşlarıyla birlikte salonu terketti.

Toplantı boyunca SHP ve Kürt Raporu üzerine konuşan bu kaşarlanmış düşman ruhlu beyleri halkımız çok iyi tanımaktadır. Bundan böyle de, Kürdistan halkına dil uzatanlar cevaplarını bizzat bu halktan ve anında alacaklardır.

Fransız polisi saldırganlığa son vermelidir

Ekim ayı içinde Fransız polisi, ülke genelinde yurtseverlerin evlerine baskınlar düzenleyerek aramalar yaptı, bazı yurtseverleri tutukladı. Baskınlardan biri de, Dreux kasabasında oturan ve yıllardan bu yana bu ülkede çalışmakta olan bir yurtseverin evine yöneldi.

17 Kasım günü sabahın saat 6'sında, 20 sivil polis evi çembere alarak, ani bir baskınla yurtseveri evindeki misafirler ve iki oğluyla birlikte, 5 Kürt insanını hiçbir gerekçe göstermeksizin tutukladı. Demokrasi ve insan hakları savunucusu olduğunu iddia eden Fransa makamları, ülkelerinde emekçi olan bu insanlarımızı "terörist" ve "tehlikeli insanlar" diye fişleme çabası içine girerek, bir insanlık suçu daha işlemeye yeltendiler.

Fransa polisinin TC'nin kışkırtmalarına alet olduğunu bir kez daha iddia ediyoruz. Çünkü bu yönelim, gerekçesiz yönelimlerin ilki değildir. Pratikte de, Kürdistanlı yurtseverlerin yaptıkları gece ve yürüyüşlere ilişkin TC kaynaklı yapılan ihbarlara ciddi rağbet gösterilmekte, faşist gazetecilerin "Kürtler aktif ve militanca örgütleniyor" iddialarına önem biçilmektedir. Sormak hakkımızdır: Fransa polisi neyin peşindedir? Fransa'daki Kürt yurtseverlerin Fransız devletine yönelik ne tür "terörist" eylemi olmuştur? Kürdistan'da TC sömürgeci vahşetine karşı yükselen kurtuluş savaşını desteklemek nasıl suç olabilir? Ancak, eğer Fransa bunu suç sayacaksa, Kürdistanlılar bu suçu her zaman işlemeye devam edecektir. Aksi bir durum, Kürdistanlıları suçlu hale düşürecektir.

Bunun bilincinde olan birçok Fransız demokratik kurum, kuruluş ve şahsiyet tutuklanan yurtseverlerle dayanışma içinde oldular. Fransa'nın en büyük Sendikaları olan CGT, FKP ve MRAP, Fransız Komünist Partisi yerel temsilcisi ve ırkçılık karşıtı örgütlerin katılımıyla, tutuklamaların olduğu günün akşamı 100 civarında Kürdistanlı yurtsever biraraya gelerek Dreux Polis Müdürlüğü'nün önünde protesto yürüyüşü yaptılar. Binanın önünde biriken kalabalık, tutuklanan yurtseverlerin derhal serbest bırakılması ve tutuklama gerekçesinin açıklanması talebinde bulundu.

Başta polisler, "Polis binası önünde gösteri düzenlenemez, derhal dağılın!" tehditinde bulundular. Ancak uyarıyı dikkate almayan protestocular, taleplerinde kararlıca direndiler. Bu durum karşısında acz içine düşen polis yetkilileri, bir heyetle görüşmeyi kabul ettiler. Kürdistan, Türkiye ve bazı Fransız dernek ve örgüt temsilcilerinden oluşan bir komite oluşturuldu. Polis müdürü ile bir görüşme yapıldı. *"Tutuklama olayı Dreux polisinin inisiyatifi dışında, tamamen Paris polisinin talimatlarıyla gerçekleşmiştir. Dreux polislerinden sadece bir komiser evi göstermek için operasyona katılmıştır. Bu gösterinizi Paris Emniyet Müdürlüğüne bildireceğiz"* dedi. Birkaç saat sonra da yurtseverleri serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Sonuç olarak; bu tür yöntemlerle Fransız makamları Kürt yurtseverlerini sindiremeyeceklerini bilmelidir diyoruz. Bu yanılgılarından vazgeçmelidirler. Ülkemizde verilen son derece haklı ve meşru kurtuluş savaşının desteklenmesini hiçbir güç engelleyemez!

Paris'te zenginler yoksullara karşı...

Baştarafı 15. sayfada

günkü realitesinden sapmadır. 27 yıllık bir geçmişi olan bu sorunun henüz çözülmemiş olması akıl almaz bir şeydir" konuşmasıyla TC'yi teşhir etti.

Benzer vurgudaki konuşmaları Yunanistan Başbakanı Konstantin Mitsotakis ve Kıbrıs Devlet Başkanı Yorgo Vasiliu da yaptılar. Mitsotakis, Kıbrıs sorununu 16 yıldan beri süren son Avrupa dramı olarak değerlendirirken, Vasiliu da, Kıbrıs'ın Avrupa'da yabancı bir ordunun işgalinde olduğunu ve vatandaşlarının temel özgürlüklerinden yoksun bırakıldıklarını söyledi ve devletlerin yetkililerini Türkiye'yi Helsinki ilkelerine uymaya davet etmelerini istedi.

Özal, ikili görüşmelerinin temel konusunun Kürdistan olduğunu, gazetecilerle yaptığı konuşmalarda dolaylı bir şekilde açıkladı. Özal, bu konuda *"Konuşuyoruz, bir şeyler yapmak lazım, ama bunun zamanlaması önemli. Zamanını iyi ayarlayamazsak tepkiler gelebilir"* dedi. Bu sözler, "Fi" tarihinde verilecek dil özerkliği anlamında da yorumlanabilir. Özal, Avrupalı müttefiklerinin sorunu fazla kurcalamadıklarını da söyledi. Demek ki konu konuşulmuş, belli bir mutabakata varılmıştır.

Anlaşılan AGİK'in azınlıklarla ilgili kültürel kimliklerini koruma ve serbest dolaşım hakkı Kürtler için geçerli değil. Bush'un Konferans'ta yaptığı ve azınlıkları kastederek, *"Serbestçe dolaşım ve kültürel hakları tanınmalıdır. Ancak daha ileri gidildiğinde bizi tek vücut olarak karşılamak bulurlar"* tarzındaki tehditle Kürt halkından başkasını kastetmediği bellidir.

Konferans'ta Kürdistan'ın büyük bir kesimi silasızlanma alanının dışında tutuldu. Muradiye, Karayazı, Tekman, Kemaliye, Mersin hattının doğu ve güneydoğusunda kalan Antep, Urfa, Diyarbakır, Mardin, Siirt, Hakkari, Van, Bitlis, Muş, Bingöl, Elazığ, yani neredeyse Kürdistan'ın tümü silahların indirim alanı dışında tutuluyor. Bunun anlamı açıktır. Türk devleti istediği kadar silah yığacak buraya. Sadece Türk devleti değil, TC, NATO ülkesi olduğundan emperyalist devletler de silah ve asker yığabilecekler. Böylece Kürdistan'ın bir anlamda ortak silah deney ve savaş alanı olarak seçildiği kesinlik kazanıyor. TC'ye tanınan bu ayrıcalık, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini bastırması ve gerektiğinde doğrudan emperyalist orduların müdahalesine açık kapı bırakmak içindir.

TC'nin imzalanan AKKA Antlaşmasına göre silah indirim oranı da şöyle; tank 2795, top 3523, savaş uçağı 750 (mevcut 589), saldırı helikopteri 43 (mevcut 3), zırhlı araç 3150. Bu limitlere göre TC, silah indirimine gitmiyor, tam aksine silahlarını arttırıyor. Örneğin 3 adet saldırı helikopteri mevcut iken bu sayı 43'e çıkarılıyor ve bu helikopterler de tümüyle gerilla savaşında kullanılıyor.

Böylece AGİK çerçevesinde TC'ye verilen rol daha da kesinlik kazanıyor, bu da emperyalist çıkarların bölgedeki piyonluğu ve eski silahların depoculuğunu yapma rolüdür.

Paris'te yeni bir dönemin, barış ve demokrasi döneminin başladığı ileri sürülüyor. Bu yeni dönemde TC silahlandırılıyor, Kürt halkının hakları yadsınıyor ve TC'nin sömürgeci statükosuna destek veriliyor. Bu açıdan karar tüm Kürdistanlılar ve Türkiyeli devrimci ve yurtsever güçler açısından önem taşıyor. Halklarımızın aleyhine TC güçlendiriliyor. Bu sonuç, Konferansa damgasını vuran güçlerin politikasından kaynaklanıyor. Konferans, emperyalist güçlerin inisiyatifinde. Bunların halklarımızın lehine olumlu karar almaları zaten beklenemezdi.

Ancak yeni olan şudur: Emperyalist yönetimler, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı politika ve uygulamalarını bu dönemde daha çok dayatacaklar, halkımızın irade ve isteği dışında kendi aralarında aldıkları kararların hayata geçirilebilmesi için her türlü yol ve yönteme başvurmaktan kaçınmayacaklardır. Bunun işaretleri şimdiden görülmeye başlamıştır.

Burada önemli bir görev daha ortaya çıkıyor, ya da belli bir görevi çok daha duyarlı yürütmenin gerekliliği. TC'ye karşı güçlü halk direnişini geliştirmek ve TC'nin AGİK kararlarıyla her gün yüzlerce kez çelişen ihlallerini emperyalist destekçilerinin yüzüne vurmak görevi.

Sigara dumanı

Baştarafı 16. sayfada

- Sigarayı bırakıyorum.

Ali işittiklerine inanmak istemedi. Bunu söyleyen Şemsi miydi?

- Kusura bakma ama dediğini pek samimi bulmadım Şemsi!

- Kararım kesindir, bundan sonra ağzıma sigara girmeyecek. Bunu tüm koğuşa açıklayacağım.

Bu Ali'yi çok sevindirmişti ama, Şemsi'ye bu konuda güvenmediği için biraz tereddütlüydü. O, bunu ani ve duygusal bir karar olarak algılıyordu. Şemsi'nin bu yönlü iç çatışmışlığının tarihi hakkında bilgi sahibi değildi.

- Bak Şemsi, içmeyeceğine güvenin tam ise, bu kararını koğuşa açıkla. Yoksa senin açından daha ayıp olur.

- İrademin güçlülüğünü ispatlayacağım. Üzerimdeki tüm kuşku bulutlarını dağıtacağım. Zorlanacağımı, hem de çok zorlanacağımı bili... sözünü bitirmeden boğazında bir düğüm oluştu, Şemsi'nin. Sessiz sessiz ağlamaya başladı...

- Sakin ol Şemsi, kolay değil. Bir anlamda sana, en değerli şeyine ihanet ediyormuş gibi gelebilir sigarayı bırakmak. Ama zamanla, bu değerli bildiğin şeyin, düşman tarafından, senin varlık nedenin olan yüce değerlere olan bağlılığını zayıflatan bir araca nasıl dönüştürüldüğünü göreceksin. Gerçi biliyorsun bunları!

Şemsi, gömleğinin ucuyla gözlerini siliyor ve hiç bir şey demiyordu.

- Ali:

- Eğer verdiğin kararı hayata geçireceğine inanıyorsan, uygun bir zamanda koğuşa açıkla. Ben gidiyorum. Sen de biraz dinlen, diyerek oradan ayrıldı Ali.

Şemsi artık kararını vermişti...

Akşam sayımından sonra, koğuştakilere alçak sesle seslenerek, kendini dinlemelerini rica etti Şemsi. Tüm tutsaklar başını çevirip ona bakıyordu. Şemsi, sigarayı bıraktığını ve şimdiye kadar kendi yüzünden koğuşun, bazen zor durumda kaldığını, bundan sonra olmayacağını söylediğinde, tutsakların çoğu birbirlerine bakarak inanmadıklarını ima eden ağız-göz hareketleri yapmaktan geri kalmadılar.

Şemsi kararını uyguladı. Tüm acılara katlanarak başardı. Tutsaklar, beklemedikleri bu tavrı, sonuna kadar sürdürmesinden dolayı Şemsi'ye hayran kalmışlardı.. Zaman zaman koğuşa sigara girdiyse de, Şemsi hiç ilgilenmedi, ilgi duymadı...

Eylül 1983'te faşist uygulamaların, başlatılan ölüm orucuna eşlik eden kitlesel direnişle yerle bir edilmesinde, Şemsi'nin kaldığı koğuşta yer almıştı. Üzerine düşen rolü, Şemsi de direnişte oynamıştı... Sosyal haklarını da alan tutsaklar, artık serbestçe ve istedikleri kadar sigara da içebiliyorlardı. Ama Şemsi, kararından dönmedi. Kendisine sohbetlerde ikram edilen sigaraları geri çevirdi...

"Sigara bırakılmaz","zordur", "sigaranın bırakıldığına inanmıyorum" diyen tutsaklara, Şemsi'yi tanıyanlar onu hep örnek göstererek, iradenin güçlülüğüne işaret ettiler...

Ahmet Yavuz
Aydın Cezaevi / Temmuz 1990

Bilî hemû tevdîrên dijmin ên ji ber tirsa sersaliya damezirandina PKK
LIVBAZIYÊN ARGK Û XEBATÊN ERNK DOMAN

Berwarî

Li gundê Osyanê gêrîllayên ARGK trafoya elektrîkê bombe kirin. Di encama peqîna bombeyê de du cerdevan hatin kuştin

Roja 24'ê meha Mijdarê gêrîllayên ARGK trafoya elektrîkê ya gundê Osyanê şewitandin û stûnan ji bin ve anîn xwarê. Bombe ji danîn hawîrdorê. Dema ku leşker û cerdevan xwestin disa avabikin, bombe li ser wan teqiyan. Du kes mirin, bi kêmanî ji neh kes birîndar ketin.

Şirnex

Gêrîllayên ARGK bi rokêtan êrîşî baregeha parêzkarên gundan kirin

Şeva 19'ê Mijdarê, li dora saet 19.00'an, şervanên ARGK bi rokêtan êrişeke dijwar û xurt birin ser malên nokerên bi navên Nazim û Nazmî Tatar. Ev nokerên bi dijmin ve girêdayî, malên xwe kiribûn weke baregeh û navendeka cerdevanan. Di encama vê êrişê de, gelek ziyanên mezin ên diravî û giyanî (maddî û Manevî) gihan van nokeran.

Piştî vê êrişa şoreşgerî dijmin, dora bajêr mina çembereke zivirand. Deriyên çûyin û hatina bajêr girt û nêzîkî 20 kesê welatparêz bi hiceta êrişa ARGK girt.

Gêrîlla riya di navbera Şirnex û Cizîra Botanê birrîn

Di şeva 12'ê meha Mijdarê de, şervanên ARGK riya di navbera Şirnex û Cizîra Botanê de xistin bin destên xwe. Navgîn û erebeyên ku dihatin û diçûn, sekinandin û wê şevê civîneke ji bi ajotkarên (şofêrên) erebeyan re çêkirin.

Nisêbîn

Parêzkarên gundan, çekên hilgirtibûn ji destan diavêjin

Roja 8'ê Mijdarê li Nisêbînê gundê Tinatê, pênc parêzkarên gundan çekên dijmin ji dest avêtin û dev ji parêzkariyê berdan. Di derheqê vê yekê de rojnamevanan hevpeyvîn bi wan re çêkirin û wêneyên (fotoxrafên) wan di rojnameyan de weşandin.

Di hefteya pêşemin a meha Mijdarê de li navçeya Xizêrê gundê Dizan ji, ji 14 parêzkaran heft kesan çekên dijmin avêtin. Li gundê Firyarê ji parêzkareki gundan çek avêt.

Qilaban

Ji cerdevanên ku rastî bombeya gêrîlla hatine, yek mir

Di roja 18'ê Mijdarê de, li nêzîkî tabûra leşkerî ya li gundê Sêgirkan, gêrîllayên ARGK bombe danîbûn. Cerdevaneki Mala Bayrê lê rast hat. Bombe bi wî teqiya û cerdevan di cih de mir. Cerdevaneki din ji, bi xedarî birîndar ket.

Pazarcik

Roja 28'ê Mijdarê li navçeya Pazarcikê gundê Bolûkçam, li deşta Kabarê, şerekî mezin di navbera gêrîllayên ARGK û hêzên dijmin de derket. Şervanên leheng û qehreman, bi gernasî û heya dilopa xwîna xwe ya dawiyê, li ber xwe dan û xwesiparî nepejirandin. Di encama vî şerê giran û dijwar de du gêrîllayên ARGK şehîd ketin û bi şehîdbûna xwe navê PKK bilindtir kirin.

Piştî şerî, li ser riya vegera xwe, leşkerên dijmin rastî du kesan hatin. Hema bê pirsiyar wan dan ber berikên tifingan. Guman heye ku herdu kes, bav û kurr, diçûn komkirina daran. Kesên bûyerê dîtine, dibêjin, ku birînên berikan di seriyên wan herduyan de hebûn.

Dijminê dagirker da xuya kirin û belav kirin, ku çar gêrîlla hatine kuştin. Her weha gundiyan ji tehdît kirine, da bibêjin, herduyên gundî ji, ji gêrîllayan bûn. Bavê ku hatiye kuştin, navê wî Mustafa Koçoren bû.

Daxweyaniya leşkerî ya serleşkeriya ARGK êrdima sêwemîn, heremên di navbera avên Tîr û Feradê

1- Roja 7'ê Mijdarê şervanên serleşkeriya êrdima sêwemîn, di navenda bajarê Êlihê de, êrîş birin ser mala xayinê ji mêj xizmeta dijmin dikir ê bi navê Hemo. Xaniyê wî dan ber berikên xwe û hilweşandin. Bêbext bi xwe ne li malê bû.

2- Roja 12'ê Mijdarê şervanên serleşkeriya êrdima sêwemîn, di navenda bajarê Bismilê de dafek li pêşiya hêzên dijmin vedan. Tomofîleke polisan dan ber agirî, polîsek mir û sisê jî birîndar ketin.

3- Roja 13'ê Mijdarê li nêzîkî gundê Qebalan bajarê Mêrdînê têkoşerên ARGK êrîşekê birin ser şantiyeke Saziyên Karên Avê yên Dewletê (DSÎ). Şervanên **Yekîtiya Serok APO** ên girêdayê serleşkeriya êrdima sêwemîn vê êrîşê pêkanîn. Tomofîlek, kamyonek, komprasorek û mekîneyeke kolîna axê hatin rûxandin. Hemû navgînên din jî hatin şewitandin. Qedera saetekê axiftinên bangeşiyê (propagandeyî) ji bo 75 karkerên di şantiyê de dişixulîn, hatin kirin. Paşê gêrîlla bi bangîna dirûşmeyan xwe dan aliyekê. Du karker tevlî rêzên ARGK bûn.

4- Roja 14'ê Mijdarê şervanên êrdima sêwemîn, êrîşekê birin ser gundê Binebînê. Bang li parêzkarên gund kirin, da xwe bidin dest. Pênc parêzkar dîlî hatin girtin. Gava gêrîlla dixwazin çekan bidin hev, cerdevan hinde zehmetiyan derdixînin pêşiya wan. Hingê jî şerek derdikeve. Yek ji wan keyê gund, pênc cerdevan hatin kuştin. Çar parêzkar jî birîndar ketin. Gêrîlla, bê hundabûn, vegeriyan baregehên xwe. Şeş heb çekên G-3 ên parêzkaran tevlî xwe birin.

Amed

Karker greveke xwebirçîhiştinê çêkirin

30 hezar karkerên demsalî ku di karên gundan de dixebitin û girêdayê Sendikata Karên Riyan (Yol-İş) in, ji aliyê weziriyeta maliyê bê kar hatin hiştin û dawî bi xebitîna wan hat anîn. Ji van karkeran 67 kes, di navbera rojên 15 û 17'ê Mijdarê de ji bo sê rojan greveke xwebirçihiştinê çêkirin û biryar û bikaraninên weziriyeta dagirkeran protesto kirin.

Karker, li ser greva xwe ya xwebirçihiştinê, daxweyaniyekê ji bo şaxên çapemenî û weşanan çêkirin. Di daxweyaniya xwe de weha gotin, "Em karkerên, ku di karên gundan de dixebitin, ji ber karê xwe yê demsalî em nikarin buhayê keda xwe ji bistînin. Bi çaveki, weke ku em nemirovbin li me dihê nêrîn. Bi ser de ji, di dawiya demsalê de me ji kar ji derêxistin û me rûberê belengaziyê dikin. Polîtîkvanên êrdimî, ji bo berjewendiyên xwe, merivên xwe dixin kar û ji kar berdidin me. Weha kirin, ku berî kar dawî bibe bi du mehan, me ji kar derêxistin. Bi çêkirina vê grevê em dixwazin dengê xwe bidin bihistandin."

Pazarcik

Komên xweser mirovên sivîl dikujin û paşê kirinên xwe diavêjin ser ARGK

Roja 16'ê Mijdarê radyo û televîzyonên Tirkî daxweyaniyeka waliyê dagirkeriyê belavkirin û gotin, "Sê terorîst êrişek birine ser nexweşxaneya gundê Akdemir navçeya Pazarcikê. Zahre Onaylî û mêrê wê İsmaîl Onaylî dan ber berikên çekên otomatîk. İsmaîl Onaylî di cih de mir, jina wî jî birîndar ket." Roja dûv re jî rojnameyên Tirkan vê nûçeyê bi firehî belav kirin.

Em li dûv vê nûçeyê çûn. Me derêxist, ku çi têkiliyeke ARGK bi vê bûyerê re tune ye.

İsmaîl Onatlî ku hatiye kuştin û malbata wî welatparêz e, ji demeke dûr e, piştgiriya têkoşîna PKK dikir. Di sala 1990'an de hinek endamên vê malbatê hatibûn girtin jî. Gava em van tevan binin pêşiya çavên xwe, zelal dibe, ku çi sedemek tune ye, da gêrîllayên ARGK berê xwe bidin van herdu mirovan.

Lê ji bo ku komên taybetî qirkirîneke weha pêkbînin, gelek sedem li holê hene. Komên xweser digotin, ku ev malbat xwarin, derman û hwd. dida gêrîllayan. Carekê ji gêrîllayekî birîndar derman kiribûn. Guman heye, ku lewma dagirkeran berê xwe dane vê malbatê. Ji ber ku, kesên bûne nasdarê bûyerê, dibêjin, ku kesên vî tiştî kirine endamên dewletê ne. Dijmin bi vê livbaziyê xwest, hem jî welatparêzekî ji holê rake, hem jî kirina xwe bixe stûyê ARGK. Ev livbazî perçeyeke ji şerê tabetî, ku ji salan vir ve ye, ji aliyê dijmin li Kurdistanê dihê pêkanîn.

Êlih

Du cendek hatin peyda kirin, ku nayê zanîn ên kî ne

Li Êlihê (Batmanê) cendekên (cesedên) du mêrên hatine kuştin, hatin peyda kirin. Hina ne diyar e, kesên hatine kuştin kî ne. Welatparêz gotin me, ku cendekek ê keseki bê sinc e, ku xizmeta polisan ji dikir.

Disa, weke ku welatparêz me agahdar kirine, li gundeki Êlihê pêşmerge heft parêzkarên gundan hêsîr girtine, dest danîne ser çekên wan û piştî ku soz dane wê dev ji cerdevaniyê berdin, disa hatine berdan.

Aydin

Gardiyanekî îşkenceçêker, ku di şehîdkirina du kadroyên PKK de rola wî hebû, ji aliyê komeka ARGK a tolehildanê bi mirinê hate cezakirin

Gardiyanê bi navê Yolcu Yildirim, ku di girtigeha bajarê Aydinê de dixebitî, roja 9'ê Mijdarê yan ji 10'ê Mijdarê hate kuştin. Ev xulamê dewletê di meha Tebaxê 1988'an de, gava girtiyên endamên PKK greveke xwebirçîhiştinê çêdikiran, di kuştina kadroyên PKK ên bi navên **Mehmet Yalçinkaya** û **Huseyin Hûsnû Eroglu** de rola xwe leyistibû. Ev gardiyanê faşist û bi sixletên kontr-gêrîlla, bi şikenceyên xwe navdêr bû.

Dêrika Çiyayê Mazî

Du bûyerên di tariyê de mane

Roja 17'ê Mijdarê di navenda Dêrikê de du kesên bi navên Faysal û Cano hatin kuştin. Cendekên wan li ser riyekê hatin ditin. Li ser cendekan nameyek hebû, ku têde hatibû nivîsandin, "Ev herdu sixur ketibûn nava rêzên ERNK. Armanca wan ew bû, ku gêrîllayên ARGK bixin dafên leşkerên dijmin."

Weke nûçeyên me ji gêrîllayan girtine, ev livbazî ji aliyê milisên gel ên welatparêz hatiye kirin. Lê milisan di karê xwe de şaşî kirine. Ji ber ku gelek bi dijwarî çûne ser pirsê. Cano ne keseki sixur bû. Bi zanatî ji pêwendiyên xwe bi dijmin re nebû. Bêhtir ji aliyê Faysal hatibû xapandin. Lewma gêrîlla çûne cem malbata Cano û li ser rewşê bi wan re ji peyivine. Gêrîlla gotine, "Emê xwedî li Cano derkevin. Piştî em herin dûv bûyerê, emê daxweyaniyeke nuh ji paşê belav bikin."

Bûyereka duwemîn ji li bajarê Edene çêbûye. Roja 23'ê yan 24'ê Mijdarê gundiyekî bi navê Kenan Bilen li bajarê Edene hate kuştin û cendekê wî anîn Dêrikê. Welatparêz dibêjin, ku vî kesî roja 21'ê Adarê 1987'ê li gundê Haramiyê bûbû sedema kuştina rêhevalên bi navên **M. Ugur Kelekçiler, Suleyman Erdem** û **Yasin**. Ji hingê vê reviyabû Tirkiyê û xwe li wir di bin siha dijmin de vedişart. Guman heye ku ji aliyê şoreşgeran bi mirinê hatibe cezakirin.

Toleya lehengên Berxwedana Xirabê Kevir hat hilanîn. Îxanet careke din bersiva xwe girt

Di hefteya dawiyê ya meha Mijdarê de li nêzîkî gundê Xirabê Kevir navçeya Mehsertê êrdima Mêrdînê, ji aliyê gêrîllayên ARGK ên girêdayê êrdima duwemîn, hevxebatkarekî dijmin ê devbixwîn ku destê xwe di xwîna şoreşgeran de gerandibû bi mirinê hate cezakirin. Bêbextê bi navê Şêxmus Poyroz tevlî tomofîla xwe şewitî.

Roja 4'ê Çilê 1990'an rêhevalên bi navên **Mahmut GUDEN (Davut), Halil TUNÇ (Bozan), Ekrem OZBEK (Delîl)** û **Adnan YILMAZ (Avê Reş)**, ji civîna komîteya eyaleta Mêrdînê derketibûn û berê xwe dabûn êrdimên sêwemîn û çaremîn ên cihên xebata xwe. Armanca wan xurtkirina hilgavtina 1990'an bû. Lê gilîkarê me navê wî dayî, giliya wan dike. Li nêzîkê Xirabê Kevir şerekî dijwar derdikeve û di dawiyê de çar rêhevalên me yên qehreman şehîd dikevin.

Bûyera bi mirinê cezakirina sîxur Şêxmus Poyraz, careke din şanî dike, ku çi sucên li dijî gelê Kurdistanê û pêşengên vî gelî bê bersev namînin.

Amasya

Greva xwebirçîhiştinê piştî 34 rojan hîna jî dawî pê ne hatiye

Roja 29'ê Cotmehê bi têkiliya 200 girtiyan grevek destpêkiribû. Piştî ku di roja 34'an a xwebirçîhiştinê de ji daxwaz ne hatin pejirandin, grev di roja 30 Mijdarê de jî hîna dawî ne bûbû û didoma.

Pikoliyên taybetî li ser girtiyên di girtigeha Amasya de berdewam dikin. Di vê berxwedanê de 32 xwestekên girtiyan ên bingehî hene.

Ceyhan

Ji bo hevkariya greva li Amasya di girtîgeha Ceyhanê de jî xwebirçîhîştin destpêkir

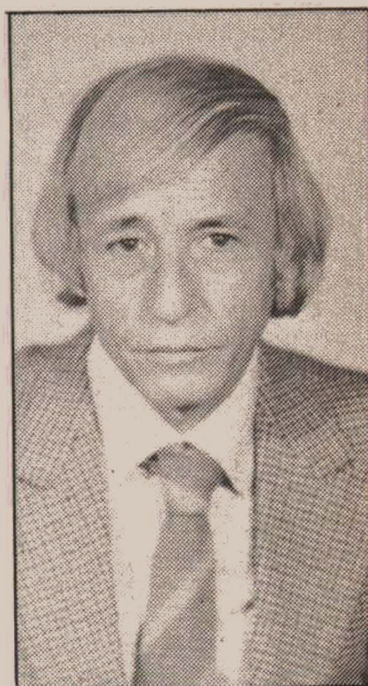
Ji roja 30'ê Mijdarê pêve bi armanca hevkariya berxwedana di girtigeha li bajarê Amasya de, girtiyên dilî endamên PKK ên di girtigeha li bajarê Ceyhanê de dest bi greveka xwebirçîhiştinê kirin.

Ji bo vê armanca xwe bi awira gelemperî bidin nasdan, dîliyên şer daxweyaniyek dan belavkirin. Dîliyên şer ên daxweyaniyê imze kirine û dane belav kirin, ev in:

H. Aydiç, H. Akbaba, N. Şeker, H. Aydin, E. Ertik, F. Işik, R. Kilavuz. M. Cibran, İ. Dilcan, M. Şah Yildirim, F. Işiksal, H. Çapartaş, T. Alpşar, M. Selim Çurukkaya, H. Gevher.

Hevpeyvîneke bi Îsmet Şerîf WANLÎ re

Di mêjûya 11'ê Mijdarê 1990'an de, rojnameya me Berxwedan, hevpeyvîneke dirêj bi Îsmet Şerîf Wanlî re, bi zimanê Erebî, çêkir. Di vê roportajê de Îsmet Şerîf Wanlî, bîranînên xwe û pirsa netewa Kurdistanê bi dorfirehî tîne ziman. Ji ber pêwîstiya naverokê, me baş dît, ku em wê wergerînin ser zimanê Kurdî, bi tevayî û bê guhartin, li ser rûpelên rojnameya xwe biweşînin û pêşkêşî xwendevanan bikin.

"Mirin û mayina gelê Kurd bi şoreşa PKK ve hatiye girêdan..."

"Bi dil, bi mejî, bi hemû derfetên xwe ve, ez bi we re me..."

Berî her tiştî, bi navê rojnameya Berxwedan em zor spas li te dikin, ku te ev delîveya ji dema xwe, da me. Em hêvîdar in, ku di vê hevpeyvînê de hinde nêrînên te û bîranînên, ku têne bîra te, em bikaribin bigihînin xwendevanan. Ji aliyeke din jî, em bikaribin pirsa tevgera rizgariya netewa Kurdistanê, ku di vê demê de xwe bi awayekî nuh raber dike, bînin ziman. Lê hema berî ku em dergeha vê hevpeyvîna dirêj vekin, em hêvîdar in, ku tu bi xwe, xwe bi xwendevanan bidî nasdan.

Ez pir hez nakim, ku ez li ser xwe biaxifim. Lê ji ber ku we ev ji min xwest, ez bêgav dimînim, hema bi kurtî ji be, rûpela jiyana xwe vekim.

Ez di 21'ê Mijdara sala 1924'an de, li bajarê Şamê taxa Kurdan, ji bav û dayîkeke Kurd bûme. Navê bavê min Mihemmed Şerîf Wanlî ye. Ji demeke ji mêj ve koça xwe ji Wanê barkiribû bajarê Şamê paytextê Sûriye. Diya min jî Xeyriye Abdullah Alereşî bû. Malbata wê ji Diyarbekrê koçê Şamê bûbû. Piştî ku min xwendina xwe ya destpêkê û lîse (bekeloriye) li Şamê bi zimanê Erebî û Frensî kutand, ez çûme Libnanê. Sal û nîvekê min li zanîngeha Beyrûdê şaxê endizyariyê xwend. Lê hema ez di wî warî de bi ser ne ketim, ji ber ku ez ji vê şaxa xwendinê re ne amade bûm. Di dawiya sala 1948'an de, ez hatime Îsvîçre (Swîsre). Berî min jî birader Nureddin Zaza xwe gihandibû Lozanê. Yek ji sedemên ku hiştin ez werime Lozanê (Lausanne) ji ew bû, ji ber ku N. Zaza li wir bû. Lê hema sedema yekemîn dîsa ji ew bû, ji ber ku Lozan, bi wê peymana xwe (Peymana Lousanne) mafên gelê Kurd dabû binê piyan. Li Îsvîçre, min dîplomeya (şehada) dadvaniyê (avûkatiyê) bi dest xwe anî. Li aliyê din, min dîplomeya doktoriya di polîtîkayê de û macesteriyê di şaxê dîrokê de, ji zanîngeha Cenevre (Genf) standin. Gelek salan jî min di zanîngeha Sorbonne de li Parîsê "bajarvaniya Kurdistanê" xwend. Ev jî bi pêşniyara Kamuran Bedirxan çêbû, ku di wê saziyê de zimanê Kurdî dida xwendin. Ji ber vê yekê dewleta Frense, cara yekemîn di zanîngeheke xwe de pejirand, ku dîroka Kurdistanê were xwendin. Ev di sala 1959'an de bûbû. Lê hema berî vê salê, me "Komeleya Xwendekarên Kurd li Ewrûpa" sazkiribû. Piştî kongreya di sala 1956'an de, ku me li Almanya Rojava pêkanîbû. Em di vê komeleyê de 19 kes bûn. Hinek kes ji xwendekarên Iraqê jî, ji Partiya Komûnîst a Iraqê, di nava me de hebûn. Digotin, "Ne hewceye hûn vê komeleyê saz bikin, ji ber ku ji berê ve rêkxistinên xwendekarên Iraqê hene. Ew ji bo Kurdan jî dixebitin. Herweha, komeleyên Îranî û belkî yên Tirkî jî hene. Ma ne bes in? Ew ji bo we dixebitin..." Tiştê pêwîst ev bû: Me bi ya wan nekir û komeleya xwendekaran damezirand. Di wan deman de, min di gelek kongreyên gelemperî yên cihanî de berpirsiyariya komeleyê kir. Di sala 1958'an de, ez ji aliyê komeleyê ve hatim hilbijartin û di kongreya Londonê de amade bûm. Pişt re, pir caran bi navê komeleyê, ez bûme endamê serdariya Yekîtiya Xwendekarên Cihanê. Di vê kongreyê de, gelek dewletên mezin hebûn. Pevçûnên bi gotinan û bi dijwarî, di navbera me û xwendekarên Iraqê de derketin. Ew li hemberê pejirandina me di Yekîtiya Xwendekarên Cihanê de radiwestin. Di wê kongreyê de, min dubendiya di navbera benda (maddeya) duwemîn û sêwemîn de, ji destûra Iraqê anî ziman. Benda sêwemîn dibêje ku, "Milletê Kurd û milletê Ereb, di Iraqê de hemwelatî ne." Lê hema benda duwemîn jî dibêje, "Iraq perçeyek ji dewletên Ereban e û milletên tê de dijîn, perçeyek in ji milletên Ereb." Min ev nepejirand û got, "Dubendiyek di navbera benda duwemîn û benda sêwemîn de heye."

Ev çawa bû? Min got, "Heke hûn mafên gelê Kurd dipejirînin, hingê bila hûn bizanibin, ku Kurd ne Ereb in. Nexwe, Iraqa Erebî tenê perçeyek e ji dewletên Ereban. Gelê Kurd ne Ereb e, welatê wî ne Iraq e. Welatê wî Kurdistan e. Kurdistan jî, di bin destê çar dewletan de perçe bûye." Bi rastî, danûstandineke (munaqeşeyeke) dijwar û tûj di navbera me û Yekîtiya Xwendekarên Iraqê de çêbû, ku endamên wê endamên Partiya Komûnîst a Iraqê bûn. Di encamê de biryarek derket, ku ez di du saetan de derkevime derveyî Iraqê, her çendî ku ez li wir mêhvan bûm û bi taybetî jî mêhvanê Melle Mustefa Barzanî bûm. Di wê navberê de, ez bi serdanekê çûm bajarê Bexdadê cem M. Barzanî. Ew li wir dima. Min gote wî, "Rewşa min eve, ez dixwazim biçim Kurdistanê." Hema bi lez Komîteya Konevanî (Mekteba Siyasî) ya Partiya Demokrat a Kurdistana Iraqê, civêneke çêkir. Ji min re gotin, "Heke tu biçî Kurdistanê, divê em te ji polîsên Iraqê biparêzin. Ev jî tê wê wateyê, ku şerekî mezin di navbera me û dewleta Iraqê de derkeve. Lê em ji vê re ne amade ne." Ji ber vê sedemê, ez vegeriyam Îsvîçre. Lê hema piştî ku şoreşê destpêkir, ez gelek caran dîsa çûme Kurdistanê. Hema bi kurtî, ez dikarim van gotinan bibêjim.

Weke ku tê zanîn, di vê demê de, tevgera rizgariya netewa Kurdistanê, bi şêweyeke serdemî bi rê ve diçe. Vê tevgerê, di destpêka 1970'an bin serokatiya Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK) de, li ser bingehên zanistî yên xurt, ji bo armancên bingehîn, ango serxwebûn û azadiya Kurdistanê kerwanê xwe bi rê ve xist. Li vir, em dixwazin bipirsin, tu vê tevgera ku bi serokatiya PKK bi taybetî li bakurê-rojavayê Kurdistanê roj bi roj bilindtir dibe û şerê ku li vir bûye şerê gel, çawa dinirxînî (teqyim dikî)?

> ***"Di bîr û baweriya min de, daxwaza otonomiyê, ji bo Kurdan çareyeke nîv e. Berjewendiyên burjuwaziya Kurdan bi yên Erebî, Farisî û Tirkî re diparêze. Bi rastî, ev armanc bi xwe, daxwazeke burjuwazî ye. Ne daxwazeke şoreşgerî ye. Nikare birîna gelê Kurd derman bike. Ne daxwaza gelê Kurd e. Di vî warî de, tecrûbeyên min ên taybetî hene. Dema ez bi serdanan diçûm başûrê Kurdistanê, pêşmergeyan ji min dipirsî, 'Gelo ala me û pasaportên me yên taybetî wê hebin?' Min bersiva wan dida û digot, 'Ez guman nakim, ji ber ku hûn otonomiyê di hundirê Komara Iraqê de dixwazin.' Digotin, 'Nexwe çima em şer dikin?' Bi rastî gel digot qey, ew ji bo serxwebûna Kurdistanê şer dikin. Rastiyan nedizanîn."***

Berî ku ez bersiva vê pirsê bidim, ez dixwazim hema bi kurtî, rûpeleke din ji jiyana xwe, ji we re bibêjim. Min di sala 1962'an de berpirsiyariya şoreşa başûr li derveyî Kurdistanê dikir. Ez bi navê Barzanî diaxifim. Min vê berpirsiyariyê heya sala 1966'an, pişt re jî ji sala 1975'an heya sala 1976'an kir. Lê bi rastî, ji destpêkê ve, ez ne bi armancên şoreşê re bûm. Min otonomî (xud-muxtarî) û demokrasiya ku digotin, nedipejirand (qebûl nedikir). Lê hema, ji ber ku ez bi navê Barzanî peyvdar (natiq) bûm, divî bû, ez ji bo şoreşê bixebitama.

Min gelek caran ji Melle Mustefa Barzanî xwest, ku armanca şoreşê ya bi otonomiyê were guhartin û xwestek, li şûna Iraqeke demokrat bibe Iraqeke federalî, ango li kêleka Komara Iraqê ya Erebî komara başûrê Kurdistanê jî hebe. Min ev pêşniyar, di pirtûka xwe ya di bin sernivîsa "Şoreşa Kurdistana Iraqê" de, di sala 1969'an de weşand. Ev bi xwe, pêşniyara min jî bû, ji bo standina doktoreya di politikayê de. Min di wê pêşniyara xwe de anî ziman ku, "Divê milletê Kurd mafê xwe yê çarenivîsî bi dest xwe ve bîne... ji ber ku, neteweyek e û dagîrkeran ew perçe kiriye. Dagîrkerên ku gelê Kurd xistine bin destên xwe, bi taybetî ne û ne mîna yên klasîkî ne û ne hêzdar in, ne! Hêzên ku Kurdistan dagîr kirine, cîranên gelê Kurd in û ji gelê Kurd ne pêşvetir in. Ew jî, ji cihana sêwemîn in." Wê demê min, li dermafê vê yekê nimûneyek ji anî û min got, "Frense, Cezayîr ji xwe re kire dagîrgeh. Lê piştî ku ji Cezayîrê xwe kişand, gelek bajarên çeleng û zanîngehên bilind li dûv xwe hişt. Lê hema dagîrkerên li ser axa Kurdistanê, çi tiştên wusa nekirine. Armanca wan ya yekemîn eve, ku tevgera Kurdî bifetisînin û çi başiyê, li Kurdistanê nehêlin." Nexwe, ji destpêkê ve, baweriya min ew bû, ku dagîrkerên li ser axa Kurdistanê yên herî ne baş û hovtir in.

Li vir ezê vegerim ser pirsa we û ezê bersiva we bidim. Berî her tiştî, ez dixwazim, li ser riya armancên şoreşeka li bakurê Kurdistanê di bin serokatiya Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK) de û serîhildana di bin baskên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistanê (ERNK) de bisekinim. Bê guman û bê şik, ev şoreş, ji sedî sed ji bo armancên rast û eşkere rabû ye. Bi rastî, serxwebûn û azadî, armancên gelê Kurd û Kurdistanê yên herî giring û pêwîsttir in. Ev şoreş, bi yek carê ji şoreşên li başûr û rojhilatê Kurdistanê, ku ji sala 1945'an ve destpêkirine, cûdatir e.

Armancên şoreşên ku di sed sala 19'an de destpêkiribûn, heya şoreşa Şêx Seîdê Pîranî jî, serxwebûna Kurdistanê û azadiya gelê Kurdistanê bûn. Lê hema ev armanc, ji sala 1945'an pêve, hatin guhartin. Paşê Yekîtiya Sovyetî kete bakurê Îranê û Îngilîzî ji ketin başûrê Îranê. Ji aliyekê dixwestin çekan û xwarinê bi hesanî bişînin Yekîtiya Sovyetî, ji aliyê din jî, dixwestin Îranê ji sîxur û nokarên (ajanên) Naziyan paqij bikin. Di wê demê de têkilî û pêwendî di navbera Azeriyan û Yekîtiya Sovyetî de ji bo damezirandina komareke demokratîkî li Azerbeycanê, çêbûn. Di dawiyê de ev komar damezirî. Gelê Kurd jî, li ser bingeha ku di Îranê de otonomî bixwaze, li rojhilatê Kurdistanê "Komara Mehabadê" damezirand. Di nêrîna min de, ew şoreşên ku rabûbûn û Komara Mehabadê ne li gora armanc û xwestekên Yekîtiya Sovyetî bûn. Çima? Ji ber ku têkiliyên Yekîtiya Sovyetî yên bazirganî (ticarî) û konevanî bi Tirkiyê, Iraqê û Îranê re hebûn. Çi caran Yekîtiya Sovyetî nedixwest, ku wan têkiliyên xwe, ji ber mafên gelê Kurd xirabike. Lê hema dixwest, ku hinde caran bi riya partiyên komûnîst ên navçeyî, mîna Partiya Komûnîst a Iraqê û partiya komûnîst a Îranê (Tudeh), alîkariya otonomiya Kurdan bike. Di bîr û baweriya min de, daxwaza otonomiyê, ji bo Kurdan çareyeke nîv e. Berjewendiyên burjuwaziya Kurdan bi yên Erebî, Farisî û Tirkî re diparêze. Bi rastî, ev armanc bi xwe, daxwazeke burjuwazî ye. Ne daxwazeke şoreşgerî ye. Nikare birîna gelê Kurd derman bike. Ne daxwaza gelê Kurd e. Di vî warî de, tecrûbeyên min ên taybetî hene. Dema ez bi serdanan diçûm başûrê Kurdistanê, pêşmergeyan ji min dipirsî, "Gelo ala me û pasaportên me yên taybetî wê hebin?" Min bersiva wan dida û digot, "Ez guman nakim, ji ber ku hûn otonomiyê di hundirê Komara Iraqê de dixwazin." Digotin, "Nexwe çima em şer dikin?" Bi rastî gel digot qey, ew ji bo serxwebûna Kurdistanê şer dikin. Rastiyan nedizanîn. Heke tu rastî bixwazî ji, dûrişmeya (şiara) şoreşê ya gelêrî, "An Kurdistan an neman!" bû. Ev tê çi wateyê (maneyê)? Tê wateya rizgarkirina Kurdistanê. Ev dûrişm, gelê Kurd li hawîrdorên Partiya Demokrat a Kurdistana Iraqê (PDK-Iraq) civandibû. Lê hema armanca şoreşê ya fermî (resmî) û bingehîn, otonomî

ji bo Kurdistanê di hundirê Komara Iraqê de bû. Min dixwest ez vê ji bi kurtî aşkere bikim.

Dîsa em vegerin ser şoreşa, ku di bin serokatiya PKK de rabûye. Dûrişmeyên (şiarên) şoreşê rast in û aşkere ne... ev aliyek e. Ji aliyê din ve jî, şoreşeke gelêrî ye. Hemû çîn û birên (tebeqeyên) gel, di nava rêzên vê şoreşê de cihên xwe girtine. Karker, cotkar, rewşenbîr, jin, zarok... her kesek roleke xwe di vê şoreşê de heye. Ango, serokatiya PKK jî gel e û jî bo gel e. Cara yekemîn e, ku di dîroka tevgera Kurdî ya serdemî de, em dibin xwedanê şoreşeke gelî. Bi naverokeka netewî ya xurt, her kesek dikare cihê xwe di vê şoreşê de bigire... û armanca vê şoreşê ya bingehîn jî, serxwebûn û azadiya Kurdistanê ye. Ji bilî vê, ma em çi dixwazin? Ev, ji bo me, her demê wekî xewnekê bû. Niha jî, xewna ku me bawer nedikir wê pêk were, pêk hatiye û bûye hêviya gelê Kurd. Ji aliyekî din ve jî, birên ku bûne hîma vê şoreşê, karker û cotkarên Kurdistanê ne. Şoreş bi xwe jî, li ser bingeha disîplînê û rêkxistineke xurt avabûye. Ez bi çavên xwe dibînim, ku endamên PKK, hemû hebûnên xwe û jiyana xwe pêşkêşî gelê Kurd kirine. Bi rastî, endam û kadroyên vê Partiyê, gelekî awirfireh, jîr, zana û jêhatî ne... û heya dawiyê jî, bi armancên gelê Kurd ve girêdayî ne; bi çarenivîsa cihanê û Rojhilata Navîn gelekî baş dizanin. Mirov li vir dikare bibêje, ku êdî gelê Kurd bi saya PKK, kadroyên xwe, bi xwe peyda dike.

"Piştî Hilpişkîna 15'ê Tebaxê 1984'an, ji dema destpêkirina şerê çekdarî û heya dema niha, li ser bingeha qehremaniya şerê gerîlla yê li ser çiyayên Kurdistanê yên bilind, gelê Kurd jî bû xwedanê cegerdarî û dilêriyeke (cesareteke) mezin. Bi rastî, şervanên ARGK bi lehengiya xwe bûne nimûneyên bê nişe. Gerîllayên şoreşger, rûmeta gelê Kurdistanê vegerandin. Wêrîn û netirsiyê, di dilê Kurdan de xurt kirin."

Di baweriya min de tiştekî din heye, ku gelekî pêwîst e. Ev çiye? Di vê şoreşê de gelê Kurd, xwe dispêre û paldide ser hêza xwe. Çawa? Weke ku tê gotin, di hemû şoreşên netewî de hêza aborî raya (damara) jiyanê bi xwe ye. Bê derfetên aborî, şoreş nikarin bigihîn serî û nikarin armancên xwe pêkbînin. Di vê şoreşê de jî; eve cara yekemîn e ku em li Kurdistanê dibînin, hêza diravî ya şoreşê ji alîkariya gelê Kurd tê. Şoreş, bi hêza karker û cotkaran, gavên xwe ber bi pêş ve diavêje... lê ne mîna wan şoreşên ku di demên bihurî de rabûne. Mixabim, ew şoreş, her demê pişta xwe didan hêzên derveyî û biyanî yên ne Kurd. Ez naxwazim di vî warî de peyva xwe dirêj bikim. Lê hema bila em bizanibin, dema ku Îranê alîkariya Kurdên başûr (Iraqê) dikir û Iraqê jî alîkariya Kurdên rojhilatê (Îranê) dikir, ev jî sedî sed, ne ji bo serkeftina gelê Kurd bûn. Ji ber vê yekê jî, şoreş têkçûn û hilweşîn... lew hêza van şoreşan a bingehîn jî dewletên biyanî û dijmin dihat. Ez bi yekcarê bawer nakim, ku ev têkçûn û binkeftin, di şoreşa bi rêberiya PKK de çêbibe. Ji ber ku hêz û hîma vê şoreşê ya pêşemîn û bingehîn, gelê Kurd bi xwe ye. Ev jî tiştekî gelekî giring û pêwîst e. Bi yek gotinê, encam (netîce) ji wê bibe serkeftineke pîroz. Tiştekî din jî heye, ku divê ez bînim ziman: PKK rastiya yekitiya gelê Kurd û Kurdistanê derêxiste holê. Niha çi cûdabûn di navbera Kurdên bakurê-rojavayê Kurdistanê (Tirkiye), Kurdên başûrê-rojavayê Kurdistanê (Suriye), Kurdên rojhilatê Kurdistanê (Îran) û Kurdên başûrê Kurdistanê (Iraq) de nema ye. Her kesek, dikare tevlî şoreşê bibe û rola xwe ya herî bilind tê de bileyize. Di vê şoreşê de, yekitiya gelê Kurd xwe şanî mirovî dike. Ji kîjan alî dibe bila bibe, armanc yek e. Ew jî, serxwebûn û azadiya Kurdistanê ye. Baweriya min gelek heye, ku ev şoreş, di bin serokatiya xwe ya xurt de, wê fireh bibe û wê serkeftinên mezin jî me re pêk bîne.

Her kesek dizane û dibîne, ku li bakurê Kurdistanê şerê gerîlla ji mêjûya 15'ê Tebaxê 1984'an û heya rojên niha, berdewam dike; her çendî hemû hêzên dewleta ku Kurdistan jî xwe re kiriye dagîrgeh û hemû hêzên imperyalîst bê tixûb (sînor) êrişî vê şoreşê dikin jî. Lê dîsa jî, ev tevgera, ku şoreşê bi rê ve dibe roj bi roj bêhtir li ber xwe dide û xurt dibe. Di nêrîna te de, sedem çiye, ku ev şoreş welê bi xurtî dikare li ber xwe bide û gavên mezin ber bi pêş ve biavêje?

Ez dibêjim, sedema bingehîn û yekemîn ewe, ku şoreşê xwe bi çi hêzên derveyî ve girêneda ye. Gelê Kurd, pişta xwe daye ber vê şoreşê... ev yek. Sedema duwemîn jî, disîplîn, xurtbûn û rêkxistiniya PKK bi xwe ye. Guhartinên ku di cihanê de çêdibin, çi caran nikarin çi hikariyeka (poside, tesîr) xwe li şoreşê bikin, ji ber ku, şoreş xwe bi çi aliyan ve girêneda ye. Tenê bi gelê Kurd ve girêdayî ye. Di nêrîna min de sedema bingehîn ev e. Li aliyekî din jî, ew cangorî û şehîdbûna xort û keçan, jiyan û xurtbûnekê didin şoreşê û wê pêş ve dibin. Di şoreşên berê de jî, şehîd gelek çûn... xwîn jî hate rijandin. Lê mixabin, tev bê feyde çûn û encam bû binkeftin. Em baş dizanin çi bûye û çi ne bûye. Gava alîkariya ji derveyî qut bû, şoreşa bi armanca otonomiyê jî şikest. Niha jî gelê me, li başûrê Kurdistanê di asteng û tengaviyeke kûr de ye. Li rojhilatê Kurdistanê vêca, ji xwe gel nizanê çarenivîsa (mafê tayînkirina qederê, takrîr el mesîr) wî çiye.

Bi rastî, mirin û hebûna gelê Kurd bi şoreşa ku niha li bakurê Kurdistanê pêş ve diçe ve, hatiye girêdan. Sedemên vê yekê jî cûre cûre ne. Yek; ji ber ku bakurê Kurdistanê perçeyê Kurdistanê yê herî mezintir e. Nîvê gelê Kurd li vê perçeyê dijî. Nêzîkê 15 milyon Kurd li bakurê Kurdistanê û li Tirkiyê hene. Dido; ji ber ku rizgarkirina bakurê Kurdistanê, gava pêşemîn e, ji bo rizgariya teviya Kurdistanê. Ji ber vê sedemê, divê li ser tevger û hêzeke Kurdî; her kesê ku xwe Kurd dibîne, her kesê ku baweriya wî bi hebûna gelê Kurd heye... ne tenê endamên PKK û dostên PKK, herweha endamên partiyên din jî, dixwaze bila serbixwe bin, dixwaze bila partiyên cûda bin, hemû rêkxistinên ku xwe Kurd dibînin, divê bi hemû derfet (îmkan) û taqetên xwe alîkariya şoreşa ku li bakurê Kurdistanê rabûye, bikin. Ev, ji bo azadiya gelê Kurd û serxwebûna Kurdistanê ye.

Di vê dema dawiyê de, serihildaneke gelêrî li gelek bajar û gundên bakurê Kurdistanê çêbû. Sedema vê serihildanê jî, şehîdketina 13 şervanên Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistanê (ARGK) bû. Gelê me, li deverên raperîn çêbû, xwedî li şehîdên xwe derket. Gelê me, da xweya kirin ku ev destpêka koçbereke (merheleyeke) nuh e, di dîroka gelê Kurdistanê û welatê me de. Tu vê hilpişkîna (hilgavtina) dîrokî çawa dinirxînî?

Bi rastî ji ev serihildan, gaveke herî bilind û pêwîst e, di dîroka tevgera Kurdî ya serdemî de. Min guman dikir, ku têkçûna tevgera Kurdî li perçeyên din, polîtîkaya Tirkkirin û asîmîle kirina gelê Kurd a bi kotek, zor û lêdanê, wê moral û xurtbûna gelê Kurd bişikînin. Min guman dikir, ku dijmin wê bikaribe bi hesanî mirovên me bi tevayî koçberê Tirkiyê bike. Lê mixabim dîsa jî niha, nêzîkî pênc milyon Kurd çûne Tirkiyê û li wir dimînin. Bi rastî, ev ziyan û tehlûkeyeke gelekî mezin e. Lê hema, piştî Hilpişkîna 15'ê Tebaxê 1984'an, ji dema destpêkirina şerê çekdarî û heya dema niha, li ser bingeha qehremaniya şerê gerîlla yê li ser çiyayên Kurdistanê yên bilind, gelê Kurd jî bû xwedanê cegerdarî û dilêriyeke (cesareteke) mezin. Bi rastî, şervanên ARGK bi lehengiya xwe bûne nimûneyên bê nişe. Gerîllayên şoreşger, rûmeta gelê Kurdistanê vegerandin. Wêrîn û netirsiyê, di dilê Kurdan de xurt kirin.

Ji sala 1984'an û vir ve, giyana (rihê) şoreşgerî û rabûnê li cem gelê Kurd xweş bilind bûye. Êdî tirsa mirinê di dilan de nema ye. Ev guhartina di civaka me de, derdixine pêş çavan û şanî me dike, ku şoreşa Kurdistanê çi caran têk naçe. Agirê şoreşê çi caran venamire. Gelê Kurd tevlî zarokan, kalan, cotkaran, karker û rewşenbîran, ji bo parastina rûmet û bajarvaniya xwe, ji bo mafên xwe yên çarenivîsê serî hilda û êdî ev gel, nema dikare were tewandin. Kin were gotin, şoreş bi lez bi rê ve diçe... çi hêz û çi quwwetek nikarin vê rêveçûnê biraweştînin (bisekinînin).

Hejîmareke ne hindik ji mirovên Kurd, li derveyî welat dimînin û bi taybetî jî li Ewrûpa. Rola van mirovan a di şoreşê de, dikare bibe çi?

Ji ber polîtîkaya koçberkirinê, kedxwariya aborî (ekonomîkî) û civakî, ji destpêka sala 1960'an vir ve, koçberkirinek ji gundan ber bi bajaran ve çêbû. Ji bajarên Kurdistanê jî, berê koçberiyê xwe da bajarên Tirkiyê û ji wir jî berê xwe da welatên Ewrûpî. Niha li Almanya tenê, em nêzîkê sêsed-çarsed hezar Kurd dibînin. Pirraniya wan ji tevlî malbatên xwe hatine Ewrûpa. Ji wan, ji % 90 Kurdên bakurê Kurdistanê ne. Bi rastî, Kurdên li Ewrûpa dijîn, pirraniya wan karker in. Bi kar û xebata xwe, gelekî alîkariya aboriya Ewrûpa kirine. Ji bilî karkeran jî, gelek xwendekar, rewşenbîr û serokên gelek partiyên Kurdî li Ewrûpa tên dîtin. Ji wan partiyên, ku piştî hatina rejîma 12'ê Êlûnê di sala 1980'an de, ji welêt derketine û hatine Ewrûpa. Ev, bi taybetî li Stockholmê cihê xwe girtine û xwe bi cih kirine. Serrokên pirraniya partiyan li Swêdê dimînin.

Pirr li zora mirov tê, dema ku mirov dibîne, gelê wî perçe perçe bûye û mirovên welatê wî li çardorên cihanê belav bûne. Lê hema dîsa ji ev kes, dikarin roleka xwe bi xurtî bileyizin û bi kêmasî, alîkariya şoreşa netewa xwe bikin. Kar ne tenê ewe, ku her çend mehan carekê xwepêşdan an mitîngekê çêbikin, protestoyan bilind bikin û tim weke kesên bindest û mazlûm li xwe binêrin, li ber deriyên biyaniyan bigerin. Çi caran nabe em bibêjin, "Em gelekî mazlûm in, ji kerema xwe re alîkariya me bikin." Bi rastî, heke em tim bi vî çavî li xwe binêrin, belkî ji bo demeke kin hinde biyanî alîkariya me bikin, belkî hinek di civînekê de çêla me jî bikin, belkî rojekê rojnamevanek gotarekê li ser me jî binivîse û belkî jî di civînên mafên mirovan de jî çêla me were kirin. Lê belê, ev ne bes in! Ev nikarin bibin çareyek ji doza me re, biyanî nikarin dermanekê ji pirsa me re bibînin. Delameta mezin li rêkxistinên Kurdî dikeve. Divê ew, bê şert û şirût alîkariya şoreşê bikin. Divê derveyî welat (hêzên Kurd ên li derveyî), alîkariya hundirê welat bike û hundirê welat jî, şerê xwe yê ji bo serxwebûn û azadiyê bilindtir bike. Bi vî awahî şoreşa me wê bikaribe xwe bigihîne pîvanên cihanî, wê xwe bigihîne raddeyên cihanî. Ji ber vê sedemê, eve çend meh in ez jî difikirime, ku ez li derveyî welat rêkxistineke navnetewan ji bo mafên Kurdan yên çarenivîsî bidamezirînim. Divê dostên me yên derveyî me bipejirînin. Divê baş bizanibin, ku em ne tenê hema kesên bê xwedî ne, em mazlûm in û hew, ne! Divê bizanibin, ku em Kurd mirovên şoreşvan in, xwedanê şoreşekî gelî ne û em doza mafên xwe dikin. Belê, divê hemû biyanî weha li me binêrin. Çi caran nabe ku li hemberê me derkevin û bibêjin, "Hûn zordariyê bi kar tînin." Ne nabe! Bila bizanibin, ne mafê wan e, ku gotinên weha bikin. Niha li ser axa Kurdistanê her cûre zilm û zor li gelê Kurd dibe. Hema tenê ew maye, ku me qir bikin! Ji ber vê sedemê jî, divê li ser axa welatê me koteka şoreşgerî bi dijwarî pêk were; ji ber ku, zordariya hovdar a dijminê dagîrker her li ser serê mirovên me bilind e. Mafê gelê Kurd e, ku zora dijminan bi koteka xwe bikuje!

Em daxwaz dikin, ku tu rola rewşenbîrên Kurd ên li Ewrûpa jî bînî ziman. Rola wan di şoreşa Kurdistanê de dikare bibe çi? Rewşenbîrên Kurd ên li Ewrûpa, ji bo şoreşê dikarin çi bikin?

Hejîmareke bilind ji rewşenbîrên Kurd li Ewrûpa heye. Gelek ronakbîrên Kurd li welatên Ewrûpî dijîn. Pirraniya wan bi êş û nalîna millet ve girêdayî ne. Lê mixabim, hinek ji ketine nava çarçîvên bê bawerî û hêviyê. Bê kar û bê xebata niştimanî mane. Birek ji van rewşenbîran jî, li dijî şoreşa ku li bakurê Kurdistanê rabûye, disekine. Ev jî, tenê ji ber sedemên partîgiriya (hizbî) xwe. Gelek partiyên Kurdan li Ewrûpa hene, ku dijîtiya PKK dikin û li hemberê şoreşê jî disekinin. Mixabim ev dubendî û dijbûna wan, heya niha jî berdewam dike. Lê ji aliyê din, pêwîstiya şoreşa di bin serokatiya PKK de, ew şoreşa ku çarenivîsa gelê Kurd bi xwe ve girêdaye, roj bi roj pêşvetir diçe. Divê girsên gelê me yên li derveyî welat jî, bê hilo û wilo pişt bidine vê şoreşê! Her kesek, li gora derfet û zanebûna xwe; helbestvan bi helbestên xwe, wênekêş bi pelikên wêneyên çêkirine, hunermend bi hunerên xwe, karker bi karê xwe, her kesê ku dixwaze şer bike jî bila biçe welatê xwe û bi şoreşgeriya xwe... divê xwe tevlî vê şoreşê bike! Divê her kesek ji me, her partî û rêkxistineke me, bi her derfet û hebûnên xwe alîkariya vê şoreşê bikin! Ji ber ku, mirin û mayina gelê Kurd, bi vê şoreşê ve hatiye girêdan....

"Cara yekemîn e, ku di dîroka tevgera Kurdî ya serdemî de, em dibin xwedanê şoreşeke gelî. Bi naverokeka netewî ya xurt, her kesek dikare cihê xwe di vê şoreşê de bigire... û armanca vê şoreşê ya bingehîn jî, serxwebûn û azadiya Kurdistanê ye. Ji bilî vê, ma em çi dixwazin? Ev, ji bo me, her demê wekî xewnekê bû. Niha jî, xewna ku me bawer nedikir wê pêk were, pêk hatiye û bûye hêviya gelê Kurd. Ji aliyekî din ve jî, birên ku bûne hîma vê şoreşê, karker û cotkarên Kurdistanê ne. Şoreş bi xwe jî, li ser bingeha disîplînê û rêkxistineke xurt avabûye. Ez bi çavên xwe dibînim, ku endamên PKK, hemû hebûnên xwe û jiyana xwe pêşkêşî gelê Kurd kirine. Bi rastî, endam û kadroyên vê Partiyê, gelekî awirfireh, jîr, zana û jêhatî ne... û heya dawiyê jî, bi armancên gelê Kurd ve girêdayî ne; bi çarenivîsa cihanê û Rojhilata Navîn gelekî baş dizanin. Mirov li vir dikare bibêje, ku êdî gelê Kurd bi saya PKK, kadroyên xwe, bi xwe peyda dike."

Kurdistan di nava çar dewletan de perçe bûye. Ma gelo xud-muxtarî (otonomî) dikare ji pirsa Kurdistanê re bibe çareyek? Em dixwazin hinekî jî, li ser gotina otonomiyê û parêzkarên otonomiyê bisekinin.

Rast e, Kurdistan perçe perçe bûye. Ev jî, tenê bi viyana dagîrkeran û împeryalîzmê bûye... tenê bi daxwaza wan bûye. Ev, bi yekcarê, ne daxwaza gelê Kurd bû. Berî Şerê

Cihanê yê Yekemin, Kurdistan di navbera imparatoriya Osmanî û împaratoriya Safewî (Îranî) di pare bûbû. Lê hema piştî Şerê Cihanê yê Yekemin, vê carê ji bû çar perçe. Ev, birbibir kirineka dagirkerî bû. Pêşî Îngiltere û Frense bi vê rabûn. Tiştê bûyî, ne bi erê-gotina gelê

"Di baweriya min de, otonomî jî çi caran pêk nayê. Ji ber ku, ji bo pêkhatina otonomiyê, demokratiyeke bilind û rast dixwaze. Heya li Ewrûpa jî ev, nikare pêk were. Me tevan dît, ku li Iraqê çi bû. Otonomiya ku dewleta Iraqê dabû Kurdan, tenê nivîsîneke li ser pelan bû. Heke em bibêjin, dewletek wê carekê otonomiyeke bi cûreyekî din ê cûda wê bide Kurdan, ez jî dibêjim belê dibe, lê wê demê wê bi destekî dide û bi destekî din jî bibe! Di rewşeke welê de jî gelê Kurd nikare jiyana xwe û rêkxistina xwe bi serbestî bidomîne. Gelo kengê Iraq dipejirîne, ku petrola Kerkûkê bide me? Ez bawer nakim bide. Lê gelê Kurd xwedî maf e, ku sererd û binerdê welatê xwe, bi destê xwe ve bîne. Ev jî, tenê bi serxwebûnê pêk tê û ne bi otonomiyê!"

Kurd bû. Armanca Şêx Mehmûdê Berzencî û Şêx Seidê Piranî avakirin û damezirandina dewleteke Kurdî bû. Dijmin, çiqasî bi gelê Kurd leyistibin û Kurdistan perçe kiribin jî, disa jî Kurdistan yek e û gelê Kurd nikare ji hev were cûda kirin, ev nabe! Lê hema, dema ku em otonomî ji dewleteke dagirker bixwazin, ev tê wê wateyê, ku em perçebûna Kurdistanê bi destê dagirkeran, rastûrast dipejirînin. Ev jî, çi caran ne xwestek, armanc û hêviya gelê Kurd e! Gelê me serxwebûn û azadiyê dixwaze. Pêşvebirina bajarvaniya xwe û bikaranîna çanda xwe dixwaze. Kin were gotin, otonomî ji pirsa gelê Kurd re ne çi çare ye, tenê kelem û histiriya diçike mejî û dilan e.

Ji ber sedemên ku min li jorê dane xweya kirin, otonomî ji me re nabe çare. Em nêzikî 30 milyon kes in. Mafê me ye, ku em çarenivîsa xwe bi dest xwe ve bînin. Mafê me ye, ku em Kurdistaneke serbixwe û azad bidamezirînin û tixûbên ku dagirkeran bi wan Kurdistan pare kirine, ji binî ve hilînin û biçirînin. Li aliyê din jî, em gelek caran ji bo otonomiyê rabûne... ji dema Komara Mehabadê ve bigire û heya şoreşa sala 1958'an li başûrê Kurdistanê. Li başûr û rojhilatê Kurdistanê, bi hezaran mirovên me ji bo vê armanca vala mirin. Lê heya niha jî, ji bilî rijîna xwîna me, me nekariye tiştekê bi destên xwe ve bînin û me neanî ye jî. Bi rastî, heke ev rijandina xwînê ji bo serxwebûna netewî bana, bê guman encam ji wê biba serkeftina me. Tişteke din jî heye; dema ku ez li derveyî welat berpirsiyarê şoreşa başûr bûm û ez peyvdarê bi navê Barzanî bûm, kes û derdorên Ewrûpî yên konevanî û polîtîkzan, ji min re digotin, "Tu bi otonomiyê bang dikî. Ev jî tê wê wateyê ku pirs, pirseke Îranî û Iraqî ye. Pirseke hundirî ya van welatan e. Tu nikarî bi vî awahî pirsa gelê Kurd bigihînî civînên navnetewan..." Lê hema dema ku em mafên xwe yên çarenivîsê bixwazin, wê gavê civînên weha mezin jî wê deriyên xwe ji bo me vekin û hingê em jî dikarin pirsa xwe rast deynin holê.

Weke ku min li jorê jî gotî; gelê me xwîna xwe pirr jî bo otonomiyê rijandiye û partiyên cûre cûre jî serokatiya xebata ji bo otonomiyê kirine. Her çendî ku dostaniya di navbera min û Mesûd Barzanî û Celal Talabanî de xurt e jî, disa jî ez bêgav (mecbûr) diminim, ku bibêjime wan otonomî ji gelê Kurd re ne çare ye. Li gora hejimara gelê me û firehbûna axa Kurdistanê, divê welatekî serbixwe û azad, ji gelê Kurd re were avakirin.

Tişteki din jî heye; di baweriya min de, otonomî jî çi caran pêk nayê. Ji ber ku, ji bo pêkhatina otonomiyê, demokratiyeke bilind û rast dixwaze. Heya li Ewrûpa jî ev, nikare pêk were. Me tevan dît, ku li Iraqê çi bû. Otonomiya ku dewleta Iraqê dabû Kurdan, tenê nivîsîneke li ser pelan bû. Heke em bibêjin, dewletek wê carekê otonomiyeke bi cûreyekî din ê cûda wê bide Kurdan, ez jî dibêjim belê dibe, lê wê demê wê bi desteki bide û bi desteki din jî bibe! Di rewşeke welê de jî gelê Kurd nikare jiyana xwe û rêkxistina xwe bi serbestî bidomîne. Gelo kengê Iraq dipejirîne, ku petrola Kerkûkê bide me? Ez bawer nakim bide. Lê gelê Kurd xwedî maf e, ku sererd û binerdê welatê xwe, bi destê xwe ve bîne. Ev jî, tenê bi serxwebûnê pêk tê û ne bi otonomiyê!

Eniya Rizgariya Netewa Kurdistanê (ERNK), ji hemû aliyan ve û bi her awahî ketiye nava xebatê. Ji bo serxebûnê jî, şerê çekdarî, weke xebata bingehîn ditiye. Di nêrîna te de, rola şerê çekdarî di rizgarkirina welat de xwediyê kîjan pêwistiyê ye?

Bi rastî, pêwîstî û giringiya şerê çekdarî gelekî bilind e. Heya dema milletek, hêza dagirkeriyê ji ser axa xwe rake û welatê xwe rizgar bike, divê bi şerê çekdarî ji daw û doza welatê xwe bike. Peymanên nivîsî tenê, welatan serbixwe û azad nakin. Gelê Kurd nikare bê şerê çekdarî, mafê xwe bi destê xwe ve bîne. Îspatên vê rastiyê gelek in. Ji dema ku şerê çekdarî li bakurê Kurdistanê destpêkiriye û heya niha, pirr encamên baş derketine holê; weke serîhildana gelê Kurd, xwepêşdan û rêveçûnên gelêrî di bajar û gundên Kurdistanê de li dijî artêşa dagirkerên Tirk. Tiştekî din jî derkete ber çavan, ku gelekî pêwîst e: Berî ku şerê çekdarî li bakurê Kurdistanê di sala 1984'an de destpêbike, gotina "Kurd" bi xwe jî bi yekcarê qedexe bû. Lê hema em niha dinêrin ku pirsa Kurdan, dibe gotarên bingehîn di rojname û kovarên Tirkî bi xwe de jî.

Ji bilî van jî, şerê çekdarî encamên herî pêwîsttir jî derêxist holê. Lê li aliyê din jî, divê şer fîrehtir bibe, yanî ne tenê şerê çekdarî û hew, ne! Şervan bi tifinga xwe, nivîsevan bi nivîsên xwe divê şer bikin. Nivîs jî li gora cihê xwe tifing e. Divê politikaya me stratejîkî û êrîşbir be. Bi rastî jî ERNK, bi vî karê xurt rabûye û radibe jî.

Di nêrîna te de, divê têkilî û hevkariya partiyên Kurdan li ser çi bingehê çêbibe?

Belê, ev pirseke gelek giring e. Weke ku min berî niha jî gotibû; gelê Kurd yek e, Kurdistan yek e û nikarin werin perçe kirin û nayin perçe kirin jî. Ez kin bibêjim: Divê bingeh, daxwaza pêkanîna mafê çarenivîsînê be û ne otonomî be. Ji ber ku, di otonomiyê de bindestî û koletî heye. Armanca yekemîn, divê serxwebûn û azadiya Kurdistanê be.

Ji ber ku tu pisporê zagonî yî, em dixwazin, tu ji me re nêrîna zagona (qanûna) û prensîba navnetewan a li ser mafê çarenivîsa gelan, bidî aşkere kirin.

Di gelek peymanên navnetewan de li ser mafê çarenivîsa gelan hatiye sekinandin. Gelek biryar li dermafê qedera gelan hatine standin. Bi Kurtî, mafê çarenivîsê eve, ku her milletek, her neteweyek xwedanê dewleteke xwe ya serbixwe be. Gelê Kurd jî, bi serbestî, weke ku dixwaze dewleta xwe avabike û bi çi şêweyê dibe bila bibe. Mafê gelê Kurd heye ku welatê xwe azad bike. Di baweriya min de, heya komara Kurdistanê ya serbixwe neyê damezirandin, çare jî, ji doza gelê Kurd re nayê peyda kirin. Piştî damezirandina dewletê, hingê em dikarin têkiliyên xwe bi gelên ciran re deynin û çêbikin. Heya dema ku gelê me mafê xwe yê çarenivisê pêk neyne, divê berî her tiştî, şerê xwe yê çekdarî bilind bike.

"Divê dostên me yên derveyî me bipejirînin. Divê baş bizanibin, ku em ne tenê hema kesên bê xwedî ne, em mazlûm in û hew, ne! Divê bizanibin, ku em Kurd mirovên şoreşvan in, xwedanê şoreşekî gelî ne û em doza mafên xwe dikin. Belê, divê hemû biyanî weha li me binêrin. Çi caran nabe ku li hemberê me derkevin û bibêjin, "Hûn zordariyê bi kar tînin." Ne nabe! Bila bizanibin, ne mafê wan e, ku gotinên weha bikin. Niha li ser axa Kurdistanê her cûre zilm û zor li gelê Kurd dibe. Hema tenê ew maye, ku me qir bikin! Ji ber vê sedemê jî, divê li ser axa welatê me koteka şoreşgerî bi dijwarî pêk were; ji ber ku, zordariya hovdar a dijminê dagîrker her li ser serê mirovên me bilind e. Mafê gelê Kurd e, ku zora dijminan bi koteka xwe bikuje!"

"Di bîr û baweriya min de, armanca vekirina vê daweyê li dijî endamên PKK, daxwaza vemirandina agirê şoreşa ku li bakurê Kurdistanê bilind dibe, bi xwe ye... ev jî aliyekê ve. Ji aliyê din ve; daxwaza rawestandina xebata PKK li derveyî welat û bi taybetî li Ewrûpa ye... ev jî, pîlaneke dewleta Tirk bi xwe ye. Nizmî û bê rûmetiya Almanya van rastiyan derdixînin pêşiya çavan."

Dewleta Almanya mehkemeyekê li dijî endamên Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK) vekiriye. Tu carekê beşdarî vê dadgehê bûyî? Em dixwazin bizanibin, ka nêrînên te li ser vê dadgehê çine.

Belê, ez berî vê bi demekê carekê beşdarî vê dadgehê bûm. Di bîr û baweriya min de, armanca vekirina vê daweyê li dijî endamên PKK, daxwaza vemirandina agirê şoreşa ku li bakurê Kurdistanê bilind dibe, bi xwe ye... ev jî aliyekê ve. Ji aliyê din ve; daxwaza rawestandina xebata PKK li derveyî welat û bi taybetî li Ewrûpa ye... ev jî, pîlaneke dewleta Tirk bi xwe ye. Nizmî û bê rûmetiya Almanya van rastiyan derdixînin pêşiya çavan. Min di vê dawiyê de bihîst, ku dewleta Tirk listeyeka navan daye Almanya. Çi kesên Kurd, gava zarokên xwe di bin û dijîn daireyan ji bo tomar kirina (qeyd kirina) navên zarokên xwe, dewleta Almanya li gora xwestekên bav û dayikên zarokan, navan li zarokan nakin. Navên li gora di listeya Tirkan de yên weke Ozturk û hwd. li zarokên Kurdan dikin. Ev tê wê wateyê, ku dewleta Almanya xwe ji xwestekên Tirkiya faşîst û nijadperest re nizm kiriye û daxistiye. Hinde caran ez ji xwe dipirsim, "Gelo sedema vê yekê çiye, ku heya niha nijadperestiya Hitler hîna di dilê Almanan de maye?" Ji aliyê din, ez baş jî dizanim, ku gelê Almanya di hovîtiya Hitler de bê gûneh e, ango sûcê wî tune ye. Ew gelekî bi demokratiyê ve girêdayî ye. Nexwe, divê girsên gelê me yên li Almanya li dijî vê ne-demokratiyê ji bisekinin. Ez bawer dikim, ku dadgehên Almanî bi xwe wê mafê bidin Kurdan, ji bo çi navî bixwazin, bikaribin li zarokên xwe bikin.

Em gelekî li ser rewşa Kurdistanê û ya gelê Kurd sekinîn. Em dixwazin hindekî jî li ser rewşa rojhilatê Ewrûpa û Yekitiya Sovyetî birawestin. Ji kerema xwe re, tu dikarî ji me re di vî warî de çi bibêjî?

Di dawiya sala 1989'an û destpêka sala 1990'an de dîroka cihanê bi lez xwe guhurand. Pêşveçûnên pêwîst di dewletên sosyalîst de çêbûn. Ev guhartin jî, hiştin ku hikûmetên sosyalîst ên ku di partiyên wan de burokratîzm bilind bûbû, bihilweşin. Êdî gelên van welatan jî, doza mafên xwe yên çarenivîsînê kirin. Weke ku tê zanîn, sedemên van guhartinan berî her tiştî, burokratizma partigiriyê bû, diktatoriya wan kesên li ser partiyan û dewletan bû. Berjewendiyên endamên wan partiyên komûnîst, li ser yên gel re dihatin girtin. Piştî ku Gorbaçov hate ser hikm û "perestroyka" (xwe ji nuh ve avakirin) pêş ve bir, ev guhartinên di cihanê de û bi taybetî li rojhilatê Ewrûpa û Yekitiya Sovyetî çêdibin, derketin holê. Vê yekê feydeyeke mezin li Kurdên Yekîtiya Sovyetî jî kir. Êdî rê jî wan re jî vebû, ku mafên xwe bixwazin. Ji ber ku, weke min dîtî, Kurdên Yekîtiya Sovyetî heya dawiyê bi welatê xwe ve girêdayî ne û armanca wan jî tenê Kurdistaneke serbixwe û azad e.

Şervan û gerîllayên Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistanê (ARGK) vê rojê jî, li çiyayên Kurdistanê yên bilind singê xwe dane singê artêşa Tirk a dagirker û hov. Bi lehengî, ji bo serxwebûn û azadiya Kurdistanê li ber xwe didin. Tovên mirinê, di dilê dagirkeran de diçînin. Tu dikarî çi brûskname yan jî mesajekê, li gora daxwaza xwe ji wan re bişînî?

Bi rêzî, bi pêtên şoreşgerî, ez ji kûraniya dilê xwe, silavên xwe ji wan gerîllayên qehreman û leheng re ku mirinê ditirsînin, dişînim! Herweha, ez silavên şoreşgerî ji şehîdên ku jiyana xwe diyarî azadiya Kurdistanê kirine, dişînim! Disa, ez geleki spasê endam û kadroyên Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK), ji ber rêkxistiniya wan, disiplîn û xebata wan a xurt, dikim. Bi rastî, ez bi rêzî, encama têkoşîna wan a ku serîhildana gelê Kurd aniye jiyanê, tinîme ziman. Vê şoreşê, cegerdarî, dilêrî û cesaret daye gelê me. Gel jî, di kolanên bajarên Kurdistanê de, li ser vê bingehê hêza dijmin a bi hejîmar mezin şikandiye. Ez hevalbendiya xwe pêşkêşî şoreşgerên ARGK dikim û dibêjim, " Bi dil, bi mejî, bi hemû derfetên xwe ve, ez bi we re me..." Ez bawer im, ku ev têkoşîna rast wê zor û zilmê ji ser Kurdistanê û heya ji ser gelê Tirk jî rake... wê hêviyên gel pêk bîne. Em bi hev re ne... dest bi dest, mil bi mil, ji bo Kurdistaneke serbixwe û azad!

Bê guman silava min a pêşemîn jî, ji heval û serok Abdullah Ocalan re ye... ji endamên komîteya navendî û mekteba siyasî yên PKK re û ji serleşkerên ARGK re ye.

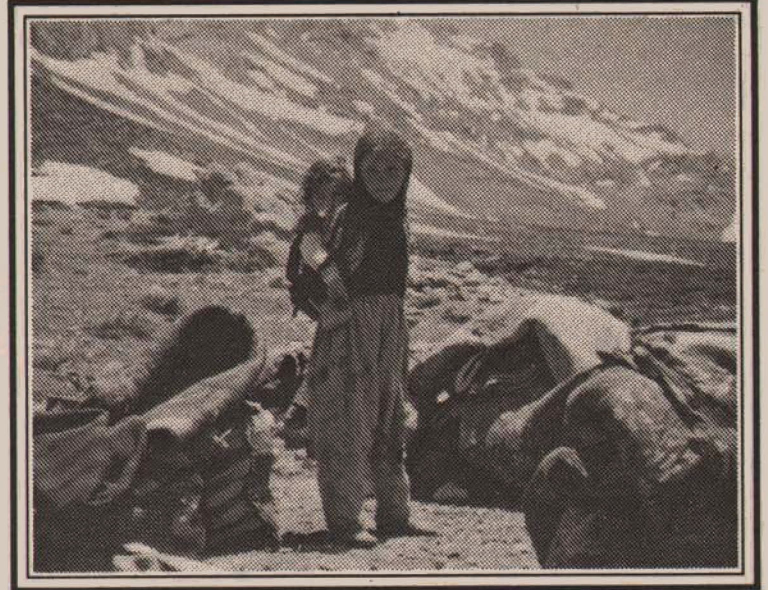
Dixwazî gotina xwe ya dawiyê pêşkêşî xwendevanên rojnameya me Berxwedan bikî?

Ez gotina hevalbendiya di xebatê de diyarî wan dikim û dibêjim, em tev ji bo serxwebûnê, bi hev re, li ser vê riyê ne! Disa ez, silav li Sekreterê Giştî yê PKK Abdullah Ocalan, bi vê xebata wî ya bilind û pîroz, dikim.

Li dawiyê bi navê rojnameya me, em disa spasî dikin, ku te dema xwe da vê hevpeyvînê.

Ez jî spasiya we dikim, ku we vê deliveyê (firsendê) da min... û zor spas ji we re!

Çand * Pîşe * Wêje

ÇAWA "ADNAN" ÇEKA TIRKAN VEGERAND?

Dijminê dagirkerê tirk, xwast Rabûna 15'ê Tebaxê ku hîna jî bi serkeftinî berdewam e, bi lîstina xwe ya kevin rabiwestîne. Lîstika wî ya kevnare, kuştina kurd bi xwe bû. Demên berê ev lîstin baş û xweş bi kar hatibû. Ma çima îro bi kar ne bihata?

Lewma dijmin di sala 1985'an de dezgeha çetekeleşî û cerdevaniya, ku jê re dibêjin "Köy Koruculuk Sistemi" danî. Dema dijmin ev dezgeh teze danî, hejimara çetekeleşan ji gihaştibû sedhezaran. Her çû, ev hejimar mezin bû. Lê belê rêberiya têkoşîna rizgariya netewî, ciyê vê bêbextiya dîrokî ya teze, çawa nişanê girsan da û ne da, pêre jî ajot ser vê bêbextiyê û hema ji koka wê, ji erdê rakişand. Vêca neha li me hemûyan gelekî baş diyar e, ku îro jî vê dezgeha bêbextiyê tiştekî berçavî li welatê me li holê nema ye.

Erê, heya neha çend welatfiroş û bedbextên nezan mabin jî, hejimara wan bê nirx e. Êdî gelê me, yekpare xwedî li vê doza xwe ya giran derketiye. Mizgîniya Kurdistaneke serbixwe û azad, bi rabûn û serîhildana Nisêbîn û Cizîra Botan û bi germiya cenga serxwebûn û azadiyê li teviya herêma Botanê û teviya Kurdistanê, xurttir û bêhtir digihê me.

Serpêhatiya "Adnan", di hengama destpêka rûxina dezgeha çetekeleşiyê de çêdibe. Gundiyên Adnan, gundiyên Hermêzê (Yaqitlî), wekî Adnan dibêje, "Du partî" ne. Yek eşîra Elîkan (eşîra Adnan e) û ya dinê jî eşîra Dilmemikan e.

Dema dijmin gund bi gund geriyaye û bangê gelê kurd ji bo kuştina kurdan bi destê kurdan kiriye, hatiye gundê Hermêzê jî. Ji Dilmemikan heşt kes xwe nivîsandine, ku ji dijmin çek wergirin. Gava ew hatine gund û navan binivîsinin, Adnan ne li mal e. Gava êvarê Adnan dihê malê û dibihîse ku wan xwe nivîsiye û bi ser de jî, li dervayê çek, dûrbîn û bêsîman 50.000 Lîrên Tirkî jî meaş û her salê jî sê deste cil û dema yekî bikujin jî xelat jî li şûnê wê werbigirin. Bi ser de jî, çi karî jî nedikirin. Karê wan bes tenê ev bû!

Adnan û hevalekî xwe, berê xwe didin qeza Kercewsê, qereqola dijmin. Dibêjin, "Eger Dilmemikan çek girtibin, êdî li vê derê em jî ber wan nikarin serê xwe hildin. 'Sîleha' wan, 'meaşa' wan, 'mukafata' wan, her tiştê wan heye..."

Li vê derê divê mirov bala xwe baş bide xalekî. Ev xal, bi kar anîn û li ser leyîstina nakokiyên (dijberiyên) rojane yên li nava gelê me ye. Dijmin çi nakokî di nava me de hebe, li ser wan leyîstiye. Mîna ku zanibûye eger Dilmemikan rahijin çek, wê gavê dê Elîkan jî dest biavêjin çekan.

Dema Adnan û hevalê xwe digihîjin qereqola Kercewsê, "yuzbaşî" dibêje wan:

- We xêr e?
- Em hatine çek hilgirin.
- Hûn ji kîjan gundî ne, "kardeşler (birano)"?
- Em ji "Yaqitlî" yê ne.

Dîsa "yuzbaşî" dibêje:

- Wellehî kardeşler (birano) kadroya "korucu"yan temam bûye! Lê ezê dîsa bifikirim.

Adnan:

- Na welleh ez "fikirandinê" qebûl nakim! Ew kesên ku te çek dane wan, yek jê kor e, yek seqet e û yê mayî jî, jî navsorka (mideya) xwe emeliyatlî ye. Ez dixwazim wan çekan em bi "îmtehanê" (azmûnê) qezenc bikin. Kî ji me qezenc kir, ewê sîlehan bigire!

"Yuzbaşî" bi kêf û ken:

- Ma ewladim (lawo) tu çi sîlah dixwazî?

Adnan:

- Keleşînkofeke qundax-hesin, şeş carcûr, du "el-bombasî" û dûrbînek.

Li ser van gotinan "yuzbaşî" gelek kêfxweş dibe û bi destên herdûkan digire. Heya malê, heqê riya wan dide û ji wan re dibêje, "Neha herin malê, di hefteya pêşiya me de, ji xwe em dihên gundê we."

Adnan û hevalê xwe paşê, di navbera "mexrîb" û "eşayê" de digihîjine malên xwe.

Berî sala 1980'an, têkiliya Adnan ên mirovatî, bi hin kesên ji herêma wî re çêbûbûn, ku ew dilxwazên PKK bûn. Lê belê ev dilxwaz, eve çend salên dirêj bûn, ku wenda bûbûn. Adnan jî mêj ve bû, ku wan ne ditibû. Cara dawiyê, çar sal berê Adnan wan li ciyekî ditibû û piçekî li ser rewşa welêt û jiyanê axiftibûn.

Dema Adnan wê êvarê ji qezeyê, ji cem "yuzbaşî" vedigere malê, dibîne ku va ye, ew kesên ku wî ji mêj ve wan nas dikir, tevlî çend hevalên xwe yên dinê hatine mala Adnan bi xwe. Li mala wî rûniştî ne. Şeş xort û keçek... û hemû bi çek û debanên partîzanî û gerîla girêdayî ne. Adnan bi his û heyecanên têvel, diçe ruyê hemûkan. Ji ber ku serên wan hemûyan girêdayî ne û rext û çek li milên wan in, Adnan nikare gerîllaya jin û gerîllayên mêr ji hev cuda bike. Lewma yeko-yeko diçe ruyê hemûkan.

Pişt re dibêje:

- Heval de xwe vekin, nan û xwarinekê bixwun.

Gava xwe vedikin, Adnan dibîne ku va ye yek ji wan jin e.

Dibêje:

- Hevalno min xuşka xwe nas nekir û min digot qey ew jî zilamek e di nava we de. Lewma min we hemûkan ramûsa. Ji xwe ew jî xuşk û bira ye.

Piştî gerîlla gezek nan xwarin, gotin, "Riya me dûr e, divê em bi riya xwe de herin." Dema Adnan ji wan re hinek nan û xwarin da hev û kir nav kîsekî wan, vêca ew hevalê nas ji Adnan dipirse:

- Ma tu ji ku derê dihatî? Rewş û halê gundê we çawa ye?

Adnan jî, bêyî veşartina tiştekî bi aşkeretî dibêje:

- Hevalo, delalo! Rewşa gundê me îro "du partî" ye. Me hemûyan çûye xwe ji "sîlehan" re nivîsandiye. Ez jî îro çûm, min xwe nivîsî. Hefteya pêşiya me em çekan digirin.

Gava Adnan van tiştan bi rûkeniyê dibêje, gerîllayê nasê Adnan, bi awireke tûj û kûrbîrî, li Adnan dinihêre û ji wî welê dipirse:

- Çima tu dikenî? Ma tu dixwazî, ez û tu, em hevûdu bikujin?

Adnan dipirse:

- Ma ez û tu emê çawa hevûdu bikujin? Ma ev tişt dibe?

Gerîlla:

- Madem tu naxwazî ez û tu hevûdu bikujin, tu ji bo çi diçî "sîleh" bigirî?

Adnan:

- Ez "sîleh" ne ji bo we digirim. Ez ji bo gundiyê xwe digirim! Ew Dilmemikî çek girtine. Ez jî, ji bo wan digirim!

Gerîlla:

- Na heval tu şaş î! Heya neha bi daran, bi lêdan, bi xeber û sixêf, bi şikence, çekên we jî bin erdê derdixistin. Yên "sîleh" nebana jî, diçûn dikirin û didane wan. Îro çima ew "sîleh" didine we? Baş guhdar bike neha! "Sîleh" didin te, ji bo ku tu gundiyê xwe, birayê xwe, gelê xwe bikujî û ya herî xerab jî, tu vê "sîleh"ê li hemberî hêza gelê xwe, li hemberî gerîlla û pêşmergeyên gelê xwe, welatê xwe bi kar bihênî!

Piştî van gotinan, pênc gerîlla bi rê ketin çûn û ew gerîllayê nas tevlî gerîllayekî dinê, li cem Adnan man. Piştî bi Adnan û bi çend mêvanên wî yê şevbêrkê re, gelekî dûr û dirêj axiftin, Adnan şaşiya xwe ya mezin dît. Ji wê "xeflet"a ku dijmin kiribû kezeba wî şiyar bû, li xwe varqilî.

Pişt re ew her du gerîlla, roja dinê bangî wan heşt kesên Dilmemikî jî kirin û bi wan re jî bi kûrahî û berfirehî axiftin. Tiştên ku ji Adnan re gotibûn, ji wan re jî gotin. Piştî axiftina gerîllayan, ew heşt kes jî soz dan, ku ew jî, ji dijmin "sîleh" nagirin.

Dûv van bûyeran rabûn çûn nava gundiyan. Gundî hemû li hev civiyan. Bi hev re çûn mizgefta gund. Bi hev re li ser quran û mishefê soz û peyman xwarin, ku çi "sîleh" ji dijmin wernegirin. Kes giliya kesî neke û kes bi nezanî û zanatî sûc û tawan li hemberê gelê xwe û hêza gelê xwe neke.

Gundiyan bi vê yekê soz û peyman dan wan her du gerîllayan, ku "sîleh" ji dijmin negirin û li hemberî hev bi kar nehênin.

* * *

Piştî hefteyekê, serê beyaniyekê esker dora gund girtibûn. Mîna ku keleheka dijmin girtibin çemberê, xwe li gund ragirtin. "Yuzbaşî" gotibû, "Emê hefteyek paşê werin gundê we." Lê, va ye bi vî rengî hatibûn... Gundiyan di meydana gund de, li ser bênderan, dan hev. "Yuzbaşî" bi qijîneke got: "Kesên ku xwe ji çek re nivîsine, bila derkevin pêşiyê!" Li ser vê fermana "Yuzbaşî", hinek ji gundiyan derketin pêş û hinek li ciyê xwe man. Piştî "Yuzbaşî" temaşe kir û dît ku hejimara wan ne temam e, got, "Hûn çima dernayên?"

Bi saya serê xebata şiyarkirina gundiyan ji bo ranehiştina çekên dijmin ji aliyê gerîllayan, gundî mîna ku xwedî hêzeke veşartî bin, helwêsta (tewira) xwe ya berxwedêriyê nişan dan. Li ser vê yekê yên derketî û yên derneketî pêş, tev jî devekê:

- Komûtan, va em naxwazin "sîleh"an bigirin!

"Yuzbaşî", mîna ku bi derdê xwe zanibe dibêje:

- Ez dizanim hûn ji bo çi nagirin! Min jî "fêm" kiriye, we jî baş "fêm" kiriye. Ezê yek-bi-yek devê we de bimizim û ji we bipirsim!

"Yuzbaşî"yê bêbext her heftê, yan jî ji her panzdeh rojan carekê diavêt ser gund. Tade, sixêf û şikenceyan bi serê gundiyên dilpak û welathez dikir. Vêca tevlî van şikenceyên xwe jî wele digot:

- Eger Apocî hene, bila werin we ji nava lepên min xilas bikin! Apocî dihêne malên we û hûn nirx û qîymet didine wan, mirişk û bizinan ji wan re digurênin. Bi ser de jî ew radibin dest diavêjin bûk û keçên we û tecawizê wan dikin!

Li ser van gotinên "yuzbaşî"yê gellac û newêrek, gundiyekî kal got:

- Qomitan! Tiştê wilo gişt vir in û bêbextî ne. Herçî em Kurd in, em bi namûs û şeref û rûmet in. Ji bo şaşiyeke biçûk di vê pirsê de, em bi hêsanî canê xwe didin.

"Yuzbaşî":

- Tu abûqatê (parêzer) Apociyan î? Zû vî bigirin û biavêjin cemsê!

Du eskeran rahiştin kalê nebez û wî werkirin cemsê.

"Yuzbaşî":

- Heya em sê kîlometran ji gund dernekevin, hûn naçine malên xwe, temam! Cara ez dîsa werim, ez yekî jî we sax nahêlim! Ji wan Apociyên xwe re jî bibêjin, bila werin we "xilas" (rizgar) bikin. Hûn heywan in! Hûn dewar in! Hûn mih in! Hûn ker in! Ma hûn insan in ha?..

Piştî van şikence û sixêfên xwe bi rê ketin. Ji erdê gund derketin. Saet yekê navrojê bû. Piştî "Yuzbaşî" tevlî eskeran hatibûn gund, ku şikence bi gundiyan bikin, di wê navberê de jî Apociyan, kemînên mayînên rê li vegera riya gund danîbûn bin erdê. Gava cemseya pêşî ya "yuzbaşî" gihaşt ne gihaşt mayîna dawin, peqîneke dojehê (cehennemê) çêbû. "Yuzbaşî" tevlî nefîramê xwe (yên tebayê xwe) bi hewa de ketin. Her parçeyek ji laşê wan ber bi diyarekê ve firriya.

Êvarê dabûn televizyonê. Televizyon weha got: "Doğudaki bölücü eşkiyaya karşı operasyon yapmakta olan askeri bir konvoyumuz, Dargeçit mevkiinde kimliği meçhul kişilerce yola döşenmiş mayınlara basınca, çıkan patlama sonucu bir üsteğmen ve bir er şehit oldu, bir er de hafif yaralandı."

Gundî, tev devê teyib û televizyonên xwe vekirin û bi kêfa dilan, vê nûçeyê bihistin. Tê de gelek tiştên li ser kûr "fikirandinê" (bîr kirinê) jî hebûn. Yek ji van tiştan ev bû: Li ber çavê bi sedan mêr, jin, kal, keç, xort û zaroyan, bi kêmanî 30 eskerên dijmin firriyabûn ber bi hewa ve. Yek jî, ji wan ne filitî bû (rizgar ne bûbû). Piştî peqînê şewat jî derketibû. Tişt ji wan ne mabû. Lê dîsa jî gotin, du mirî û birîndarek!

Dengîr

Ji bo te berxwedan!

(Ma jiyan berxwedan e yan jî Berxwedan jiyan e?)

Erê, erê...
Digotin Kurd ne maye li ser ruyê cihan,
Ne maye digotin Kurd bi yekcarî li jiyan.
Lê, li ciyek jî rast "bû" ev gotina wan.
Ma jiyan berxwedan e
yan jî berxwedan jiyan!

Ev rewş weha bû gelî xuşk û birayan,
Weha bû ev rewş.
Lê belê!
Biryardarên serîhildana dîrokî,
Xweragirtin li ber vî rewşî!
Gotin: Ho Kurdino,
Belengaz û bindestino!
Çawa, ku em belengazên neteweyî ne,
Her wisa jî em,
Bindestê çînekî ne!
Rabin! Rabin! Rabin!
Hemû keç û xort û jin û mêr û pîr û kal,
Tev, destan bidin hev!
Hilgirin rext û çekan li bejin û milan!
Divê em derînin ji nav welêt,
Van dijminên bav û kalan!

Wisa digotin, ew berxwedankarên;
Durust, dilrast, canfîdakar û dilînî.
Di buhayê dilopên zêran de,
Zelal û pak û pêtî.
Her wisa digotin.
Ev bû gaziya wan, amanc û hêviya wan!
Tenê, bes tenê ev bû:
Deranîna dijminên ax û mirovayetiyê,
Ji ser xaka pîroz a niştiman!

Dilsoz bûn,
Dilsatiyên soz û peymanên xwe jî bûn,
Çi digotin, wî jî dikirin.
Digotin: De zû rabin!
Destan xweş bidin hev,
Dakevin nav bajar û gundan,
Mîna şêran!
Ku em pêk bihênin,
Peyman û biryarên şahanên merdan!

Xweş kar kirin,
Zû ajotin, kirin lez û pele.
Xêza xebata hinekan,
Baştir diyar bû ji yên dinan.

Ev, xweş ne hat bi dijmin,
lewra pir tirsiyabû ji Wan.
Lez kir, bi carekê dest danî ser rewşê,
Êriş bir ser Dara Jiyan.
Hezar, nehsed û heştê, diwazdeyê Îlonê,
Perçiqand ji şax û mil û gulî,
Û berda bi avê de bê dudilî.

Nexwe tirsiya bû,
Baş tirsiya bû, hem jî gelekî, zaf û zor.
Ma ew ne tirsiyabana,
Kî di şûna wî de bitirsiya?
Lewra Yên li hember wî,
Nas ne dikirin çi asteng û çi sitirî.
Rabûbûn mîna bahoz û aşît û lehî,
Dabûn ber xwe;
Gund û bajar û gelî,
Hemû welat bi seranserî!

Dijmin bi vê tirsa dilê xwe,
Tofana xezeb û şikenceyên kesneditî,
Barandibû li ser dîl, girtî, bindestên xwe!

Gotin tiştek e, lê dîtin tiştek din e.
Mejiyê mirov ne digirt ev qas zordarî.

Lê ev hemû ji bo çi bû?
Bersiv: Ji bo ku Ew ne dipejirandin,
Vê jiyana belengaz û bindest,
Jiyana bê serxwebûn û azadî!

Ew ên ku, di xebat û lebata xwe de,
Xwedî xêza zexm û rast bûn;
Ew şikence û lêdan,
Kar ne dikir li ser wan.
Ew dîsan xwedî soz, peyman, biryar bûn.
Ew dîsan xwedî bîr, bawerî û amanc bûn.
Ev qas şikence û zor û zexta giran,
Kar ne dikir li ser wan.
Çi digotin? Digotin:
Berxwedan jiyan e! Berxwedan jiyan e!
Li zîndanên Diyarbekrê: H a w a r!
Berxwedan her jiyan!

Yên di kar û xebata xwe de,
Xêz-sist û qels û jar;
Bi tirsa dil û can,
Bi tirsa xwe, ku:
Xwe ji Kurdistan û ji gel û çîna karkeran
"Bi nirx û giranbuhatir" dîtin,
Bi bêbextiyeke dîrokî,
Digotin: "Jiyan berxwedan e"(!)
Ev bû dûrişm û şîar û rewşa wan.
Lê belê!
Mamosteyên zaningeha şoreşê;
Mamosteyên girtîgeha Diyarbekrê:
Mazlûm, Kemal, Xeyrî, Ferhad, Ekîf, Elî,
Mihemed Emîn, Mehmûd, Eşref, Necmî û
her şehîdên bê nav ên di zîndanan de,
Rastiyê nîşanî wan dan:
Berxwedan jiyan!
Berxwedan her jiyan!

Resûl

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

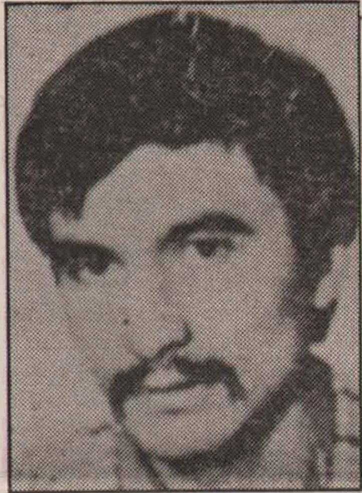
Êrdimeke niştiman ku navenda kiştûkalê û aboriyê ye

DILÛK

- II -

CIHÊN RÛNIŞTINÊ Û BELAVBÛNA ŞÊNÎ LI ÊRDIMA DILÛKÊ

Êrdima welatê me Dilûk, li birê bakurê Kurdistanê li herêma Berfiradê, ku dikeve başûrê-rojavayê Kurdistanê, cih digire. Ev êrdim herweha, bûye êrdimeke tixûbî di navbera başûrê-rojavayê Kurdistanê û Tirkiyê de. Dilûk, ji aliyê başûr ve bi perçeya başûrê-rojavayê Kurdistanê (birê Suriye) re, ji rojhilat ve bi êrdima

Hakî KARER

Ruhayê re, ji bakur ve bi êrdima Mereşê re û ji rojava ve jî bi êrdimên Edene û Antakia yên Tirkiyê re, xwedî tixûb e.

Bilindahiya êrdimê ji deryayê, di navbera 500 û 1.000 metran de diguhure. Tixûbên êrdimê ji aliyê gelî, newal, deşt û çiyan ve hatine pêçan. Erdên êrdimê kêm çiyagêr in û ji bo danişvaniyê rêda û destdayî ne.

Bajarê Dilûkê, ji aliyê hejimara şênî ve, bajarê bakurê Kurdistanê yê mezintirîn e. Gava em bajarên Tirkiyê jî deynin ber Dilûkê, emê bibinin, ku Dilûk li gora Tirkiyê jî, di nava bajarên Tirkiyê yên mezintirîn de cihekî xwe digire. Pîvana erdê êrdima Dilûkê 7.642 km² ye. Şeniyê êrdimê, 808.697 kes e. Li ser her km² erdî, tundbûna şênî 106 kes e. Ev tundbûna şênî, li gora bakurê Kurdistanê, gelekî bilind e.

Navçeya navendî bajarê Dilûkê: Bajarê Dilûkê, di navîna axa êrdima Dilûkê de hatiye avakirin. Li derveyî navçeya Erebanê, bi hemû navçeyên Dilûkê re xwedî tixûb e. Li êrdimê, ji aliyê firehiya erdî, hejimara şênî û tundbûna şênî ve, navçeya êrdimê ya mezintirîn e.

Hejimara şênî 449.392 kes e. Firehiya pîvana erdî 2.015 km² ye. Li ser her km² erdî, tundbûna şênî 213 kes e, Ji sedî 85, ji teviya şênî, mirov di navenda bajêr de rûdinin.

Qopaniyek û 143 gund girêdayê navçeya navendî bajarê Dilûkê ne.

Di navenda bajêr de abori û bazirganî gelekî pêş ve çûye û xwe gihandiye raddeyeke bilind li gora teviya Kurdistanê. Li gundên navendî rezvanî, karên fisteq û hişinahiyan jî gelekî pêş ve çûye.

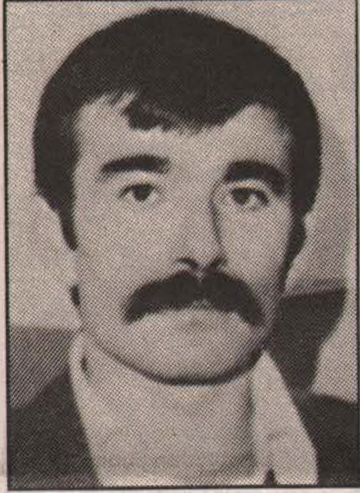
Navçeya Erebanê: Li bakurê êrdimê avabûye. Bi navçeya Çinçin, êrdimên Ruha, Semsûr û Mereşê re xwedî tixûb e. Li êrdimê, navçeya di rêza sêwemîn de piçûk e.

Hejimara şênî 26.868 kes e. Pîvana erdî 496 km² ye. Li ser her km² erdî, 54 mirov dijîn. Ji teviya şêniyê navçeyê ji sedî 81 kes di navenda navçeyê de rûdinin.

38 gund girêdayê Erebanê ne.

Navçe, li ser Deşta Erebanê avabûye û aboriya navçeyê, pişta xwe dide karê kiştûkalê (ziraetê).

Navçeya Îslahiye: Li rojavayê êrdima Dilûkê cih digire. Bi navçeya na-

Kemal PÎR

vendî bajarê Dilûke, navçeya Kilîsê û êrdimên Edene, Mereş û başûrê-rojavayê Kurdistanê re xwedî tixûb e. Ji aliyê firehiya erdî ve, piştî navçeya navendî, navçeya Dilûkê ya duwemîn mezin e.

Hejimara şênî 85.605 kes e. Pîvana erdî 1.513 km² ye. Li ser her km² erdî, 57 mirov dijîn. Ji teviya şêniyê navçeyê ji sedî 26 kes di navçeyê de rûdinin û xwecih in.

Du qopanî û 70 gund girêdayê Îslahiye ne.

Bireki erdê navçeyê yê pêwist dikeve ser Deşta Îslahiyê. Ev deşt jî li êrdimê, deştê bi xêr û bertirîn e. Li vî deştî pembû, zad, şeweyên baqilan û hişinahî dihên çandin û hilanîn.

Navçeya Kilîsê: Li başûrê êrdimê avabûye. Bi başûre-rojavayê Kurdistanê re, bi navçeyên Tilbişarê, navendî û Îslahiye re xwedî tixûb e. Piştî navçeyên navendî û Belkîsê, ji aliyên hejimara şênî û tundbûna şênî, navçeya Dilûkê ya sêwemîn mezin e.

Hejimara şênî 95.419 kes e. Pîvana erdî 1.243 km² ye. Li ser her km² erdî, 77 mirov dijîn. Ji teviya şênî 58.335 kes di navenda navçeyê de rûdinin. Navenda navçeyê ji aliyê hejimara şênî ve piştî bajarê Dilûkê di rêza duwemîn de ye.

Kilîs, 10 km ji başûrê-rojavayê Kurdistanê dûr e. Qopaniyek û 106 gund girêdayê Kilîsê ne.

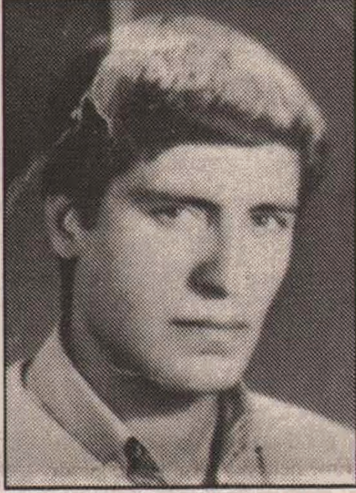
Di aboriya navçeyê de bazirganî ciheki pêwist digire, ji ber ku Kilis li ser xalekî pêwist e riya ji Helebê ber bi teviya Rojhilata Navîn ve diçe hatiye avakirin û bi başûrê-rojavayê Kurdistanê re jî xwedî tixûb e.

Navçeya Belkîsê (Nizîbê): Li rojhilatê êrdima Dilûkê avabûye. Bi başûrê-rojavayê Kurdistanê re, êrdima Ruha û navçeyên Çinçin, Tilbişar û navendî re xwedî tixûb e. Ji aliyê hejimara şênî ve navçeya duwemîn mezin e.

Hejimara şênî 96.367 kes e. Pîvana erdî 1.348 km² ye. Li ser her km² erdî, 71 mirov dijîn.

Qopaniyek û 117 gundên navçeya Belkîsê hene.

Li aliyê başûrê navçeyê hinde deştên piçûk hene, ku ji bo çandiniyê rêda û destdayî ne. Berhemên kiştûkalê yên pêwisttirîn, fisteqên Dilûkê û zeytun in. Belkis, bi sabûna xwe jî navdêr e. Li vê navçeyê, çina karkeran jî xwediyê tundbûneke pêwist e.

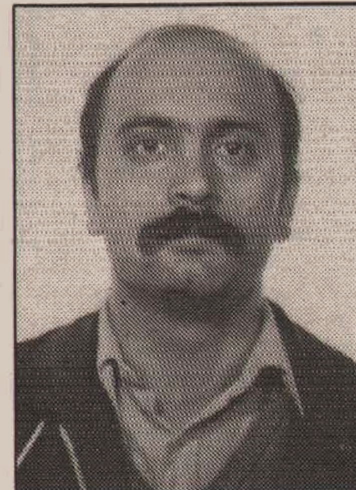
Saît ŞİMŞEK

Gelek karker li Belkîsê dixebitin, ji ber ku kargehên çêkirina sabûnê li vir hene û hatine avakirin.

Navçeya Tilbişarê (Oguzelî): Li aliyê başûrê êrdima Dilûkê avabûye. Bi başûrê-rojavayê Kurdistanê, navçeyên Belkis, navendî û Kilîsê re xwedî tixûb e. Ji navçeyên Dilûkê yên piçûk e.

Hejimara şênî 37.903 kes e. Pîvana erdî 475 km² ye. Li ser her km² erdî 80 mirov dijîn.

Du qopanî û 88 gund girêdayê Tilbişarê ne.

İsmet DOGRU

Aboriya navçeyê li ser kiştûkalê bilind dibe. Dexl û zad, hişinahî, tirh (tirî), zeytun û fisteq dihên hilanîn.

Navçeya Çinçinê (Yavuzelî): Li bakurê êrdima Dilûkê hatiye avakirin. Bi êrdima Ruha, navçeya Erebanê, êrdima Mereşê, navçeyên navendî û Belkîsê re xwedî tixûb e. Ji aliyê hejimara şênî û pîvana erdî ve navçeya êrdimê ya piçûktirîn e.

Hejimara şênî 17.143 kes e. Pîvana erdî 463 km² ye. Li ser her km² erdî ji, 37 mirov dijîn.

30 gundên Çinçinê hene.

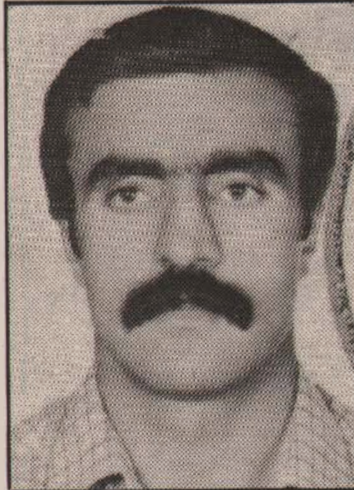
Bireki pêwist ji erdên navçeyê, Deşta Çinçinê çêkirine. Dexl û zad, şeweyên baqilan, hişinahî, fêki, tirh û zeytun dihên hilanîn.

(Hemû hejimarên li jorê ji statistîkên sala 1980'an hatine wergirtin.)

CIHÊ ÊRDIMA DILÛKÊ DI TÊKOŞÎNA ME YA RIZGARIYA NETEWÎ DE

Gava mirov kad û behsa Dilûkê bike, şehîdê pêşemîn ê tevgera Partiya me, internasyonalistê bi nirx rêheval **Haki KARER** dihê biran. Xwîna rêheval **Hakî**, xwîna cara pêşemîn hatiye rijindin e, ji xwîna pêşengiya serdemî ya ramana rizgariya netewî. Şehîdketina rêheval **Hakî**, bi destê rêkxistina sixur a bi navê "Stêrka Sor" ku ji aliyê dewleta Tirk a dagirker li Dilûkê hatibû dameziran-din, tevgera me rûberê biryareke dîrokî kir. Di vê meyla pêşemîn û hişk a dijminê dagirker de tevgera me, yan wê ber bi atiyê (hatinê) ve pêşvebiçûya yan jî wê gavên paş ve biavêta û li ser vê bingehê tunebûbûya û biçûya. Ji ber ku, tevger hina di koçbera komî de bû; endamên tevgerê bê tecrûbe bûn û hem ji, ji hemû derfetên daringî bê par bûn. Pirsa bersiveke birdozî û polîtîkî dayîna dijmin û rêkxistinên sixur hebû. Bilî hemû zor û zehmetiyan û çeperên hatibûn danîn û bilî hejariya jî her alî ve, tevgera me vê domanê bi serkeftinî li paş xwe hişt. Di vê domana zehmet û dîrokî de, roleke pêşemîn û herî pêwîst a pêşengiya Partiyê hebû û ev xwe da şanîkirin. Bi saya hişyariya ramyarî, tevgera me ji palaftinê rizgar bû.

Di rastiniyê de, kuştina rêheval **Hakî**, bû lêdaneke mezin ku li tevgera me ya rizgariya netewî keti. Dijmin, bi kuştina rêheval **Haki** têr

Sabrî GOZUBUYUK

nebû. Hinde kesên sixur jî berda nava rêzên tevgera me. Bangeşiya, "Apogir, pêşkêşê Hakigiran kuştin" belav kirin. Bi gelek şêwe û awayan xwestin rûmeta endamên tevgera me gêr û erzan bikin. Ev doman, domaneke herî bi êş û tivanc bû. Pêşengiya tevgerê, rastî jî gelekî bi sext kete nava tengasiyan.

Li hemberê vê domana zor, zehmet û dijwar, di demeke pirr kin de, disa serxwevehatin çêbû. Weke pêdiviyeke biranina rêheval **Hakî** jî Bernameya Partiyê hate danezane kirin û piştî vê bûyera şehîdbûnê bi nêzingê sal û nivekê, damezirandina PKK hat pêkanin. Ev pêşveçûn, li hemberê lêdana dijmin a dij-şoreşgerî, bû tolehildaneke şoreşgerî.

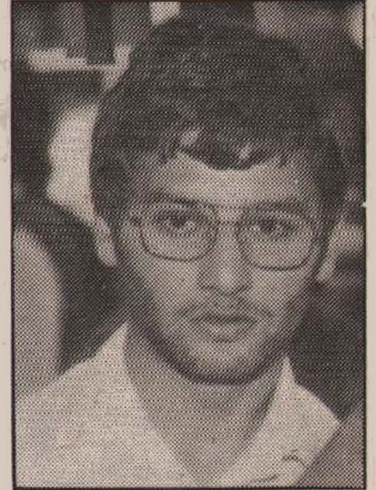
Êrdima Dilûkê êrdimeke weha ye, ku li vir ji aliyê dijmin û hêzên sosyal-şovenist êrişên bi şêweyeke tund hatin û dihên ser tevgera me. Ji roja derketina tevgera me heya derbeya 12'ê Êlûnê ev êriş gelekî bi dijwarî doman. Hema hemû pêşrevanên û pêşengên têkoşîna me, li vê êrdimê, di bin rewşeke van êrişên dijwar de xebatê birêvebirin. Ev êriş pêşemîn, berê xwe didan tunekirina rêhevalên me yên rêber û pêşkêş. Tevlî van êrişên bi mejiyê tunekirinê, qampaniyeke tund a pişangekirin û rabirrinê ji dihat pêşvebirin.

Êrdima Dilûkê êrdimeke Kurdistanê ya weha ye, ku çina karkerên Kurdistanê bêhtirîn li vir tund e, ji hemû êrdimên Kurdistanê bêhtir. Tevgera me vê rewşê bi baldarî anî pêşiya çavên xwe û pêwîstiyeke mezin da êrdimê. Rêheval **Haki KAKER**, rêhevalekî me yê weha bû, ku cara pêşemîn ramana rizgariya netewî li Dilûkê dabû belavkirin. Xebatên rizgariya netewî, ku ger di domana rêheval **Haki** de, ger ji di domana paşê de li êrdimê hatin birêvebirin, encamên xurt derêxistin holê. Ji vê êrdimê hejimareke bilind ji kadroyan hate derxistin. Karkarên êrdimê, heya raddeyeke pêwist bûn xwediyê zanabûna çina xwe. Heya 12'ê Êlûnê sala 1980'an, bajarê Dilûkê di nava wan bajaran de bû, ku tevgera me pêşveçûnên xurttirîn afirandibû. Ji 12'ê Êlûnê vir ve ji, ev pêşveçûn rûberê rawestanekê bûye.

Di vê domanê de, hinde rêhevalên me hebûn ku li Dilûkê xebatên serkeftî birêvebirine û paşê jî şehîd ketine. Rêhevalên **Haki KARER, Kemal PÎR, İsmet DOGRU, Sait ŞİMŞEK, Sabri GOZUBUYUK** û **Ali Kamber DEMÎR** li Dilûkê xebatên rizgariya netewî birêvebirine û paşê di têkoşînê de şehîd ketine.

Partiya me berî 12'ê Êlûnê li Dilûkê potansiyeleke rizgariya netewî afirandibû. Bi hatina 12'ê Êlûnê ev potansiyel sist bû û rawestî. Lê niha disa Partiya me, xwe gihandiye vê potansiyela rizgariya netewî. Ev hem li gundan û hem jî li bajaran bûye. Pêşveçûnên li êrdimê, ber bi meyleke baş ve xwe dilezinin...

Dilûk, weke ku di domana berê de jî hate dîtin, xwediyê rewşeke weha ye, ku têkoşîna me ya rizgariya netewî bikaribe pêşveçûnên xurt biafirîne.

Alî Kamber DEMÎR

Li êrdima Dilûkê jî, dijminê dagirker wê were zûwa kirin. Gava ew roj were, hingê biranîna rêhevalê **Haki** wê bi naveroktir û berfirehtir were belavkirin. Rêveheval **Haki**, wê weke militanê pêşemîn car ramyariya rizgariya netewî li Dilûkê bicihkiriye, were biranîn. Ji ber ku ew xwediyê wê xwîna rijayî ye, ku ji bo birdoza şoreşgerî li Dilûkê herikiye. Ew mîna lehengê Dilûkê di mejiyên mirovên Kurd de, wê cihê xwe her demê bigire û her demê biji...

Di hejimara pêşîn de: Êrdima **SERHEDAN**

Bilî hemû tevdîrên dijmin ên ji ber tirsa sersaliya damezirandina PKK

LIVBAZIYÊN ARGK Û XEBATÊN ERNK DOMAN

Partiya Karkerên Kurdistanê kete 13 saliya têkoşîna xwe

Peşengê têkoşîna rizgariya netewî û çînî yê gelê Kurdistanê **Partiya Karkerên Kurdistanê - PKK**, roja 27'ê Mijdarê 1990'an sersala damezirandina xwe ya 12'an pîroz kir û 12 salên têkoşîna xwe yên bi serfirazî û serkeftinê tijî, li paş xwe hîşt.

PKK, peşveçûnên ku gelek caran di dehan salan de nadikarîn bi cih werin, xiste demeke kin mîna 12 salan û gelê Kurdistanê gihand raddeyeke têkoşînê ya weha, ku ji serxwebûna netewî û demokrasiya gelî êdî çi caran veger nebe û encam jî bibe xwediyê misagorî û ewleyetiyê.

PKK, wê dîroka dîldariyê ya gelê Kurdistanê, ku serberjêr diçû, vajî bada û zivirand. Li şûna mîlletekî, ku dengê xwe birrîbû, li hemberê tajan û înkarkirina nirxên xwe yên netewî bê liv û tevger dima, vê rojê mîlletekî welê afirandiye, ku ji bo kesbûna xwe ya netewî, çanda xwe, zimanê xwe û ji bo civakeke demokratîkî, aza û serbixwe ditêkoşe. PKK bi şer û têkoşîna xwe, civaka Kurdan anî wê gehînekê, ku bawerî bi xwe dihêne û li cihanê jî hijmekarî û hirmet ji bo xwe bi rê ve dibe.

Ramyariya serdest, ku bi navê Kurdîtiyê li Kurdistanê dihat dagerandin, ramyariya otonomîxwazî û azadiya di warê çandî de bû. Bi derketina PKK, têkoşîna ji bo serxwebûnê, li Kurdistanê bû ramyariya serdest.

Têkoşîna ji bo "demokratiyê", ku li Kurdistanê mîna alternatîfeke li hemberê avahiya feodalî û eşîrvanî, olî û rêdariyên olî dihat peşvebirin, ew demokratîzmeya burjuwazî bû, ku li ber sih û di bi siha burjuwaziya dagîrkerî ya serdest de, dihat pêşvebirin, Her tiştên ku di riya şoreşê de bi têkoşîna şoreşvanî bidest ketine, bi saya PKK çêbûne. PKK, hemû birên civakê yên kedmiz û xebatkar gihand hevûdu, pêwendiyên wan gihand pêwendiyên serdemî û lihevhatî. Zanabûneke demokratiyê ya welê afirand, ku bi her awahî, pêşemîn, li derbarê azadî û serxwebûnê ramandin hebe. Ev tev bi têkoşîna PKK ketine destan. Vê rojê, bi mîlyonan mirovên ku radiperin û seriyên xwe hildidan, bi zanabûna vê demokratiyê tijî ne.

PKK van pêşveçûnan, bi xwespartina xeta xwe ya taybetî, pêkaniye. Ev xweserî jî, xwe dispêre bîrdoza sosyalîst, baweriya serxwebûnê, rêkxistiniya şoreşger a serxwe û têkoşîna mîlitnî ya PKK. PKK dihê weteya, berxwedanê, hilgavtin û hilpişkînê, baweriyê, hêviyê, serxwetî û lehengiyê.

Di dîrokê de çi mîlletekî cihanê, di demeke weha kin de, nekariye di dîroka dîldariyê de hinde pêşveçûnan biafirîne. Çi mîlletek, di demeke vê nolê de, hinde canemerg (şehîd) nedaye. PKK, partiya ronakrewan û canemergan e. PKK, di dîroka Kurdistanê û Tirkiyê de mohra xwe li berxwedanên zindanan weha daye, ku çi caran nekaribe were ji bîr kirin. PKK, bi xeta xwe ya şoreşgerî û xweser, Hilgavtina Rizgariya Netewî ya 15'ê Tebaxê afirandiye. PKK ew hêz û hîm e, ku hêza eniya rizgariya netewî ERNK afirandiye, ku vê rojê bi mîlyonan mirovan hembêz dike û wan radike livbaziyan. PKK ew hêz û hîm e, ku artêşa gêrîlayên Kurdistanê ARGK afirandiye.

Di rojên me de, bi navê sosyalîzmê li gelek bereyan rûxînên mezin jiyan dibin. Lê li Kurdistanê, di têkoşîna serxwebûna netewî ya bi rêberiya PKK de, nirxên sosyalîzmê yên gerdûnî kulîlk didin û dipişkivin. Li seranserê cihanê, hêzên împeryalîst, palaftin û înkarkirineke dijwar dispêrin şoreşên rizgariya netewan. Lê li Kurdistanê, rizgarîxwaziya netewî ya bi rêberiya PKK, bi şeweya nirx û nimûneyeke gerdûnî hildibe.

PKK navê girêdaniya bi nirxên sosyalîzmê yê; navê têkoşînvaniya mîlîtanî ya li hemberê her cûre palaftiniyê, şovenîzma civakî û netewîperestiya burjuvazî bi xwe ye. Pêzanînên PKK ên di vê têkoşînê de, nimûneyeke gerdûnî datînin holê.

Li hemberê rastîniya gelê me û têkoşîna me ya serxwebûnê, hemû ramyariyên dagîrkeriya Tirkan di avê de çûne; şerê wê ye taybetî û bi desteka hêzên împeryalîst, hatiye şikandin. Lewma, ji bo domandina doliwgeriya xwe ya li ser Kurdistanê hemû derfetên xwe yên dewletî seferber dike. Dewleta Tirk, ku hemû pîlanên wê yên ji bo palaftin û tunekirina PKK vala çûnê, niha jî hêviya xwe, ji aliyekê bi zor û kotekê ve girêdaye, ji aliyê din jî, bi pîlanên palaftinê ve girêdaye, ku niha dixwaze bi desteka hêzên împeryalîst deyne pêşiya xwe.

Lê ev keftûlaft tev vala ne. Gelê me yê xebatkar, li ser riyê PKK ê ronî, têkoşîna xwe ya rizgariya netewî gihandiye serîhildanan. Gelê me, ji her demê bêhtir xwe nêzîngê serfîraziyê kiriye. Em vê yekê, bi baweriya ku ji pêşengê me PKK re heye, dibêjin. PKK, rizgariya gelê me ji xwe re kiriye dîrûşmeyeke weha, ku dixwaze di salên 1990'an de vê biserbixe.

Gava em niha teviya gelê xwe yê welatparêz, ku bi serbilindiya derbasbûna PKK di 13 saliya serfîraziyê de tijî bûye, pîroz dikin; herhewa em bang jî li gelê xwe dikin, ku piştgiriya serîhildana netewi ya bi pêşengiya PKK bike. Em bang li hemû welatparêzan dikin, ji bo xwe bikin yek û tevlî seferberiya fîdekariyê bibin.

- Bijî riyê ronak ê Serok APO!
- Bijî pêşrevanê şehîdan, berxwedanên zindanan, Hilgavtina 15'ê Tebaxê û serîhildanên gelî yên Newroza 1990'an, Partiya Karkerên Kurdistanê!

Berxwedan

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Dêrsim

Gerîllayên ARGK û şervanên TKP-ML-DABK bi hev re livbaziyekê çêkirin. Li Zerenîkê du cemseyên dijmin ketin kemîna gêrîllayan. Deh leşkerên dagîrkerên Tirk mirin

Di hefteya pêşemîn a meha Mijdarê de şervanên ARGK û TKP-ML-DABK bi hev re dafek li pêşiya cemseyên dijmin vegirtin. Du cemse ketin kemînê. Di vê livbaziya şoreşgerî de, deh leşkerên dagîrkeran hatin kuştin û gelek jî birîndar ketin. Ev livbazî li navçeya Zerenîkê gundê Merxo pêk hat.

Piştî vî şerî bi du rojan, dîsa li navçeya Zerenîkê gundê Kozluca şerek derket. Di encama vî şerî de jî, du leşkerên dijmin hatin kuştin û dido jî birîndar ketin. Ji şervanên TKP-ML-DABK jî, şervanek şehîd ket.

Di encama operasyoneke dagîrkeran de jî, çar şervanên TKP-ML-DABK şehîd ketin. Ziyanên (xusarên) ji dijmin hîna xuya ne bûne.

Li vê deverê çend livbaziyên bi vê nolê bi hevalbendiya hêzên ARGK û yên TKP-ML-DABK çêbûne. Îttîfaqa ARGK bi hêzên din re, bi stratejî û taktîkên ERNK ve girêdayî ye. Deriyê ARGK her demê, ji bo hevalbendiyên bi vê nolê bi çepên Tirk ên şoreşger re vekiriye. Ev yek jî, li ser bingeha şerekî tunde li dijî dagîrkerên Tirk dibe. Pêwîstiya gavekî welê gelekî mezin e. Yekîtiya gêrîllayên ARGK û şervanên çepên Tirk, dikarin ziyaneke mezin bigihînin dijmin û şerê çekdarî xurttir bikin. Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistanê-ARGK, her demê amadeye, ku yekîtiyên weha yên şoreşgerî xurt bike.

Îsmet Şerîf WANLÎ:

"Mirin û mayina gelê Kurd bi şoreşa PKK ve hatiye girêdan..."

Hevpeyvîn di rûpelên 19-20-21'an de

Cizîra Botan

Di encama peqîneke di cemseyeke leşkerî de, serleşkerek û du leşker birîndar ketin

Roja 24'ê meha Mijdarê, li navenda bajarê Cizîra Botan, saet li dora 14.00'an, di cemseyeke leşkerî de peqînek çêbû. Di vê peqînê de serleşkerek û du leşker birîndar ketin. Du zarokên, ku malbatên wan welatparêz in jî, birîndar ketin. Dema ku ev peqîn çêbû, welatparêzan vê nûçeyê serrast û bi lez gihandin me.

Dijmin da xuyanî kirin, ku gêrîllayên ARGK cemse bombe kirine, lê heya niha agahiyên berfirehtir hîna negihane ber destên me.

Licê

Şerekî giran di navbera gêrîllayên ARGK û hêzên dijmin de derket. Di encama vî şerî de du şoreşger şehîd ketin û bêhtirî 20 leşkerên dijmin jî hatin kuştin

Di navbera rojên 6 û 7'ê meha Mijdarê de, şerek di navbera hêzên artêşa dijmin û gêrîllayên ARGK de derket. Di vî şerî de du şoreşgerên ARGK bi lehengî li ber xwe dan û şehîd ketin. Ji şervanên şehîd yek ji navçeya Farqînê bû. Şehîdê din jî ji navçeya Licê gundê Sîsiyê bû. Li nêzîkê cihê, ku şer li wir derketî, dijmin şivanekî jî bi hovîtî kuşt.

Li gora hinde nûçeyên ku welatparêzan gihandine me, nêzîkî 20 leşkerên dijmin jî hatine kuştin. Di nava leşkerên hatine kuştin de, serleşkerekî dijmin jî hebû.

Nûçeyên dorfireh li ser vê bûyerê heya niha, hîna ne gihane me. Tenê tê zanin, ku gêrîllayên ARGK, êrîşekê birine ser wan û ew xistine nava çembereka mirinê.

Ji bilî vê livbaziyê, li derdorên Licê, gelek livbaziyên din jî, di meha Mijdarê de hatine çêkirin. Şerek ji van, li gundê Derxwînê derket. Li ser vî şerî, hîna çi agahî negihane me. Ji aliyê din jî, gêrîllayên ARGK êrîşek birin ser qereqola gundê Hezranê. Li vir, 12 çekên leşkerên dijmin bi destê xwe ve anîn.

Roja 22'ê meha Mijdarê gêrîllayên ARGK li gundê Derxwînê civînekê ji gundiyan re çêkirin. Di civînê de bi dorfirehî li ser şerê serxwebûn û azadiyê axiftin. Rewşa ku dijmin têde dimire anîn ziman. Piştî ku civîn dawî bû û gêrîlla ji gund derketin, dijmin êrîşî gund kir. 13 welatparêz girt, lê pişt re dîsa hatin berdan.

Di rojên 9 û 10'ê Mijdarê de dijminê dagîrker gundiyên Sîsiyê û Çinar Zorê da ber lêdanê. Li gundê Şaklatayan jî, welatparêzê bi navê Mehmûd Bektaş ji ber ku li dijî dewletê propaganda kiribû hate girtin. Ji roja 15 Mijdarê heya niha, hîna di bin çavan de girtiye.

Kerboran û Hezex

Di êrîş û dafvedana gêrîlla de gelek leşkerên dijmin hatin kuştin

Li gora ku me nûçe ji nûçevanê rojname ya xwe, welatparêz û gêrîllayên li van deveran girtine, ev bûyerên li jêrin têne gotin:

Di 29'ê meha Mijdarê de, şervanên ARGK êrîşek birine ser qereqola gundê Vasikil navçeya Kerboranê. Avahiya qereqolekê hilweşandine û leşkerên têde neçare hîştine.

Dîsa, roja 29'ê Mijdarê li Kerboranê, li gundê Dîlan an jî Çilo, gêrîllayên ARGK kemînekê li ser riya gund û bajêr vegirtine pêşiya hêzên dijmin. Di encama vê dafê de, heft leşkerên dijmin bi giranî birîndar ketine, lê heya niha agahî negihane me, ka mirine yan ne.

Şeva 25 û 26'ê meha Mijdarê, li ser riya Nisêbîn û Cizîra Botan, di nava tixûbên Hezexê de, li nêzîkê gundê Tilêbel, şerek di navbera gêrillayên ARGK û hêzên dijmin de derketiye. Di vî şerî de çar leşker bi giranî birîndar ketine.

Li ser riya Cizîra Botan û Hezexê jî, leşkerên Tirk li nêzîkê Hezexê, rêwiyên diçin û dihatin pirsiyar û kontrol kirine. Gêrîllayên ARGK vê yekê ji xwe re weke delîvekê dîtine û êrîşî leşkeran kirine. Di encama vê êrîşê de, polîsek û du leşker bi giranî birîndar ketine, lê heya niha me jê hay tune ye, mirine yan ne.

Dîsa, li Kerboranê gundê Ezdînarê û li Hezexê, gêrîllayên ARGK êrîşeka şoreşgerî birine ser baregehên dijmin. Li Hezexê êrîş çûye ser tabûra li navenda navçeyê. Heya niha me nûçe û agahiyên berfireh li ser van êrîşan negirtine.

Girê Amo

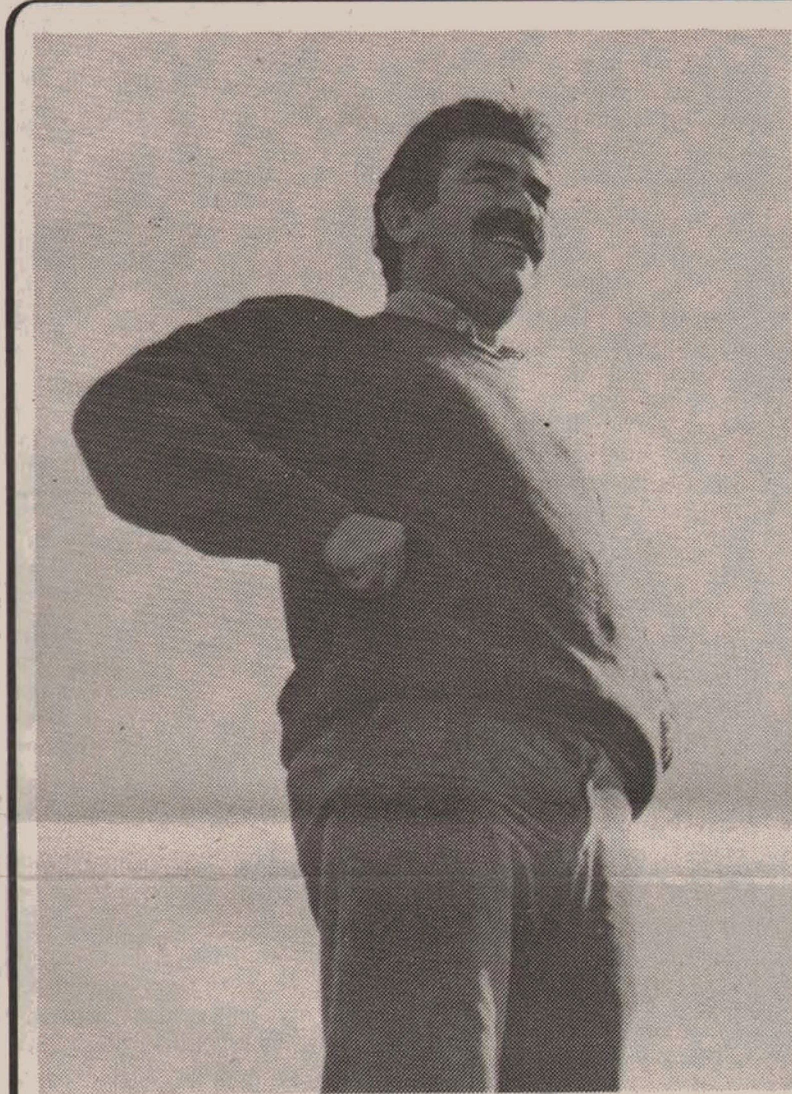
Li navenda bajarê Girê Amo polîsek hate cezakirin. Li gundê Kortikê jî cerdevanek hate kuştin

Şeva 24 û 25'ê Mijdarê, li navenda (merkeza) Girê Amo (Silopî) polîsek li ber devê deriyê mala xwe hate kuştin. Çeka wî ji hildigirin û dibin.

Li aliyeke din, gêrîllayên ARGK bi rokêtan êrîşek birin ser mala keyê (muxtarê) gundê Kortikê. Di vê êrîşê de mala wî dan ber agirî û kurrê wî yê bi navê Şêxo (22 salî) bi mirinê cezakirin. Ev muxtarî bi navê Evdil, tevlî kurrê xwe nokerî û parêzkarî dikir. Ev livbazî ji bo her kesekî sîxur re bû fêreyek (dersek) û baş da xuya kirin, ku dawiya nokeriyê her demê, wê bê guman bibe mirin.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN**'*ın PKK'nın 13. savaş yılına girişi dolayısıyla Kürdistan halkına mesajı:*

"Benim için en büyük mutluluk, bir savaşçıyı ülkesine sahip çıkabilecek hale getirmektir..."

"Ama her zaman söylerim, ben Kürtlüğün değil, insanlığın aşığıyım. Fakat bunun yolu, öncelikle kendi kimliğime sahip çıkmaktan geçer. Kendini sevmeyen insanı da sevemez. Kendine değer biçmeyen, kendini onurlu kılmayan insanlığın asla sevgisine, kıymetine layık olamaz. Bir dilenci gibi sürünerek, yaltaklanarak, yakararak şeref kazanılmaz. Düne kadar girilen durum bu. Ne kadar kötürüm olsak da, ne kadar yaşam umudu vaad etmesek de, ne kadar güvensiz, utanılası bir durumu yaşasak da yine kökümüzü kazımalı, eğer birazcık filiz verecek bir can damarımız varsa, onu korumaya almalı, fışkırtmalı ve soyağacı haline getirmeliyiz..."

Mazlum Kürdistan halkı! Partimizin ve Cephemizin değerli çalışanları ve kıymetli dostlarımız!

15 Ağustos Atılımı'nın 7. yılı ve Partimizin resmen kuruluşunun 13. yılına girişi münasebetiyle sizleri selamlar, önümüzdeki mücadele yılımızın büyük başarılarla dolu geçmesini ve sizlerin bu yılda coşku ve sağlık içinde yaşamanızı ve savaşmanızı dilerken, ulus olarak bugün nerede olduğumuzu, Partimizin ne yapmak istediğini, düşmanın kendi özel savaşının neresinde olduğunu, bizim savaşımızın nereye vardığını bu vesile ile kısaca değerlendirmek istiyorum.

Halkların tarihinde kutlama günleri vardır. Bizim için böylesi günler daha yeni. Ve siz de, düzenlediğiniz geceleri tam bir ulusal kurtuluş şenliği olarak yaşamak istiyorsunuz. Her gecenizin, her kutlamanızın savaş kadar değerli olmasını ve gerçekten sizin için kutlanacak günlerin, gecelerin bu olduğunu bilerek, sizleri de bu savaşımızın gerçek sahibi kılarak, buna nasıl hizmet ettiğimizi, nasıl hizmet edeceğimizi göstermenin görevimiz olduğunu bilerek, yaşamınıza katılmaya çalışıyoruz. Hemen belirtelim; sizler bizi yüceltiyorsunuz. Bunun hesabını yapıyoruz. Bunun dışında bizden birşey beklemeyin. Önderlerden bunun dışında başka birşey beklenmemeli. Sizin bize sevginiz, bizim size saygımız tamamen böyledir. Sonuna dek böyle olmalıdır. Yürüttüğümüz savaş baştan günümüze kadar büyük acılara, işkencelere, her türlü sıkıntılara yol açsa da, çok iyi biliyoruz ki; daha fazlasına değer. Ve artık biz de varız, bu dünyada bize de küçücük bir yer olmalıdır demenin onuruna, umuduna erişmişsek diyoruz ki, herşey vız gelir. Bunlar, mutlaka ulaşmamız gerekenin çok büyük bir karşılığıdır. Ve gerekirse bin kat daha fazlasını da ödemeye hazırız.

Bizim için çok az doğru düşünme, kendimizi doğru karar sahibi haline getirme fırsatı verilmiştir. Hep düşman için düşünme, onun çıkarları temelinde hareket etmeye zorlandık; kendimizi düşünecek, kendimizi kanıtlayacak fırsat yoktu. Şimdi ise bu fırsatı biraz yakaladık.

Halkların namusu önemlidir. Halkların onuru bütün onurların üstündedir. Köle bir halkın, düşürülmüş bir halkın ve gerçekten dostun da düşmanın da hiç değer vermediği bir halkın yaşamı, onursuzluğun alasıdır. Böyle bir halktan olmaktansa, olmamak-yaşamamak her zaman tercih edilir. Ne yazık ki, daha düne kadar ve gerçekten acıyla söyleyelim ki, dünyanın belki de biricik onursuzluk çukurunda yuvarlanan, "namus", "şeref" nedir, bunu akla getirmeyen, lanetli duruma düşürülmüş, çağın en lanetli gerçeği dayatılmış halkı durumundaydık. Kendimizi kandırmayalım. Mesele biraz namusa, onura erişmekse, biraz kişiliğe kavuşmaksa bu gerçeği teslim etmek gerekir. Ben her zaman kendi davamı şunun için yaptığımı söyledim: İnsanı anlamaya çalıştık, çağı anlamaya çalıştık. Biraz yöneldik. Ve bu anlamda kendimizi, mensup olduğumuz halk gerçeğini anlamaya, kabul etmeye çalıştık. Ve baktık ki, artık şimdi geldiğimiz, içinden yürüyerek bu aşamaya getirdiğimiz yola girmek ve bu yolu aşmaktan başka çaremiz yok. Her zaman söyleriz ki, -kendim-, hiç te imkanları alabildiğine varolan birisi olarak başlamadım bu işe. Çok iyi bildiğimiz gibi, ortada kendi ulus gerçekliğini dile getirmekten utanan, temel olarak dayanacak hiçbir şeyi olmayan, kuvvet ve siyaset namına tamamen yokluk içinde bulunan, düşmanın dayattığı amansız vurucu güç ve yokedici siyaset karşısında büyük korku ve cesaretsizlik içinde adını bile ağzına almaktan korkan ve kendinden utanan bir durum halkımız tarafından yaşanıyordu. Hepiniz bunu yaşıyordunuz...

Bu yola girmenin karşılığı para olabilir mi? Hayır! İmhadan başka bir karşılığı olabilir mi? Tehlikesi çok! Dostu var mı? Hayır! Sağcısı da solcusu da, kapitalisti de sosyalisti de seni bir halk olarak kabul etmiyor. Ve hüküm şu: 4.000 yıl öncesinde her ne kadar bu adla anılan bir halk var idiyse de, tarihi süreç içinde çoktan tükenmiş. Yaşama kudreti olmayan ve dolayısıyla çağdaş bir halk olarak ele alıp üzerinde politika yapmaya uygun, -ister lehinde ister aleyhinde, yanında veya karşısında yer almayı gerektirecek bir olay, bir olgu temelinde-, bir halk gerçeği yoktur. Dolayısıyla inkar etme bir hükümdür. Bu, sadece dost olması gerekenlerin veya düşmanların düşüncesi değil, kendimiz bile, çoktan kendimizi bir halk olarak görmekten çıkmışız. Saygı duyulacak, uğruna savaşılacak, halkımızın ne bir toprak parçası, ne bir kültürü, ne bir dili, ne bir yaşamı vardır, demişiz. Kabul etmemiz gereken şey, düşmanın bize yol diye bellediğidir, demişiz. Bir küçük memuriyet, bir basit işçilik için yarışa girildiğini iyi biliyoruz. Herşeyimizden vazgeçildiğini, dilimizden, örf ve adetlerimizden utanıldığını iyi biliyoruz. Gerçek buydu!

Kaç kaçabildiğin kadar... kaçanlar bir arkasına dönüp, ben nereden geliyorum demeyecek kadar vatanı terketmiştir. Bu çok açık. Ne kadar harabeler haline getirilmiş de olsa insan; doğduğu yeri, anadilini, içinde büyüdüğü kültürü böylesine ucuz ve savaşmadan terkedemez.

Son zamanlarda -günümüzde-, hepinizin yaşadığı acı durum bu. Dünya halkları bir karış toprak uğruna milyonları verirken, bizim gönül rızasıyla ve çok acı bir düşürülmüşlükle ana topraklarımızı böyle terkedişimiz, ancak çok düşürülmeyle izah edilebilir. Biz bunu gördük, yaşadık. Bu bir kader gibi yaşatılmak istendi. Düşman sürekli, "Dünyanız bu", "Vatan Türkiye'dir", "Türkiye bölünmez bir bütündür", "Türkiye'nin resmi dili Türkçe'dir", "Devlet TC'dir", dedi. Kanunu, örfü, yaşamı dışında her şey yasak. Ve bu politikaların ürünü olarak dünyanın dörtbir tarafına savrulduk. Bugün dünyanın en çok ve onursuzca boşaltılan ülkesi Kürdistan'dır.

Başta da, en çok sahip çıkması gereken ve kendine sözümona yurtsever-devrimciler, demokrat-devrimciler diyenler, bu işin öncülüğünü yaparak ve yabancı metropollerde düşmanın kucağında yaşamayı yaşam belleyerek, onursuzluğu daha da derinleştirdiler.

Bizim yaptığımız şuydu: Ne kadar çıkar vaad etmese de, ne kadar yaşama olanağı vermese de, ataların bunca yıl üzerinde yaşadığı, kan-ter döktüğü toprakları; ne kadar geride olsa da bu konuştuğumuz dili, teneffüs ettiğimiz gelenek-görenekleri, kültürümüzü bırakmamaktı... sahip çıkmaktı. Aksi düşünce ve hareket, ancak insanlık dışı duruma düşmek anlamına gelirdi.

Terkedişleri acayip biliyorduk. İnsanlık değerleri ile böyle çok kolayca çelişilmez, karşı çıkılması gerekiyordu. Hak arama böyle başladı. İtiraz, dayatılan yaşamın reddi böyle başladı ve bugüne gelindi. Kimse bana emretmedi. Ne yerde ne gökte kimse bana, "Yürü ya kulum!" demedi. Fakat biz biraz insan olmayı anlamaya çalıştık. Biraz da başka halkların yaşamının nasıl olduğunu, ne yaptıklarını anlamaya çalıştık. "Biz kimiz" sorusunu sormaya başladık. Ve bu duruma geldik.

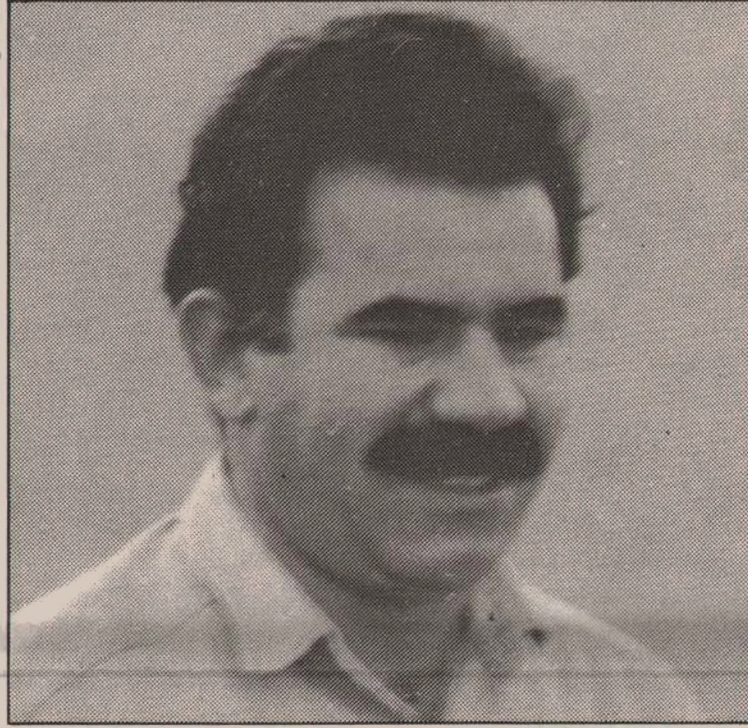
Şimdi karar sizin! Başka türlüsünü yapabilir miydik? Bunu çok ciddi söylüyorum. Öyle size bu kadar görev dayatıp, bu kadar iş yapın, çok ihtiyacımız var, demiyorum. Çok kan döktük. Acı çektik. İşkenceler dayatıldı, dayatılıyor. Sizler de birşeyler duymaya başladınız. Bizim de bir vatan davamız, bu dünyada dayanabileceğimiz bir toprağımız, üzerinde neslimizi devam ettirecek, diğer insanlara benzeyen bir insan yaşamını üzerinde kuracak toprağımız olmalı mı? Çok savrulmuş da olsak, orada bir halk olarak, bir toplum olarak kendimize yeni bir yaşam hazırlamalı mıyız? Bu gerekli mi, değil mi? Eğer gerekliyse, buna evet diyorsak; içtiğiniz su, soluduğunuz hava kadar bilirsiniz ki, bir şeyler yapmak mümkündür. Bakınız, yaşam uğruna nerelerden nerelere geldiniz... hem de her türlü sıkıntıya, hesaba katlanarak. Yaşam içindir bunlar, hem de iyi yaşam için. Saygı duyulan bir istektir bu. Açlıktan kırılıp gitmektense, yaşam kavganıza böyle karşılık vermeniz anlaşılırdır. Kişi olarak belki bununla bir yere kadar varırsınız. Öte yandan, çalıştığınız ülkelerin halklarına bakınız, nasıl kalkındırılmışlar; sağlık, okul, sanayi, tarım, devlet vb. her yönüyle, nasıl görüyorsunuz? Bir de bize bakın. Neyimiz var? Adına vatan toprakları denilen bir davamız var mı? Varsa biz bunun için ne yaptık? Halkız, halkımızın tarihi, bugünkü durumu şöyledir diyor muyuz? Diyorsak, bunu ne kadar anlıyoruz ve uğruna ne yapıyoruz? Şimdi, bu soruları siz de sorabilirsiniz. Eğer çok kötü bir inkarcı değilseniz, bazı doğru cevaplarınız olur.

Bugün, Kürdistan kelimesi artık kabul görüyor... Kürt halkı, Kürdistan halkı kelimeleri biraz kabul görüyor. Buna biz yol açtık. Şimdi yine bunları niye belirtiyorum? Vazgeçilmez bazı gerçekleri sizlere ancak 20 yıllık bir mücadele sonucunda kabul ettirebildik. Aslında bunu söylememeliydim. Siz bize kabul ettirmeliydiniz. Sizin bir tutkunuz olmalıydı. Vatanımıza sahip çıkın, özgürlüğünüze sahip çıkın, şöyle öncümüz olun demeliydiniz. Maalesef! Ben bunca yıla kadar köyümden başlayarak, ulusal çapta hepinize kabul ettirdim. Bir kişinin bu halka önce kendi gerçeğini kabul ettirmek için savaşması görülmüş şey değil.

Halkların kendileri, kendi evlatlarına yürüyün derler. Sizler daha düne kadar evlatlarınızı kaçırıyordunuz, kendiniz de kaçıyordunuz. Ben sizi tutmaya çalışıyorum, aman diyorum, nereye kaçıyorsunuz? Ev böyle terk-

edilmez. Bir ev için, anavatanı terk ediyorsunuz. Yabancı ellerde ev kurulmaz. Evet, gece gündüz sizi anavatanınıza sahip kılalım diye kıyamet koparıyoruz. Dünyada bunun eşi yok. Size de bir anavatan gerekli. Yirminci yüzyılın bu son on yılında, sizden başka hiçbir halkın yaşamadığı vatansızlığı, kader olarak yaşayamazsınız. Bu büyük suçu işleyemezsiniz. Suçların en büyüğü, lanetli olmanın, ayakaltı olmanın en müstehak olanı, bu durumu kabul etmektir. Bunun nedeni, bahanesi olmaz. Sizi bu büyük suçtan alıkoymaya çalıştık. Eğer bu çok büyük bir suç olmasaydı, biz böyle kıyamet koparmazdık. Bu kadar direnemezdik. Son bir insanlık hamlesi olarak böyle ortaya çıkmazdık. Çıkış budur, söyleyeyim.

"...Ben halkların kaynaşmasından yanayım. Kültürel, siyasal, sosyal kaynaşmasından. Hele bunun bağımsız ve özgür temelde olmasına tümü ile yatkınım. Dedim ya, ben bir Kürt soygüdücüsü değilim. İnsanlık ailesine onu şerefli bir üye kılmanın, büyük utançtan, büyük rezaletten kurtarmanın çaresi olarak gördüğüm için bu kimlik savaşını veriyorum."

"...Belki siz kendimizi kurtardık diyebilirsiniz. Kurtarmanız ne kadar kurtarmadır? Aile, çocuklar, tarlalar nerede? Yarın İstanbul, Ankara ve yaşadığınız Avrupa ülkelerinde ırkçılık gelişirse, zaten bir köle gibisiniz, daha da köleleştirilirsiniz. Size biçilen değer en tortu tabakaya verilen değerdir. Yarın katliam da geliştirilir. Belki siz yaşarsınız fakat, çocuklarınız yaşayamaz. Sorumlu olmalısınız. Sorumluluk sadece kendini yaşatmak günü kurtarmak değildir..."

Bu yanlız Kürtlük için de değildir. Belki bazıları bunu kötü kullanır, buna başka anlam verirler. Ama her zaman söylerim, ben Kürtlüğün değil, insanlığın aşığıyım. Fakat bunun yolu, öncelikle kendi kimliğime sahip çıkmaktan geçer. Kendini sevmeyen insanı da sevemez. Kendine değer biçmeyen, kendini onurlu kılmayan insanlığın asla sevgisine, kıymetine layık olamaz. Bir dilenci gibi sürünerek, yaltaklanarak, yakararak şeref kazanılmaz ve düne kadar girilen durum bu. Ne kadar kötürüm olsak da, nekadar yaşam umudu vaad etmesek de, ne kadar güvensiz, utanılası bir durumu yaşasak da yine kökümüzü kazımalı, eğer birazcık filiz verecek bir can damarımız varsa, onu korumaya almalı, fışkırtmalı ve soyağacı haline getirmeliyiz. Belki iyi bir soyağacı olur, insanlıkta gölgesinde dinlenebilir, yaşayabilir. Ben halkların kaynaşmasından yanayım. Kültürel, siyasal, sosyal kaynaşmasından. Hele bunun bağımsız ve özgür temelde olmasına tümü ile yatkınım. Dedim ya, ben bir Kürt soygüdücüsü değilim. İnsanlık ailesine onu şerefli bir üye kılmanın, büyük utançtan, büyük rezaletten kurtarmanın çaresi olarak gördüğüm için bu kimlik savaşını veriyorum. Karşılığında hiçbir şey yok. Bu hergün can ister, kan ister; hergün ölüm fermanı altında yaşamayı ister. Öyle kolay dayanılır bir yaşam değildir. Bir düşkün ulus olarak yaşamayı... değil yaşamak, değil kabul etmek, düşünmem bile.

Evet tam bu noktada çıkış başlar. Çünkü hiçbir biçimde, hiçbir bahane ile kabul edilmeyen yaşam şekli budur. Ben, şunu da söylemiştim: Hani derler ya; ulusların birliği karı-koca evliliği gibidir. Fakat bizim karşımızdaki koca öyle bir koca ki; ve biz de öyle bir karı durumuna düşmüşüz ki, "Bre koca" diyoruz, "Karı mı istiyorsun? Nasıl bir karı istiyorsun? Biraz bu karı kendisine gelsin. Biraz canlılık alameti göstersin ki, yarasın." Hayır! O diyor ki, "Tam bir yatalak olacak. Üzerine her türlü şey uygulanacak. Asla ses çıkarmayacak. Ben karıyım bile demeyecek." Yani şimdi, "Ben Kürdüm", "Biz Kürdüz" diyemiyorsak, bu ne demektir? Türk kocaya karşı, ben Kürt karısıyım diyememektir. Gerçek bu! Kürt erkekleri çok namuslu geçinir ama, karılaşma böyledir ve siz "karıyız" bile diyemiyorsunuz. Biraz namus anlayışını yoklayalım. Erkekliğin nerededir? Erkeklik, kendini zavallı bir karıya kanıtlamak değildir. Erkeklik, biraz da ulusal onura, kendi kimliğine sahip çıkmadır. Ben şu ulustanım, ben şu halk kimliğindenim demekle mümkündür bu... var mı bu kadar şerefin? Bunun sadece cinsel anlamı yoktur, biraz da böylesine yiğitçe bir anlamı vardır... bunu diyebiliyor musun? Bırak erkeğim demeyi, biraz nefes alan karıyım bile, diyebiliyor musun? Şimdi ben bu soruyu çok sorarım. Kızar mısınız, güler misiniz, ağlar mısınız?.. bilemiyorum. Fakat bu bir gerçek! Yani Türk koca bizi kendisi ile nasıl birleştirmiş; eşit ve özgür bir temelde mi? Karşılığında bize bir şey veriyor mu? Zulümden, yoksulluktan, her gün hakaret etmekten başka birşey var mı? Peki böyle bir koca ile ne kadar yaşanır, nasıl tahammül edilebilinir?

Bu işe başlarken, sık sık aklımıza gelen bir durumla karşılaşmışız; ha Kürdistan sömürgeciliği, ha böyle bir karılık! Bunlar birbirine çok benziyor. Bu kadar baskı, bu kadar düşürülmüşlük ancak, özellikle kadın cinsinin geri toplumlarda içinde bulunduğu durumla kıyaslanabilir... evet, biraz kendisine layık bir karı bile olmasına göz yummayan bir kocaya, bir düşmana evimizi nasıl böyle terkettik? Sadece işgalci, istilacı değil, talan edici de değil. Uygulamadığı hiç bir şey kalmamış. Ve şunu hemen söyleyebilirim ki, bizi getirdiği yer, bir manda ne kadar süt verirse o kadardır. Süt verdiğimiz oranda bizi besliyor veya idare ediyor. Hatta daha ağırını da söylemek gerekir; daha iyi süt almak için hayvanlara daha iyi bakılır... çoban hayvanının kıymetini bilir. Bizim hayvanlar kadar bir bakım görmediğimiz ve sadece çapulcu bir tarzda sağıldığımız, yine düşmanın bundan başka bir işle uğraşmadığı da bellidir.

Belki siz, tek tek kendimizi kurtardık diyebilirsiniz. Kurtarmanız ne kadar kurtarmadır? Aile nerede, çocuklar nerede, tarlalar nerede? Yarın İstanbul'da, Ankara'da, Avrupa'nın yaşadığınız bütün ülkelerinde ırkçılık gelişirse, zaten bir köle gibisiniz, daha da köleleştirilirsiniz. Biraz kendinize bakın! Size biçilen değer en tortu tabakaya verilen değerdir. Yarın katliam da geliştirilir. Belki siz yaşarsınız fakat, çocuklarınız yaşayamaz. Biraz sorumlu olmalısınız. Sorumluluk sadece kendini yaşatmak değildir, günü kurtarmak değildir. Ben kendim de okul okudum, üniversite son sınıfa kadar geldim. Şahsi kurtuluş yolu ardına kadar açılmıştı. Tam o noktada vazgeçtim. Şahsi çıkarınıza niye bu kadar dalıyorsunuz? Ben çalışmayın demiyorum, hayır! Çıkın çalışın. Fakat bir amacı olmalı; kaybettiklerinizi, içine düşürüldüğünüz durumu anlamak için olmalı. Yapabilecekseniz bazı doğruları yapmak için olmalı. Yaranızı doğru teşhis edeceğiz ve bu, yalnız benim meselem değil. Ben şunu çok açıkça söylüyorum ve söylemeye devam edeceğim: Kırk yıl da yaşasam çok açık ki, kendimi bir türlü yaşayamayacağım. Sorunları aştıkça, çözümleri geliştirdikçe daha fazla, ölümüne kendimi vermem gerekiyor. Bu artık bir kader, bunu götürebileceğim kadar götürmek zorundayım.

Kurtuluşa ulaşsak bile dünyanın en geri halkı olacağımızı biliyoruz. O zaman, karşımıza çıkacak olan kurtuluşun yeniden inşa sorunları daha fazla olacaktır. Hayale kapılmıyorum. Büyük bir çaba olmadan bir adım ileri götüremeyiz işleri. Buna dayanarak söylüyorum ki, siz de yaşamınıza sadece şahsi, sadece günü kurtarmak için değil, biraz tarih, biraz gelecek nesiller, evet biraz da kendinizi uzun vadeli yaşatmak için yönelmelisiniz. Belki yarın daha büyük tehlikeler gelir. Onu da önlemek için, bir şey daha söyleyeyim: İnsanlık, yanlız kendini günlük olarak üretmek değildir. İnsanlar daha ilk klan, kabile, aşiret toplumları haline geldiklerinde birbirlerini müthiş tutarlar. Hepinizin bağlı olduğu kabileler, aşiretler var. Bunları kolay bırakıyor musunuz? Belki şimdi parçalanmışlar diye kolay bırakıyorsunuz. Ama yine de, tarih başladığından bugüne çocuğun göbekle anaya bağlı olması gibi sizler de kabilenize öyle bağlısınız. İnsanlık böyle başladı. Uluslar bugün nasıl birbirine bağlı? Bir ulusun ferdi diğer ulusun ferdine nasıl bağlı? Daha dün, Almanya'nın birleşmesini gördük. Nasıl çığlık çığlığa bağlandılar birbirlerine?

Ya biz, birbirimize nasıl bağlıyız? Saygı, sevgi ne kadar var? Vatanın birleşmesini düşünüyor musunuz? Halkımızın birleşmesini düşünüyor musunuz? Aklınıza geliyor mu bunlar? Gelmiyorsa bu en büyük utanç değil midir? Evet, bütün bunlar reddedemeyeceğimiz gerçeklerdir. Komalık durumu aspirinle tedavi etmeyelim, veya yanlış bir teşhisle tedavi etmeyelim! Bu diğer sahtekarların yaptığı iştir.

Bu mevzide on iki yıldır bulunuyoruz. Bazı alçaklar da diyorlar ki, "Başını kaldıramıyor." Evet başımı kaldıramıyorum. Nefes bile alamıyorum. Bana, burada en temel özgürlük nedir derseniz, böyle yaşamaya çalışma özelliğidir cevabını veririm. Bunu, hiçbir şeyle değişmiyorum. Ama bunu, dağların doruklarında özgür savaşma imkanı verdiklerimize de anlatamıyoruz. Çok iyi iş yapabilecek imkanlara kavuştuğunuz halde, bunu anlatamıyoruz. Ve kendim, bir küçücük mevzide bu çalışma fırsatını yakaladığım için 12 yıl dayandım. 12 yıl daha dayanabiliriz. Neden? Çünkü eğer karşımızda bir düşman varsa ve o da her şeyi silip süpürme kararında ise, sende de birazcık namus varsa, bu küçücük mevziyi müthiş kullanırsın, müthiş savaştırırsın. Yiğitlik budur! Ama berbat ediyorlar, karıştırıyorlar. Bu mudur yiğitlik? Düşmana karşı yürütülecek mücadele bu tutumlarla mı verilir? Yine sizi suçlamak için söylemiyorum ama, bu kadar kendini koyuverme, bu kadar kendini çamura yatırmak olmaz. Bu kadar baştan çıkarılmaya ne denir? Erkekler için ne denilir, kadınlar için ne denilir? Ya ulus olarak ne denilir? Biraz anlayacaksınız, kendinize geleceksiniz; namus, onur sadece kendi işlerini ayarlamak değildir. Siz bu tutumu sürdürdükçe, ben sizlerle de en az düşman kadar savaş halinde olacağım ve oluyorum da. Çok az yardımcım var. Fakat çok büyük bir güçle götürüyoruz. Birisi düşkünlükte amansızım dedi mi, ben de onun canına okumakta amansızım diyeceğim. Sizlere, evlatlarınıza, oğul ve kızlarınıza karşı amansız olacağım ve hiç bir hak tanımaksızın üzerinize yükleneceğim. Çünkü siz esaslı uyumsuzluğu "yol" diye bellemişsiniz. Bu temelde hiçbirşeye hakkınız yoktur diyeceğim. Ve isyanın büyüğü burada olacaktır. Düşman da ikinci planda kalır. Kendine bunu reva görenlerin, bu konuda ısrarlı olanların yaşamaya hakları yoktur.

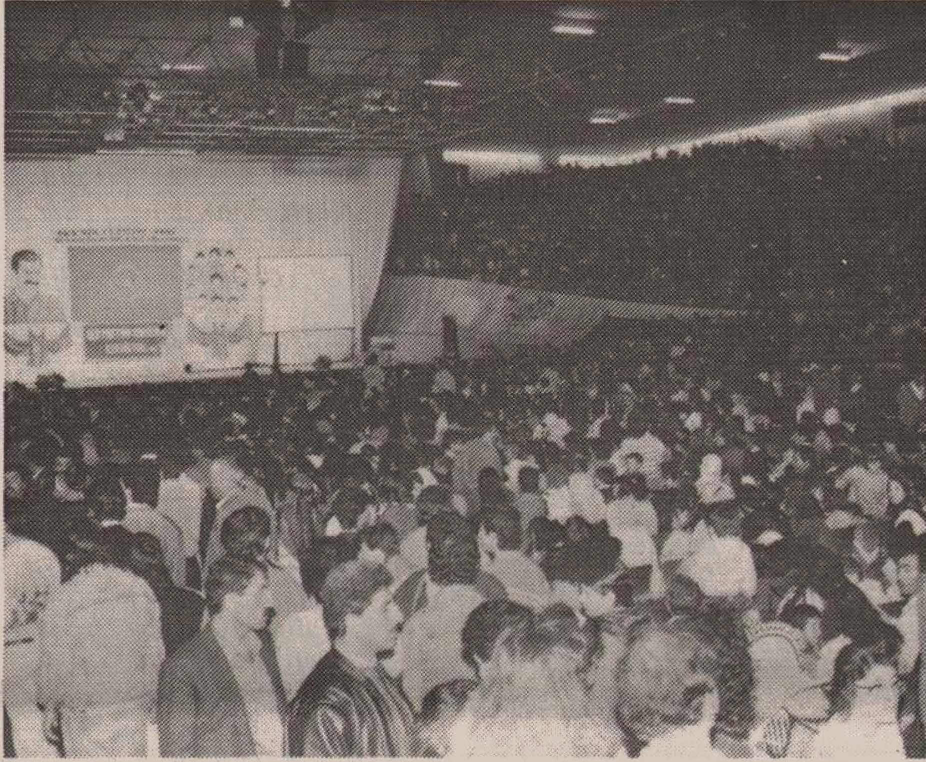
Denilir ya hani; kölelerin üzerine her türlü uygulama geçerlidir. Bizim kölelik daha da kötüdür. Düşürülmeye özgürlük demek, düşürülmeye onay vermek, yapabileceğiniz en büyük ihanettir. Bunu bu nedenle istemeyin. Bunun için bir ulusun, bir halkın onurunun var olduğunu kabul edeceksiniz. Çok düşürülmüşseniz, biraz başınızı kaldıracaksınız. Yeter diyeceksiniz. Yaranızı anlayacaksınız. Düşman birey olarak ayartıyor sizi. Hergün, "Daha dün 90 bin kadro verdik" diyor. 90 bin kadro, 90 bin maaş ne demektir? 90 bin ajan demektir. 10 tane ailesi olsa 900 bin kişinin ajanlaşması demektir. 30 bin korucu vardır. 10 kişilik ailesi olsa 300 bin ajanlığın hizmetinde fert demektir. Ve memurluğudur, işçiliğidir, hepsini bunun için dağıtıyor. Bu yaşam şekli değildir. Bu ne kadar akıllı geçinilirse geçinilsin düşmanın bir tuzağına düşmedir. Düşman her şeyi ile düşürmeye çalışıyor. Müttefiklere de öyle yapıyor. Sizi oraya atmışlar, üzerinizde oynanan büyük oyunları benim söylememe gerek yok. Avrupa'da geliştirilen oyun, İstanbul'da, Antalya'da, İzmir'de geliştirilen oyunlar, tam bir özel savaş oyunudur. Orada düşürülmüşlüğün, orada kendini kaybedişin sonuna kadar oyunlar oynanıyor. Sizi ne kadar kurtarabileceğiz? Bu da savaşla mümkün olacak.

Ben, kırk düşünür bir anlatırım. Şimdi, "Sizin sorumluluğunuz altında bu kadar kıyamet koptu, hergün bu kadar savaş, bu kadar pratik, hergün gösteri" diyeceksiniz. Hepiniz de böylesi gecelerde ayağa kalkıyor ve, "Birinci derecede sorumlusunuz" diyorsunuz. Evet, birinci derecede sorumluyum ve ben buna, işte pratik demiyorum. Yaptıklarımın belki küçük bir adımı bile demiyorum ve hatta çoğuna da karşıyım. İstediğim gibi değildir diyorum. Herkes bizi aklına geleni yapan biri sanıyor. Alakası yok. Bütün derdim bir kişi olarak kendimi onurlu kılmak. Bunun da ancak bir halk gerçeği içinde mümkün olacağını biliyorum. Bugün yürüseydim, kişi olarak ilerlemiş olacaktım. TC'nin bütün yükseliş merdivenlerini en üste kadar tırmanabilirdim. Kendim merdivenlerden gerisin geriye indim ve bir Kürdistan merdiveni yaratalım dedim. Önce adını koyduk, yolunu açtık, daha sonra da merdivenleri dikmeye başladık. Şimdi de merdivenler yavaş yavaş insanlık ailesine yetişiyor ve sizler, merdivenleri tırmanıyorsunuz. Bu yaptığımız iyi bir iştir. Evet, bunun için sizi ikna etmeye çalışıyorum. Çok acı ile söyleyeyim; bizim yanımıza gönderdiğiniz çocuklarınız niye böyle yetiştirilmiş? Bu kadar yaban ellere, bu kadar sert rüzgarlara onları terketme, terbiye diye bu kadar baştan çıkarma, bu kadar düşmana kul-köle edecek evlatlar olarak yetiştirmede siz ana-babaları sorumlu görüyorum. Ve en bü-

yük günahlardan birisi bu çocuklara karşı işlenen günahtır. Çok büyük bir sabrım olmasaydı, davaya bağlılığım olmasaydı yanıma gelenlerin büyük bir kısmını geri gönderirdim. Ben kendimi terbiye etmesini bilirim. İstikrarlı bir aile yapım yoktu ve ailenin beni terbiye edeceğine inanmadım da. Kendimi terbiye etmesini bildim ve bugünde bir halkı terbiye etmeye çalışıyorum. İddialıyım, bazı terbiyeleri de veriyorum. Fakat dayatılan terbiyesizlikler korkunç. İnsan biraz kendine gelir. Evet, şimdiye kadar niye yapmadınız demiyorum. Düşmanın ne kadar oynadığını, düşmanın daha kucağınızdaki bebeği nasıl elinizden aldığını biliyorum. Bir Dersim'i göz önüne getirelim. Dersim'i katlettikten sonra o çocukları nasıl Türk okullarına aldığını, karşımıza bir Türk'ten daha fazla Türk olarak diktiğini, etkilerini bugün bile nasıl yaşadığınızı biliyorum. Düşmandır, vurdu, astı. Şimdi de en iyi memurlarını oradan çıkarıyor. Bu acıdır. Dersim Kürdistan'ın en son zaptedilen kalesiydi. Kürt soyunun en seçkin gelişim alanıydı. Fakat vurdu ve kendi türedisini aşıladı. Biz iddialıyız bu türediyi kurutmaya.

Ama bir gerçek bu olmalı: Kendimize doğru gelelim, tarihi kökenimize doğru bağlanalım. Bugün herkes bir bölgeciliktir, bir tarikatçılıktır, mezhepçiliktir konuşturuyor. İnsan biraz soyağacını iyi görmeli ve bu soyağaçlarına türedilerin nasıl aşılandığını iyi bilmeli. Bilmeyenler uygarlıktan, çağdaşlıktan da bahsedemez. Bilmem şöyle dili güzel konuş, bilmem şu şeyi güzel konuş, bilmem şu yabancı dili iyi bil! Sen kendini inkar etmişsin! Ne kadar iyi memur da olsalar, düşmanın lehçesini iyi de konuşsalar, ben bunlara saygılı olmayacağım. Katliamın sonrasında bunlar ortaya çıktı. Bu kişilikler Dersim katliamından Kürdistan katliamını tamamladı. Bütün Kürdistan katliamı üzerinde, "Ben adam oldum", "Ben uygar oldum", "Ben aile sahibi oldum" demek bana ciddi gelmiyor ve hepsini başlarına yıkmam gerekir diyorum. Bana çok bağlı olduğunuzu haykırıyorsunuz. Her vesilede bu bağlılığı dile getiriyorsunuz. O halde, gerçekçi olmak gerekiyor. Neyi yıkmak istediğimi, neyi yapmak istediğimi bilin. Çok alkışlanmaya meraklı değiliz. Fakat doğru bulduğumuzu da, egemen kılmaya, en yakınlarımız da olsa, ölümüne kabul ettiririz. Buna göre davranmak gerekiyor. Biz anlamayız demeyin. Ayrıca, sizi çağırırken, doğru şeylere çağırıyorum. Biz kavramadık demeyin. Hiç kimseden, çağrıyı doğru kavramadan bir geliş istemeyiz. Savaşı, ben kendim başlattım. Tektim. Sonuna da getirebilirim. Tek başına insan böyle bir canavara karşı savaş başlatabilir mi? Olabilir, bazıları zaten "zırdeli çılgın" diyor. Ya öyleyim ya da insanlık içinde çok önemli bir yürüyüşün onurunu kendinde somutlaştıran, insanlık ailesine iyi bir katılım yapabilecek birisiyim. Ve bunda da gerçekçiyim. Sadece kendimi lafla beslemem mümkün değil. Müthiş çalışma ister. Bu olmazsa, başka türlü işlerin sonu gelmez.

Evet sık sık tekrarlıyorum: Özgür bir kabile değilseniz söylenecek şey çoktur. Durum çok kötü. Ben başta size bazı sorular sordum. Herkesin çoktan yaşadığını, siz kelime düzeyinde bile yaşamıyorsunuz. Açık, herkesin bir vatanı, çok güzel konuştuğu ve yazdığı bir dili var. Biz adını bile söyleyemiyoruz. Bu gerçekler varken nerede kaldı sizin kurtuluşunuz. Yok! Savunulacak, iftihar edilecek hiçbir şeyiniz yok. Ve olacaksa da, işte bu yaptığımız işlerdir. Eğer bu da doğru ise külahı önümüze koyup bol bol düşüneceğiz. Sizi fazla suçlamaya niyetim yok. Ben daha çok dava arkadaşları biçiminde yanımıza gelenlere söylüyorum. Bu işlerle bu kadar oynuyorsunuz. Niye aldatıyorsunuz kendinizi? Biraz da suçu bu yüzden size yüklüyorum. Bu evlatları ne diye karşımıza çıkarıyorsunuz? Ben kötü bir evlat olmak istemiyorum. Kürtlerin, hiç kimsenin beş metelik vermediği işlerini yürütürken kimse bana emir vermedi, kimse bana bir kuruş para vermedi. Şu kadar kuvvet arkandadır demedi. Hatta yıllarca ailemden tutun çevreme kadar hepsi benim karşımdaydılar. Ve hatta yardımcı olduğum arkadaşlara kadar. İşte tüm buna rağmen sizlerin, Kürtlerin işlerini yürütüyorum. Ulus işlerini, özgürlük işlerini.

Bir halk evladı olarak sizlere saygım var. Saygılı olmasaydım bu kadar çalışmazdım. Belki çok ağır eleştirdim ama, kendinizi nasıl böyle bir halk durumuna düşürebildiniz? Kimler, niçin sizi düşürdü? Nasıl böyle bir yaşamı kabul edebildiniz? Nasıl böyle ucuz evlat yetiştirebilirsiniz? Benim daha on yaşındayken anneme söylediğim bir söz vardı; beni nasıl doğurabildin, ne cesaretle, sen nasıl anasın dedim. Bu hepinize büyük bir suçlamadır. Neden? Çünkü siz evlatlarınıza düşkünsünüz fakat, nasıl büyüdüklerini bilmiyorsunuz. Bunların hiçbir geleceği yoktur. Benimkiler de bana düşkündü. Fakat bu lafla olmaz. Öncelikle onlara şeref, onur gerekli. Serpilip oynayacakları, büyüyecekleri, nefes alacakları bir parça özgür vatan olmalı. Bir kültür, onur duyacakları bir benlik gerekli. Bunlar yok. Kaldı ki, iş-güç de yok. İkinci kuşak, üçüncü kuşak diyorsunuz. İnsanlıktan çıkarmışsınız bunları. Kim sorumlu? Herkes İstanbul'a, İzmir'e, Antalya'ya koşuyor. Neymiş deniz kıyıları varmış. Ben alacakaranlıkta, tek bir kuruş param olmadan yürümeyi bildim. Ya sizler ne yapıyorsunuz şimdi? Benim için ölmek de çare değil. Şimdi hepten ölümüne kendinizi verseniz, bir günde ayaklanıp herşeyi halletseniz, bu da çere değildir. Yine bu işin doğru hesabının sorulması gereken yanları vardır. Doğru tartışılması ve kararlaştırılması gereken yanları vardır. Kendimizi adam yerine koymanın zorunlulukları var. Sorumluluk gerekiyor. Eğer dünya ve insanlık bizi insan saymıyorsa ve hatta kimlik adına, kurtuluşçuluk adına, sosyalistlik adına ajan olmaktan öteye gidilmiyorsa çok çok iyi düşünmek gerekiyor. Bugün benim için, "Maşallah kuvveti çoktur!", "Kürdistan'da çok etkilidir", "Yetkilidir" deniliyor. Yine de bunlarla kendimi aldatmak istemiyorum. Biraz dostları anladım. Sizlerin desteğine de çok büyük değer veriyorum. Herşeyi sizleri kazanmak için yapıyorum. Bir savaşçı, bir silah kazanmak bende bir tutku haline gelmiştir. Buna dayanarak yine söylüyorum. Ben aslında iyi bir evlat olmak için de aynı şeyi yaptım. Namuslu, onurlu, normal biri olmaya çalıştım. Öyle büyük önder olmak, büyük kurtuluşçu olmak benim aklıma bile gelmiyordu. Ben bunlardan sıkıntı duydum. Ama bazıları pohpohlanıyor. Önderlik adına satıyorlar kendilerini. Sözde önderlik yapıyorlarmış, siyaset yapıyorlarmış. Bundan utanılır. Benim bütün davam, ne kadar akıllı bir evlat olabildik? Annemi eleştirirken bile, yine de ona layık olmak, doğrusunu yapmak nasıl mümkündür diye düşündüm. Kürt ailesini, Kürdistan halkını izledik. Bu Kürdistan gerçekten böyle midir? Öyle ise onun bir evladı ne yapabilir? Ona bir cevap vermek için çalıştım.

Bu küçük mevzide 12 yıldır bekliyorum. Kimse 12 saatini bile vermez. Ben de çok hareketli bir çocuktum, gençtim, bir saat bile yerimde duramazdım. Fakat şimdilik burada duruyorum. Bu savaşın yüzde-yüz gereğidir. Buna cevap vermeliyim. Ya siz ne yapıyorsunuz? Bütünüyle güzelim yerlerinizi bırakıp kaçıyorsunuz. Ben kaçmıyorum. Burada durmam gerektiği için duruyorum. Duruşun bir tek gerekçesi var. Buranın silah ve savaşçı vermesindendir. Şimdi bütün bunları ne için yapıyoruz? İyi bir aile evladı olmak için. Namus da, onur da biraz yer almak için gerekiyor. Bunlar çok mu diyeceksiniz? Hayır! Azdır bile yaptıklarımız. Ben neyi kurtaracağım şimdi? Ne yaptım? Dedim ya, elde etmek öyle kolay değildir. Zaten şimdiye kadar bize dayatılan doğru yol, şerefli yol budur. Bunu diye diye, buna en çok uyan da benim. Kaçınız ülkenizde iş-imkan sahibisiniz? Çocuklarınız okuyabiliyor mu? Biraz başınızı kaldırıp ben onurluyum deyip sokakta iki adım atabiliyor musunuz? İşte işkence, işte özel savaş ve işte Botan boşaltılıyor. Bütün Kürdistan boşaltılıyor.

Tarihte de öyleydi, şimdi de öyle. Güzel bir yürüyüş oldu bu. Benim için en büyük mutluluk, bir savaşçıyı ülkesine sahip çıkabilecek hale getirmektir. Silah patlasın da varsın bir kuşa, taşa değsin. Hiç önemli değil. "Kürdistan için savaşılıyor" desinler. Evet, en başta, en büyük özlemlerimizden birisi de budur. Kaçış kötüdür. Çünkü bütün namussuzluklar bu kaçışa bağlıdır. Bütün düşkünlükler; vatan davam, özgürlük davam, insanlık davam yoktur diyen namussuzlardan çıkıyor. Ben de bunu önlemeye çalışıyorum. Bakın, size dayanarak bu hareketi geliştirmeye çalıştım. Eşsiz fedakarlığınız var. Biraz ülkesinden savurulmuş halk yığınlarımız, son on yıldır PKK'nın yükünü taşıyor. Ama yine de çok düşünün, kaçış kötüdür! Mutlaka yönelmeyi bileceksiniz. Ruhta, beyinde, yürekte bir defa bununla dolu olacaksınız. Zaten hemen ülkeye gelin, savaşın demiyorum. Doğru da değil, kalın. Orası da iyi bir mevzidir. Önce yüreğinizi, beyninizi hazırlayın. Siz beyinsizce, yüreksizce yaşamaya mecbur değilsiniz. Parti de var yanınızda, az çok da anlıyorsunuz. İçinde olduğunuz mevzi benim mevzim kadar savaşılan bir mevzidir. Partiyle tanışın, kaynaşın. Dedim ya, derdiniz büyük. Alabildiğine düşürülmüşsünüz; birleşin, güçlenin. Siz ülkeye gidemiyorsanız, bir evladınız gitsin. Oradan bir akrabanız katılsın, bir mektubunuz gitsin oraya. Bütün bunlar gidiştir. Hiçbirşey yapamıyorsanız, yüreğiniz vatan için çarpsın. Bu da bir gidiştir. "Yapılacak işler yoktur" demeyin. Yüzlerce ilişkiniz vardır. O ilişkilerinizi vatana bağlayın. Mümkünse yürekten, beyinden bağlayın. Taşırabiliyorsanız mektupla, telefonla, bağlayın. Bütün bunlar iştir. Kaldı ki, gitmek te zor değildir. Yarı yarıya bağlısınız. Diğerlerini de bağlayın vatana. Bütün bunlardan kastım şu: Vatan davasına, namus davasına ciddi sarılacağız. Ben sizin adınıza iyi bir evlat olmaya nasıl özen gösteriyorsam, siz de herşeyinizle evlatlarınıza doğru yolda destek olmayı, onları bu temelde yürütmeyi bileceksiniz. Öncelikle savaşımızı böyle anlayacağız. Eğer buna da varız diyorsanız, o zaman savaşımı doğru ele alalım, doğru çözelim, doğru sahip çıkalım. Buna gücümüz oranında herşeyimizi verelim. İnanıyorum ki, düşman ne kadar saptırsa da, onun işbirlikçileri ne kadar aldatmaya çalışşa da ve yine yurtseverlik adına, demokratlık adına, sosyalistlik adına sahtekarlar, aldatmacılar ne kadar çıksa da, davanın doğruluğunu görür ve gereklerini yerine getiririz.

Bu savaş yılımızda, her zamankinden daha fazla doğruya yakınız. Şimdi biraz da kendi savaşımızı nereye getirdik? Onu size söylemek istiyorum. Daha çok işin somut yanını. Burada ne yaptığımı biliyorsunuz. Daha önce ülkede yaptığımız işler de vardı. Bazı düşünceler, bazı çevreler oluşturduk. Düşman üzerimize geldi. 12 Eylül'le cevap verdi.

12 Eylül PKK'lileşme ve PKK olayının ortaya çıkmaya başlamasına karşı, Türk egemen sınıflarının verdiği, en son soykırım cevabıdır. Ve çok iyi biliyoruz ki, düşman bütün işini-gücünü bırakmış, gece gündüz iç politikasıyla, dış politikasıyla, ekonomisinden tut siyasetine kadar, PKK'yi abluka altına almak ve boğmak istiyor. Son politikaları "PKK terörizmini yok edelim, ondan sonra Kürtlerin varlığını kabul ederiz" politikasıdır. Buna da her biri azman gibi olan müttefikleri onay veriyor. Varımız-yoğumuz olan direnişlerimizi terör olarak nitelendiriyor. "Sen bastır, 1992'ye kadar sana müddet" diyorlar. Ondan sonra da kültürel özerkliktir, otonomidir deyip yalanlarıyla bizi bir daha dirilmemecesine mezara koyup üzerimizi betonlayacaklar.

Düşmanımızı bir kere çok iyi tanıyalım. İyi ve doğru savaşmanın en temel bir yolu da budur. Yürüttüğü özel savaş sınırsızdır. Katliamlarla, dünyada eşi görülmemiş işkencelerle, köyler boşaltılıyor, topraklar insansızlaştırılıyor. Aç bırakılma göç etmenin temel nedenidir. Ve böylece, bilinçli bir biçimde ülke boşaltılıyor.

Son on yılda ülkesini, yurdunu böyle tekedenlerin neredeyse ülke insanlarının yarısı olduğunu gözönüne getirirsek, 12 Eylül faşizminin nasıl bir oyun içinde olduğunu anlarız. Acaba bunu bu kadar nasıl geliştirebiliyor? Bunun için yüzbinlerce kadro açıyor. İnsanları satın almak için, önce aç bırakıyor, sonra ona bir damla karşılığında ajanlığı dayatıyor. "Kelle getir milyonlar vereyim" diyor. Ahlakla, dinle oynuyor, bölgecilik yapıyor. Direnmeyecek bir konuma gelmeniz için ne lazımsa onu yapıyor. Kırk tane sahte tarikat çıkarmış. Bunların dinle hiçbir alakası da yoktur. Bunların dini kendi şoven çıkarlarıdır. Türk egemenlerinin dini ne müslümanlıktır ne de hıristiyanlıktır. Başka halkların işgal ve istilasıdır. Görülmemiş şovenizmdir, milliyetçiliktir. Bunun için herşeyi yaparlar ve bugün kırk türlü sahte tarikatla bizi kırk parça insan haline getirmek istiyorlar. Eskiden de bu vardı. Ama şimdi bunu daha da genişleterek yapıyorlar. En büyük katliamı önce Alevi Kürtleri'ne yaptı. Şimdi ise Alevicilik geliştiriyor. Kürdistan'ı ulusal gerçeğinden en çok koparan kurumlar tarikatlardır. Bugün Kürdistan'da en güçlü tarakat Cumhurbaşkanı'nın yürüttüğü Nakşibendi tarikatıdır. Güçlülüğü de Kürdistan'ı uyuşturmasından geliyor. Bütün gençleri aç bırakıyor, sonra da tarikat yuvalarına çekiyorlar. Eskiden Türk okulları bu rolü oynuyordu, şimdi de tarikatlar. Ahlak zaten kalmamış. Radyoları, televizyonları, sundukları spor, bunlar hep birer tuzak olarak kullanılıyor. Sahte türkücüler, türkücü krallar çıkarılıyor, açık ki bunlar MİT'in ayarlamasıdır. Diyarbakır'da bir serseri Emrah için bütün genç kızlar göz yaşlarını döke döke bayılıyorlarmış.

Neden bu serseri bu kadar pohpulanıyor? Diyarbakır'da aslında yiğit direnişçilik çıkmalı idi. Diyarbakır zindanı yiğit direnişçilik kalesidir. Ona alternatif olarak bu serserilere gözyaşı dökülececeğine, bu direniş kalesine herkes herşeyini vermeliydi. İbo'yu türkücü kralı ilan ettiler ve stadyumlarda at gibi dolaştırdılar. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi etrafında geliştirilmesi gereken sevgi, saygı çemberini, özellikle Kürdistan'ın iki önemli merkezinden bu tip sahte kralları ortaya çıkararak çok bilinçlice boşa çıkarmaya çalıştılar. Bu konuda daha başka artistler de ortaya çıkardılar. Hem de kültürümüzle, geleneklerimizle, yiğitliğimizle oynaya oynaya bunu yaptılar. Diyarbakır yiğitliği, Kürdistan yiğitliği nerede? Gençliği aldatıyorlar, tuzağa düşürüyorlar. Kimisini dinle, kimisini fuhuşla, kimisini sporla, kimisini sanatla, GAP vb. kültür festivalleri düzenleyerek Türk şovenizmini kusuyorlar.

Bütün bunlar özel savaşın marifetleridir. Açlık ve eğlence bir yandan, din ve ahlaksızlık bir yandan. Bunların hepsini içiçe yürütüyor ve buna göçertmeyi, baskıyı, işkenceyi ekliyor. Bu tam bir özel savaştır. Dağlardaki bir küçük direniş grubumuza on bin asker tankı-topu ve uçağı ile saldırıyor. Arkasına da NATO'yu alıyor. İşte şimdi düşmanı biraz daha anlamış olduk. Ben az söylüyorum. Düşmanın özel savaş uygulamaları çok daha yoğundur. Kendimize gelelim. Düşmanı iyi tanıyalım. Herşeyimizle oynuyor. Yüreğimizle, beynimizle oynuyor. Yani nerede ise ben, yüreğinizi yeniden yapma gereğini duyuyorum. Evet, evlatlarınız buraya geliyor ama, ne yürek kalmış ne de beyin. Kafa bir tarafta yürek bir taraftadır. Bacaklar çarpık, yürüyemiyorlar. Sanki felç iğnesi yemişler. Buna isyan etmemek elde değil. Siz belki bilmiyorsunuz. Bunu düşman yapmış, özel savaş yapmış.

İşte, biz buna karşı savaşıyoruz. Peki savaşı nereye getirdik? Açık ki birşeyler kurtardık. Bir vatan kavgamızın, bir Kürdistan, bir halk gerçekliğimizin olduğunu bu on yılda kanıtladık. Bu, sizlere, düşmana ve dünyaya da ispatlandı. Düşman da şimdi Kürdistan kelimesini kabul ediyor. Bunu, artık mahkemelerde yargılayamıyor. Kültür özerkliğine dair raporlar hazırlıyor. Ölüm fermanımızı çıkaran İnönü'nün oğlu Kürt raporu geliştiriyor. Art niyetli de olsa bu bir kazanımdır. O rapor adı altında en hain emeller de olsa, ona Kürtlüğü kelime düzeyinde kabul ettirmek, bir kazanımdır. Niyeti tehlikeli ve babasının rolünü de oynamak istiyor ama, bunu eski tarzda yürütemeyeceğini bildiği için, işini sahte raporlarla kılıflandırmak istiyor. Kendisinin ve babasının yaptığı oyunların hesabını soralım!

Benim en çok mesele edindiğim ve tüm gücümle kendimi verdiğim ülkenin bütün alanlarında, birer savaşçı çekirdeğini yerleştirmektir. Bu yıllarımı tümüyle nerelere verdiğimi, merkezinde de neyin yer aldığını, kısaca şöyle belirtmek mümkündür: Ülkenin her alanında ölümüne silahların patlaması için korkunç yüklendik ve gerçekten çok zor bir yer olmasına rağmen, bu alandan yaptığım hazırlıklar, Kars'tan tut Antep'e kadar yansımış ve her alandan silah sesleri geliyor. Vatan için kan dökülüyor ve düşmana karşı direniliyor. Biz ülkemizi çok bölgelere ayırmışız. Düşman da ayırmış. Vilayetlerimizin, eyaletlerimizin hepsinde savaşçı çekirdeklerimiz var. Bu silahlı çekirdekler vatanseverliği de geliştirir. Örgütlülüğü de geliştirir. Yalnız düşmanı vurmak değil; hayır, bu işin yüzde biridir. Bu savaş birliklerimiz asıl şunu ispatlıyor: "Vatana sahip çıkanlar var, ölümüne, bütün o ölüm araçlarınıza, o dünyayı arkanıza alarak üzerimize gelmenize karşı yine de vatan davasına sahip çıkacak insanlar var." Bu en büyük çalışmadır. İster başarılsın ister başarılmasın bu en yüce değerdir. Çünkü biz insanlığı ancak böyle kazanırız. Vatanı böyle kazanacağız. Vatan kazandıkça insanlığımızı kazanacağız. Onun için bu büyük bir başarıdır.

Ağrı dağlarından Avanos dağlarına, Nurhaklar'dan Cilo dağlarına ve bütün Kürdistan vilayetlerine PKK'nin silahlı kuvvetleri yerleşmiştir ve savaşıyorlar. Düşman bunları söküp atamayacaktır. Size şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, attığımız temel yıllarca sökülmeyecek kadar sağlam bir temeldir. Onun üzerinde şehirlerimiz ayaklanmaya geçmiştir. Köy-kent bütünüyle, "Nasıl direniriz, düşmanımız kim, biz kimiz?" hep bunu tartışıyor. Safları belirliyor ve zaman zaman ayaklanıyor. Partiye açık destek veriyor. Yurt içinde PKK etkisinin girmediği aile, bir köy, bizi duymayan tek bir kişi, tek bir çoban yok ve büyük kısmı dosttur. Düşmanın bütün o korkutma, satın alma çabalarına rağmen, Kürdistan halkı ezici bir biçimde lehimize karar vermiştir.

Aynı biçimde Türkiye'nin demokratlıktan, insanlıktan anlayan halkı ve öncüleri de PKK'dan yana tavır almışlardır. Bu da bir kazanımdır.

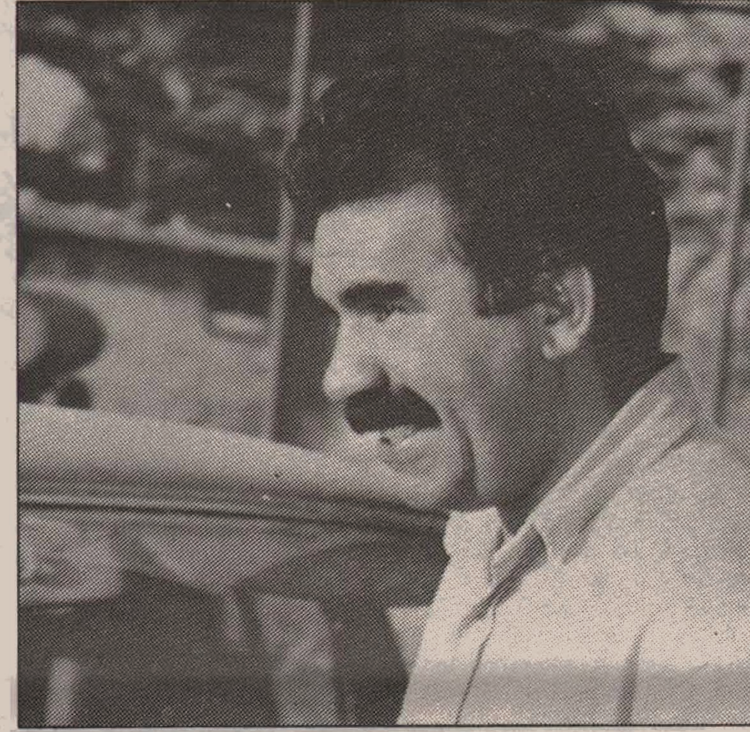
Yine, halkımızı kazanma da en büyük kazanımlardandır. Ve ben inanıyorum ki, daha düne kadar uykuda olan, hiç de bu meselelere değer vermeyen halkımız, şimdi Partiden, savaşçılardan daha fazla, önderliğe ve onun şahsında kendisine değer veriyor. En büyük fedekarlığı en büyük cesareti gösteriyor. Bu büyük bir kazanımdır. Hatta zaferin temeli bu kazanıma bağlıdır. İşte biz bunu elde ettik.

Yurt dışındaki halkımızı, sizi de kazandık. Kendinize bakarsanız, sizi kazandığımızı kabul edersiniz. Bu ciddi bir kazanımdır. En büyük bağlılıklardan birisini de sizlerde, yurtdışında görüyoruz. Bu bağlılık bile kendi başına savaşı kazanmaya yeter. Yeter ki değer verelim, ülkemize taşıralım. Zafer için yeterlidir.

Ve en önemlisi de Partimizi geliştirdik. Düşman, özellikle Partimizi bu on yıl içinde tümden imha etmek istedi. Bir daha dirilmemecesine boğmak istedi.

Diyarbakır zindanını bilirsiniz. O muazzam operasyonlarını bilirsiniz. Tek bir ferdimizi bırakmamak için bunu yaptı. Bugün geldiğimiz nokta, PKK önderliğinin devletten sonra veya en az onun kadar etkili olmasıdır. Böylesi bir konuma yükselmesidir. PKK'nın kendisi gelişmiştir. Bu da Partiyi kazanmaktır. Partiyi kazanmak halkımızın kendisini kazanmaktır. Bütün halkımız kendisine gelmiştir. Bu ise Partimizin ayakta kalmasıyla mümkün olmuştur.

Düşmanın bütün imha seferlerini boşa çıkardık. Kendileri yasalar çıkardılar... itirafçılık yasası, pişmanlık yasası vb. Yalvardı yakardılar, işkence, imha, her şey yaptılar. Buna rağmen şimdi PKK büyük bir olaydır. Herkes, "Bir avuçturlar, boğulmaları kaçınılmaz" diyordu. Çoğu da kendisini buna inandırmıştı. Ama şimdi yaşama kudretinde olan belki de en başlıca güç PKK'dır. Yeter ki biraz takip edilsin, onun kuralları, onun yaşam tarzı yürütülsün. PKK, TC'nin mezarını kazacak, insanlık karşısındaki bütün suçlarını ortaya çıkaracak, onun ve müttefiklerinin bütün insanlık dışı tutumlarını teşhir-tecrit edecek ve layık olduğu yere oturtacak hareket olduğunu kanıtlamıştır. Bu da büyük bir kazanımdır.

PKK şimdi Cepheyi geliştiriyor. Sizin Cephenizi geliştiriyor ve sizler birleşiyorsunuz. Daha dün iki Kürt bir araya gelmezdi. Evet bugün düşman şaşırıyor. Oradaki düşman da şaşırıyor. "Bu ne biçim birlik, bu ne biçim bağlılık" diyor. Sizin birliğiniz, ayağa kalkışınız ve bunu bugün Cephe biçiminde dile getirişiniz, korku nedir bilmeden, sayıya bile vurulmayacak kadar çokça katılımınız, büyük bir kazanımdır. Cephe büyük bir silahtır ve bu silah da kazanılmıştır. Ordu en zor kazanımlardan birisidir. Gerçekten Kürdistan tarihinde bütün ayaklanmaların ömürlerinin birkaç aylık olduğunu düşünürsek ve daha düne kadar en büyük isyanlarımızın 24 saatte bitirildiğini gözönüne getirirsek, bu kadar kısa sürede yoktan silahlı güç olan ARGK Ordusunu var etmek ve bunu bugün ülkemizin dört bir tarafında direnir bir halde tutmak en büyük kazanımdır. Binlerce silahlı savaşçı ile düşmanın o gedik açtırmaz müthiş devletini deldirtmek, gedik açtırtmak yıkılışından daha önemlidir. Böylesine hergün silahların patlatmak, halkımıza büyük cesaret ve güven veriyor. Kendi öz ordusunun çağrısına uyarak yüzlerce evladını seferber etmek, bu büyük fedakarlığı, bu büyük cesareti yaşamak belki de kazanımların en büyüğü, en yücesidir. Korku nedir bilmeden, büyük kahramanlıklar göstererek ölüme gitmek, düşmana esir düşmektense en son bombayı kendi üzerinde patlatmak yüceliğin zirvesidir. Binlerce kişilik it sürüsüne karşı tek başına ayakta kalarak direnen yüzlerce, binlerce böyle büyük kahramanlık yaratılmıştır. Eğer üzerinde düşünürsek, anlamını verirsek, bunlardan birinin bile bir ulusu kendisine getirecek kadar büyük kahramanlıklar olduğunu göreceğiz. Binlerce böyle evladınızın olduğunu düşünün, onları kavramaya ve kollamaya çalışın. Zamanım olsa, bu kahramanlar üzerine söylenecek çok sözüm var. Dile getirmede zorlanıyoruz; fırsatım yok ama, her birisinin büyük bir kahramanlık, büyük bir destan yazdığını belirtmek istiyorum. Üstlerinde durulursa, bir ulusu diriltebileceklerini rahatlıkla belirtebileceğim olaylar, kişilikler vardır. Direnişler ve onların kahramanları vardır. Binlercesi zindanlardadır. Binlercesi şimdi ülke-vatan topraklarımızın her köşesindedir. Vatan böyle kazanılıyor. Bu da büyük bir kazanımdır. Görülüyor ki kazanımlarımız çoktur. Başımızda düşmanın imha kılıcı var; halen hüküm, idam infazları için cellat bekliyoruz, her yerde bu böyle. Ama şimdi çok iyi biliyoruz ki; boynumuzu öyle kolay teslim etmeyeceğiz. Yaptığımız işin biricik anlamı cellata boynumuzu uzatmamak, onun istediği tarzda boynumuzu kesmesini önlemektir. Artık celladın ipi takmasını engellediğimiz gibi, boğuntuya da götürmeyeceklerdir. Diğer yandan, bunun idam fermanını yırtmışız aslında. Milyonların böyle ayağa kalkması, binlerce silahın konuşturulması, idam fermanının yırtılması, celladın da sırt üstü yere yıkılması demektir.

İşte bu kazanımlar temelinde, her zamankinden daha fazla davamızı bütün yönleriyle doğru kavrayarak Partinin, Ordunun ve Cephenin birer silah olduğunu anlamanızın, sadece ve sadece sizlerin kendinizi anlamak, tanımak, özgür ve onurlu kılmak olduğunu bilmelisiniz. Bu temelde coşkunuzu bu gecelerde, bu şenliklerde dile getiriyorsunuz. Bizlere düşen, bunun öncüsü olmak. Biz bunu yaptık siz de çok şey yaptınız. Eğer bugün ben ben isem, sizin umut, tutku ve çıkarlarınızı biraz kendimde birleştirdiğim içindir. Her zaman da bunu daha iyi yapmaya çalışacağım. Bağlılık, başta kendi bağlılığınızdır. Kendinize bağlılık temelinde, bana bağlanmanıza bir şey demiyorum. Bütün bunlar umutlarınızı, onurunuzu maddi manevi bütün yaşantınızı hem kurtarmak hem de yeniden kurmak içindir. Bağlılığınız bunlara hizmet ediyorsa, bana bağlılık iyi bir şeydir. Layık olmak için, herşeyi yapacağız ve herkesi buna, büyük bir güç ve dirayetle bağlayacağız. Böyle bağlanmayı, bu duruma gelmeyi çok zor başardık. Onu biraz anlatmaya çalıştım.

Fakat bu yine de büyük bir başarıdır. Bunun değerini çok iyi bileceğiz. Ve önümüzdeki yılların üzerine herşeyin kıymetini iyi bilerek gideceğiz. Herbirinizi, kendini iyi savaştıran bir mevzi haline, bir kadro haline getirmeyi bilerek yürüyeceğiz. Şimdi imkanlar çok. Her yerde vurabilirsiniz. Biri düşünce, yerine onunuz geçebilirsiniz. Yüreğinizle, beyninizle iyi savaşabilirsiniz. Sözle, silahla savaşım imkanları çoktur. Dağlarda, şehirlerde hedefin büyüğü de vardır, küçüğü de, hepsine karşı savaşılabilinir. Bütün bir halk savaşabilir. Zaten savaş artık sizin işiniz olmuştur. Biraz sağınıza-solunuza, önünüze bakın bir araç bulursunuz. Bir hedef bulursunuz. Bir taş atarsınız. Bir haini, bir yaramazı rahatlıkla yok edebilirsiniz. Bu bir sözle olur, iyi işleyen bir silahla olur, bir sopayla olur. Herkes savaşabilir.

Bundan sonraki yıllar savaş yıllarıdır. Artık savaşta biz bir aşamaya geldik. Gerilla da var, ayaklanma da. Dağ, kır, şehir de var. Yurt içi ve yurt dışı da var. Böylesine bir savaşı yakalamak, işte bugün hepinizin yaşadığı, gecelerinizdeki, bayramlarınızdaki gibi bir coşkuyu yakalamaktır. Sizlere sunulabilecek en büyük değer de budur, en değerli armağan budur. Belki başkalarınıza göre yaptığımız küçüktür ama, kendi tarihimize göre çok büyüktür. O zaman, bu kadar umulmadık bir biçimde kendimizi kazanmaya başlıyoruz. Bu 20. yy'ın sonlarına doğru, bu dünyada kendimize de yer yapmaya çalışıyoruz. Bunun umudu ve imkanı ortaya çıkmıştır. O halde, hesapları mükemmel yapalım. Bütün bir halk olarak bunu yapalım. Bu fırsatı kaçırmayalım, kaçırılacak bir fırsat değildir. İlk ve son fırsattır. Bunun dışında yaşam yoktur ve bu temelde birbirimizi tam anlarsak, tam bağlanırsak, bir de savaşımızı doğru götürürsek, kurtuluş kesindir. Hepimiz bu temelde, önümüzdeki yıllara bu coşkuyla yürüyeceğiz. Her zaman söylüyorum; savaş halkların bayramıdır ve bu savaş bizim biricik ve en coşkulu bayramımızdır. Ne mutlu bize ki, böyle bir bayrama koşuyoruz. Bu temelde hepinizi tekrar görevlerinize daha fazla sahip çıkmaya çağırıyorum. Artık devreye girmesi gereken, tarihte ben de varım demesi gereken sizlersiniz. Bu inançla, siz halkımızı, gür sesinizle kendinize yer açmaya çağırıyoruz. Sizi, kendi öz davanız, halk savaşının yolunda ayağa kalkmaya çağırıyoruz. Bütün Parti ve Cephe çalışanlarımızın, bu kadar büyük tecrübeden sonra daha az hatalı ve daha büyük çabalarla işlere kendini vermeye, işleri yönetmeye, başarı için herşeylerini ortaya koymaya çağırıyoruz. Özgücümüzle en az dünyanın diğer aile fertleri kadar şerefli bir şekilde onlar arasında yer alma mücadelesini yükselttiğimizi göstererek, insanlığa da onur ve yarar sağlayacak destekte bulunmaya çağırıyor ve bu temelde tekrar diyorum ki:

– Yaşasın Partimizin 13. yılına girişi!

– Yaşasın halkımızın ulusal kurtuluş savaşının 7. yılına girişi!

– Yaşasın yüce enternasyonalist çıkışımız!

13 Ekim 1990